

Giới thiệu Vụ Bí Ẩn Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ

Khi lần đầu tiên gặp bộ ba tự xưng là "Ba Thám Tử Trẻ", tôi đã vô ý hứa là sẽ viết lời giải thích mỗi khi ba cậu này giải được một Vụ Bí Ẩn Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ, hấp dẫn và cho tôi đọc bản tường trình. Than ôi! Tôi nào ngờ là ba bạn này sẽ giải quyết vô số vụ.

Đối với trường hợp này, tôi đã hết sức cố gắng để miễn giảm lời tựa thường lệ. Hoài công! Ba thám tử đã thuyết phục được tôi. Thế là tôi đành chịu thua và, một lần nữa, tôi xin giới thiệu truyện hay "Ba Thám Tử Trẻ" cùng các bạn.

Nhóm thám tử dũng cảm này gồm có Hannibal Jones, Peter Crentch và Bob Andy, cả ba đều sống ở Rocky, tại bang Californie, chỉ cách Hollywood có vài kilômét. Hannibal là đầu não. Peter là cánh tay, tức là cơ bắp. Còn Bob, siêng năng nhất, chuyên về tìm tòi nghiên cứu trình thám... do đó còn có biệt danh là "Lưu trữ Nghiên cứu".

Ba bạn cùng hợp thành một nhóm rất xuất sắc, vạch mặt những tên lưu manh xấu xa nhất và biết xoay xở khỏi những tình huống gay go nhất.

Trong vụ bí ẩn này, ba thám tử của ta được giao nhiệm vụ tìm lại mùi hương và tài sản của một họa sĩ vừa mới qua đời. Thoạt nhìn, nhiệm vụ nghe có vẻ không có gì là đặc biệt lắm. Vậy mà bộ ba của ta lại bị lôi cuốn vào một cuộc phiêu lưu ly kỳ.

Nếu các bạn muốn biết nhiều hơn, thì dễ thôi. Mời các bạn bắt đầu bằng chương thứ nhất của quyển sách này...

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Người Đàn Ông Mặc Đồ Đen

Người đàn ông mặc đồ đen

Chú Titus ơi! - Hannibal Jones kêu - Nhìn kia!

Xe tải nhẹ của ông bà Jones, nhà buôn đồ cổ ở Rocky, vừa mới dừng ở cuối đường đi dẫn lên ngôi nhà cũ Remuda Canyon, ở ngoại ô thành phố.

Hannibal và Peter Crentch đang ngồi trong buồng lái, bên cạnh Titus Jones.

Khi nghe cháu kêu, ông giật mình:

- Há! - Ông hỏi lại - Nhìn ở đâu?

- Đằng kia! Phía nhà!

Hannibal chỉ vào hông ngôi nhà to. Trong hoàng hôn, nhìn thấy mờ mờ một hình bóng đen đang bám ở nửa tường.

- Chú không thấy gì. - Chú Titus thú nhận.

- Mình cũng không thấy! - Peter nói thêm.

Hannibal căng mắt ra. Bây giờ thì hình bóng đã biến mất. Trước đó một giây thì có. Bây giờ thì mất... Hay là ảo ảnh?

- Nhưng mình chắc chắn có nhìn thấy ai mà! - Hannibal tuyên bố - Người đó mặc toàn đồ đen... áp sát vào tường nhà.

Chú Titus không tin và nhìn ngôi nhà to một lần nữa. Thành vức hẻm vẽ những hình bóng kỳ lạ, gần như ma quái, trên chính ngôi nhà và biệt thự nhỏ xây bên cạnh. Tất cả đều có vẻ bình lặng.

- Chắc là cháu thấy cái bóng thôi, Babal à! - Chú Titus nói.

- Đôi khi ánh sáng hoàng hôn tỏa bóng lạ lắm. - Peter nói thêm.

- Không bao giờ có chuyện đó! - Hannibal phản đối - Mình thấy rõ một người mặc đồ đen mà... Thậm chí mình còn có cảm giác hằn đang âm mưu lên vào nhà qua cửa sổ!

Chú Titus phân vân. Chú biết rành trí tưởng tượng phong phú của cháu mình và không thích gây báo động mà chỉ dựa trên giả thiết mơ hồ. Mặt khác, chú biết rằng rất ít khi Hannibal lầm.

- Thôi! Được - Cuối cùng chú nói - Có lẽ nên báo cho giáo sư Carwell về cái cháu đã thấy.

Peter và Hannibal nhảy xuống xe, bước theo chú Titus đến cửa nhà. Ngôi nhà rất cũ: ít nhất cũng từ thế kỷ trước và có nhiều phần trang trí kiến trúc như trên tháp gỗ, chớp tháp và đầu hồi.

Titus Jones gõ vào cánh cửa gỗ dày. Người ra mở cửa cao lớn và thanh mảnh. Mắt ông núp dưới cặp mày rậm. Ông mặc bộ đồ vải nhẵn nheo, tay cầm một quyển sách to dày.

- Giáo sư Carwell ạ? - Chú Titus hỏi.

Mặt giáo sư nở một nụ cười.

- À! Có lẽ anh là ông Jones, ở Thiên Đường Đồ Cổ! Mời anh vào! Tôi cần bán...

Chú Titus đưa tay lên.

- Tôi xin lỗi vì phải ngắt lời anh, nhưng tôi có chuyện khẩn cấp báo cho anh. Cháu tôi đây nói là có nhìn thấy một kẻ mặc đồ đen, toan lên vào nhà anh qua cửa sổ bên hông.

- Một kẻ mặc đồ đen... chui vào nhà tôi à?

Giáo sư không tin, nhìn từng khách một.

- Ồ! Chắc là mọi người làm rồi!

- Dạ không hề, thưa giáo sư - Hannibal khẳng định nhanh - Cháu tin chắc cháu không nhìn lầm! Ở đây, bác có gì quý giá không ạ?

Giáo sư Carwell lắc đầu.

- E rằng không à! - Giáo sư thờ dãi nói - Tuy nhiên, nếu cậu nói là có thấy ai đó, thì tôi sẵn sàng tin thôi. Nhưng tôi không tưởng tượng nổi... À! Dĩ nhiên! Tôi biết rồi!... Có lẽ cậu đã nhìn thấy con trai tôi! Nó có bộ đồ cao bồi màu đen, và cho đến nay, mặc dù tôi đã nhắc nhở rất nhiều, nhưng nó vẫn thích dùng cửa sổ hơn là cửa!

Giáo sư Carwell nở một nụ cười rộng, chú Titus gật đầu.

- Thì ra đây là lời giải thích cho vụ bí ẩn - Chú Titus nói - Tôi quá rảnh rỗi con trai mà. Đầu óc luôn có những suy nghĩ kỳ quặc...

- Thưa bác, con trai của bác bao nhiêu tuổi ạ? - Hannibal hỏi.

- Có lẽ nhỏ hơn cậu một chút, nhưng cao hơn... Gần cao bằng cậu kia. - Giáo sư nói thêm và chỉ vào Peter.

- Người cháu nhìn thấy to hơn nhiều! - Hannibal tuyên bố.

- Thế à?

Giáo sư có vẻ không tin lắm.

- Thôi, được rồi. Tốt nhất là nên đi kiểm tra trong nhà.

Giáo sư mời khách đi theo mình và dẫn khách đi qua mọi phòng ở tầng trệt, các phòng đều trống không.

- Một giáo sư ngôn ngữ, dù có dạy ở trường đại học đi nữa, khó mà có khả năng bảo trì một ngôi nhà to lớn như thế - Giáo sư Carwell buồn rầu giải thích - Tổ tiên của tôi là chủ tàu buôn và đã chở về đủ thứ của quý từ Phương Đông. Họ đã xây được ngôi nhà này. Ngày nay, chỉ có một mình tôi ở cùng đứa con trai. Một người anh họ đã để lại ngôi nhà cho chúng tôi cách đây khoảng một năm. Chúng tôi đã đóng cửa hẳn nhiều phòng. Thậm chí, để có kinh phí lo cho nhà, tôi đã buộc phải cho thuê ngôi biệt thự nhỏ dành cho người bảo vệ.

Sau khi xem hết tầng trệt mà không thấy gì bất thường, cả đoàn lên lầu. Trên đó phần lớn các phòng cũng trống. Không có dấu vết một tên trộm nào. Hannibal nhìn kỹ quanh mình.

- Hannibal thích bí ẩn lắm - Peter giải thích - Nhưng rõ ràng ở đây không có tên trộm nào.

- Và cũng không có dấu vết đứa con trai của bác giáo sư Carwell! - Hannibal nhấn mạnh với vẻ mặt đăm chiêu - Mà mình tin chắc là có nhìn thấy người... Bác ơi, bác gọi chú Titus đến đây để bán một số đồ. Trong số đồ này... có cái gì quý giá không ạ?

- Tôi cũng mong là có một cái gì đó quý giá! - Giáo sư thờ dãi - Thật ra, đó chỉ là những gì anh Cameron tội nghiệp để lại sau khi chết cách đây một tháng, trong ngôi biệt thự nhỏ mà tôi cho anh ấy thuê: hai cái vali có đồ và vài bức tranh nghiệp dư. Anh Cameron già tự xưng là họa sĩ và sống ẩn dật. Anh có rất ít của cải và thậm chí còn nợ tôi tiền thuê nhà mấy tháng cuối cùng. Tôi hy vọng sẽ lấy lại được chút ít bằng cách bán số đồ đặc ít ỏi của ông

ấy cho chú của cậu.

- Đôi khi những người ở ẩn lúc còn sống lại sở hữu những kho báu giấu kỹ. - Hannibal nhận xét.

Giáo sư Carwell mỉm cười.

- Cậu nói chuyện y như thám tử!

- Tụi cháu là thám tử thật mà! - Peter kêu - Babal ơi, đưa cho bác ấy xem danh thiếp đi!

Hannibal trịnh trọng rút tấm card ra khỏi túi, đưa cho giáo sư đọc:

Ba Thám Tử Trẻ

Điều tra các loại

???

Thám tử trưởng: Hannibal Jones

Thám tử phó: Peter Crench

Lưu trữ và nghiên cứu: Bob Andy

- Ô!... Ô!... Hay quá! - Giáo sư thừa nhận. - Xui cái là ở đây không có việc cho các bạn trẻ. Chắc là cậu bị ảo giác thôi, Hannibal à.

Giáo sư vừa mới nói xong, thì có tiếng la vang lên trong đêm:

- Cứu! Cứu!

Không ai động đậy. Giáo sư lắng tai nghe. Tiếng kêu vang lên lại:

- Cứu! Ba ơi!

Giáo sư tái mặt.

- Con tôi! - Ông la lên - Nhanh! Theo tôi!

Ông chạy xuống lầu thật nhanh, lao ra ngoài, cùng hai thám tử và ông Titus Jones theo sau.

Vực hẻm đã chìm trong hoàng hôn, tiếng kêu vang lên lần thứ ba và xuất phát từ ngôi biệt thự nhỏ.

- Cứu! Cứu!

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Hannibal Theo Dấu Vết

Giáo sư Carwell chạy nhanh qua bãi cỏ không được chăm sóc giữa ngôi nhà chính và biệt thự nhỏ. Titus Jones và Peter theo sát sau lưng ông. Hannibal, do mệt quá, hớn hớn cố gắng đi theo sau.

Ba người đi đầu chạy nhanh dưới tấm bạt sọc bị vấp của biệt thự nhỏ, đột nhập vào phòng khách. Không có ai!

- Harold! - Giáo sư lo lắng gọi - Hal ơi!

- Ba ơi! Cứu con! Đây!

Giọng nói xuất phát từ phòng ngủ nhỏ xíu bên cạnh. Peter và chú Titus bước theo giáo sư vào đó và nhìn thấy một cái giường-divan nhỏ hẹp, cái ghế và bàn viết to bị đẩy ngã xuống đất.

Một cậu bé nhỏ và mảnh khảnh đang nằm, bị kẹt dưới bàn.

Giáo sư Carwell lao đến.

- Con không sao, ba ơi, cậu bé nói. Nhưng cái này nặng quá, con không đẩy ra nổi.

Cùng với Peter và chú Titus, giáo sư kéo cái bàn viết nặng lên. Hal Carwell bò ra, đứng dậy rồi dùng tay phất bụi dính đầy quần áo. Sau đó Hal nói với ba:

- Con nghe tiếng động, nên con vào đây. Con tò mò đẩy cửa... và đụng đầu với một gã đàn ông mặc toàn đồ đen... và bịt mắt! Con la lên. Thế là hắn đẩy con té, xô ngã cái bàn để con không ngồi dậy được. Rồi hắn chuồn được qua cửa sau.

- Vậy là Hannibal nói đúng! - Peter thốt lên - Hannibal có thấy một gã đàn ông mặc đồ đen. Nhưng hắn không chui vào nhà! Mà trái lại hắn đang chui ra. Hannibal ơi...

Peter ngạc nhiên dừng lại. Hannibal không có ở đó. Hannibal cũng không có ngoài phòng khách. Trong biệt thự nhỏ không thấy Hannibal đâu cả.

- Hannibal ơi! - Chú Titus kêu thật to.

- Ủi chà! - Peter sùng sốt kêu - Khi ta vào, thì Hannibal đâu có đi cách ta xa lắm đâu. Không hiểu Hannibal biến đi đâu?

Giáo sư Carwell quay sang con trai:

- Con nói tên trộm trốn qua cửa sau hả? Hắn có vũ khí trong tay không?

- Con nghĩ là không...

Đột nhiên mọi người lặng người. Một tiếng hét kéo dài vang lên từ bên ngoài.

- AaaaaaHHHHHHHHHH!

Giáo sư Carwell giật mình:

- Dường như là từ chỗ khe vực, dưới đáy vực hẻm, phía sau... Chắc là có ai bị rơi xuống đó!

- Khe vực có sâu không? - Chú Titus lo lắng hỏi.

- Đủ sâu để gây thương vong cho kẻ bất cẩn té xuống đó. Đi! Theo tôi!

Giáo sư bước nhanh dẫn cả nhóm ra phía sau biệt thự nhỏ. Rồi mọi người đi dọc theo vực hẻm, giữa bụi cây và những cây sồi xanh. Hoàng hôn làm nổi bật hình bóng xung quanh. Cuối cùng giáo sư đột ngột dừng lại bên bờ khe vực hẹp có thành dốc thẳng đứng, sâu khoảng ba mét. Khe vực cắt ngang vực hẻm và chạy dài bất tận hai bên. Có lẽ nó có nguồn gốc từ một trận động đất cũ. Không cúi xuống, nhìn thấy những khối đá to và cây khô.

Vẫn không thấy dấu vết Hannibal đâu...

- Nhìn kia! - Peter nói.

Trời vẫn còn đủ sáng để thấy được một vệt màu sậm trên một tảng đá dưới đáy.

Trong nháy mắt, cả nhóm chạy xuống đoạn dốc thẳng. Peter đưa tay sờ thử vệt sậm. Ngón tay Peter gặp một cái gì đó ướt ướt.

- Máu! - Peter rùng mình thông báo.

Khi giáo sư Carwell, chú Titus và Peter đã chạy ào vào biệt thự nhỏ, Hannibal đang đi theo phía sau khá xa. Nhờ vậy mà Hannibal thấy được gã đàn ông mặc đồ đen chạy trốn từ cửa sau, rồi đâm vào bụi cây xung quanh.

Thám tử trường hiểu ngay rằng chỉ có mình mình phát hiện tên trộm. Nhưng nếu bỏ phí thời gian để báo, thì tên, trộm sẽ lợi dụng để bỏ trốn. Thế là Hannibal chỉ lưỡng lự trong khoảnh khắc, rồi lao theo tên trộm.

Hannibal không kịp biết được nhiều hơn, vì gã đàn ông đang trốn sâu vào bụi cây. Thám tử trường hồn hên cũng chạy theo... đúng lúc tiếng hét sợ hãi vang lên. Hannibal nghe tiếng rắc, tiếp là tiếng ngã, rồi tiếng đục kèm với tiếng rên.

Hannibal lên giữa câu cối rậm rạp cho đến miệng khe vực. Giữa bóng hoàng hôn, thám tử trường nhìn thấy hình dáng gã đàn ông lồm cồm ngồi dậy, rồi bỏ đi cả và nhắc dọc theo khe vực, về hướng phải. Hắn lê chân trái một cách nặng nhọc.

Hannibal thận trọng trượt mình xuống khe vực. Cũng giống như Peter, thám tử trường nhận thấy rằng tảng đá bị dính máu. Gã đàn ông đã bị thương khi té! Thám tử trường đi theo đúng hướng của hắn, thầm mong hắn không biết mình bị theo dõi. Bởi vì nếu vậy, rất có thể hắn sẽ phục kích để tấn công Hannibal.

Đột nhiên Hannibal nghe tiếng cửa xe dập mạnh. Rồi tiếng xe nổ máy. Thám tử trường bắt đầu chạy, ở xa trước mặt Hannibal, khe vực đâm ra con

đường vực hẻm đi vòng qua nhà Carwell, rồi đi về hướng Rocky.

Cuối cùng, khi Hannibal ra đến con đường, thì chỉ kịp nhìn thấy đèn sau xe biến mất nhanh xa xa về phía thành phố.

Peter vẫn còn đang xem xét tảng đá dính máu, thì có tiếng chân bước vang lên. Chú Titus cũng nghe.

- Peter, ngồi xuống đi! - Chú Titus ra lệnh - Nhanh lên, mọi người hãy ngồi xuống!

Cả bốn người chồm hồm xuống đáy khe vực tối tăm, chuẩn bị tư thế sẵn sàng nhảy vào kẻ lạ.

Đột nhiên, mọi người nhìn thấy Hannibal xuất hiện ở khúc quẹo khe vực.

- Babal! - Peter nhẹ nhõm kêu - Cậu biến đi đâu vậy?

- Mình đuổi theo tên trộm! - Thám tử trưởng giải thích - Rất tiếc là hắn đã thoát được!

Chú Titus nổi giận.

- Hannibal! - Chú gầm lên - Cháu thật điên rồ khi dám toan một mình bắt tên trộm!

- Thưa chú Titus, cháu không định bắt hắn. Cháu chỉ đi theo hắn, hy vọng nhìn thấy mặt hắn. Nhưng trời tối quá. Mà hắn cũng không quay lại... hắn lên xe chạy mất.

Giáo sư Carwell lắc đầu.

- Tôi không hiểu nổi hắn định ăn cắp cái gì! Theo tôi, hắn vào nhầm nhà. Có những người rất giàu ở trong một số biệt thự tại vực hẻm. Chắc là hắn đi lộn địa chỉ. Thôi! Bây giờ hắn đi rồi, hay ta quay về việc của ta? Anh nghĩ sao, hà anh Jones?

Cả nhóm trở về. Giáo sư Carwell bật đèn rồi lấy hai vali cũ bằng da ra từ một tủ trong phòng ngủ. Vali thứ nhất chứa bộ áo vét lỗi thời, bộ quần áo mỏng hơn đã cũ, áo sơ mi cà vạt và vớ. Chiếc vali thứ nhì lớn hơn đựng ống sơn, một con cú mèo nhồi bông, bức tượng nữ thần Vệ Nữ, ống nhòm và một cái hộp bị hư nhiều chứa nĩa, dao và muỗng bằng bạc.

- Anh Cameron sống lười thôi lắm - Giáo sư giải thích - Anh thường mặc áo len và cái quần cũ. Nhưng thấy rõ là anh có học. Anh luôn dùng muỗng nĩa bạc khi ăn. Suốt bảy tháng ở đây, tôi không thấy anh ấy làm gì khác ngoài việc về ngoài bãi cỏ. Và khi trời đã tối, anh vẫn còn về.

Giáo sư cúi xuống tháo tấm bạt che phủ khoảng hai chục bức tranh. Tất cả đều vẽ ngôi biệt thự nhỏ và vùng xung quanh. Trên một số bức tranh, ta nhìn thấy biệt thự nhỏ gần và rõ, trên một số khác, biệt thự nhỏ rất xa đến nỗi chỉ còn thấy mái che cổng bằng vải với miếng vá.

Chú Titus xem xét các tranh vẽ.

- Vẽ cũng khá. - Chú tuyên bố.

Mắt chú Titus sáng lên khi nhìn các bức tranh và hai vali. Chú Titus thích nhất là mua đồ để rồi bán lại. Vợ chú, thím Mathilda, thường kêu ca về những thứ kỳ quặc mà đôi khi chú mua về. Nhưng chú Titus luôn tin rằng sẽ có người mua. Và thường chú không bị thất vọng.

- Anh muốn bán đi cả lô đồ cũ này à? Nhà buôn đồ cổ hỏi.

- Vâng. Như tôi đã giải thích với anh, chủ nhân của đồng đồ mất mà chưa trả tiền cho tôi. Thịnh thoảng ông ấy nhận được tiền từ Châu Âu. Tôi có viết thư đến địa chỉ người gửi tiền, nhưng không ai hồi âm. Mà cũng không ai đến gặp tôi. Tôi phải tìm cách lấy lại vốn chứ.

Trong khi chú Titus và giáo sư Carwell thảo luận giá cả, Hannibal xem xét số tài sản ít ỏi của ông Joshua Cameron quá cố. Không có món nào có vẻ có giá trị thật sự.

- Ông Cameron chết vì lý do gì vậy? - Hannibal đột ngột hỏi Hal.

- Tự nhiên ông ngã bệnh. Mình đã cố chăm sóc cho ông, nhưng ông đã mê sảng rồi. Ông cứ lặp đi lặp lại những lời không đầu không đuôi, ông nói về vải và chiều. Ba mình gọi bác sĩ và bác sĩ bảo phải nhập viện ngay, nhưng đã quá trễ rồi: bệnh nhân mất trước khi xe cấp cứu kịp đến. Ông ấy già và yếu lắm rồi.

Peter cũng đã xem qua gia tài của người quá cố.

- Mình chẳng thấy cái gì hấp dẫn cả - Peter nói - Rõ ràng gã áo đèn nhầm địa chỉ!

Hannibal gật đầu.

Sau khi thực hiện xong vụ giao kèo, Titus Jones nhờ Peter và Hannibal cho hai vali và hai chục bức tranh vải lên xe tải nhẹ. Rồi cả ba chào hai cha con giáo sư và lên đường về Rocky.

Lúc xe tải nhẹ chạy ngang qua khe vực, Hannibal chau mày. Thám tử trưởng đang suy nghĩ từ nãy giờ.

- Thông thường, - Hannibal nói - bọn trộm không vô ý đột nhập vào nhà người ta. Bọn chúng phải tính kỹ để không làm nhà.

- Nếu vậy, thì có lẽ bọn mình sẽ không bao giờ biết được gã áo đen tìm gì trong biệt thự nhỏ. - Peter nói.

- Có lẽ thế! - Hannibal thở dài.

Nhưng cả hai đều lầm.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Trẻ Quá!

Vào một buổi chiều tuần sau đó, Hannibal và Bob Andy - thành viên thứ ba của bộ ba thám tử - đang làm việc trong một góc sân kho bãi của ông bà Jones thì có chiếc xe xuất hiện.

Bob đầu tiên nhìn thấy chiếc Mercedes vàng lộng lẫy chạy qua cổng Thiên Đường Đồ Cổ, đậu ngay trước văn phòng.

Một người đàn ông ăn mặc chải chuốt bước ra khỏi chiếc xe bóng láng. Dưới ánh nắng mặt trời, mái tóc xám của ông ánh lên như bạc. Ông mặc bộ đồ mùa hè trắng và đeo cà vạt xanh dương, tay cầm cây gậy bằng mây mềm. Có một vật sáng sáng trong tay ông. Con người trang nhã này nhìn thoáng qua hai thám tử, rồi bước vào văn phòng.

Hannibal và Bob chưng hửng nhìn theo ông. Rồi Hannibal đột ngột hoàn hồn.

- Quên mất! Chính ta có nhiệm vụ tiếp khách khi chú Titus đi vắng. Nhanh!

Hai bạn chạy đến. Đúng lúc cả hai đi ngang qua chiếc Mercedes vàng, cửa sau mở ra và một quý bà cao lớn, tóc xanh bạc bước ra khỏi xe. Bà mặc váy lụa trắng có nút cài kim cương. Ánh mắt kiêu ngạo của bà nhìn xuống hai cậu bé.

- Tôi cần gặp ông Titus Jones, ông có ở đây không?

- Chú của cháu đi vắng, - Hannibal giải thích - nhưng cháu thay mặt ông.

- Thế à? Trông cậu hơi trẻ để giao dịch thay ông ấy.

- Giá trị con người không chờ số tuổi, thưa bà! - Hannibal liếc nhìn khẳng định.

Bà khách mỉm cười.

- Tốt! Tôi thích thanh niên tự tin.

- Bà biết không, sau năm giờ chiều thường rất ít khách! - Đến lượt Bob nói.

Lần này bà khách cười vui vẻ.

- Hay lắm, tôi rất thích những người ngay thẳng! Nhưng tôi là khách hàng đây! Cổ vấn của tôi, ông Marechal, đã vào văn phòng rồi. Ta vào tìm ông nhé?

Hai cậu bé bước theo quý bà thanh nhã. Khi hai bạn vượt qua ngưỡng cửa văn phòng, người đàn ông tóc bạc tránh nhanh ra khỏi bàn làm việc nhỏ của chú Titus. Hannibal để ý thấy quyển sổ ghi chép "mua bán" dường như đã xê dịch.

- Walter! - Quý bà nói bằng một giọng đầy uy quyền - Hai cậu đây phụ trách tiếp khách.

- À!

Người đàn ông cúi chào hai cậu. Khi đó hai thám tử nhận ra được vật sáng sáng trong tay ông là quả tay cầm tròn bằng bạc của cây gậy.

- Chúng tôi đến đây vì một chuyện như thế này - Walter Marechal nói tiếp - Bà bá tước đây muốn nhận lại số tài sản của ông Joshua Cameron mà giáo sư Carwell đã bán cho cửa hàng này. Tất nhiên là chúng tôi sẽ hoàn lại trọn vẹn số tiền, cộng khoản đền bù cho công sức bỏ ra của cửa hàng.

- Vậy trong số đồ đạc đó có một món có giá à? - Hannibal nhanh miệng hỏi.

- Tất cả các món đồ đều có giá trị tình cảm đối với tôi. - Bà bá tước ngắt lời, nhanh miệng không kém gì Hannibal.

- Bà bá tước là em gái của Joshua Cameron. - Ông Marechal giải thích.

Bob thốt lên:

- Bà là bá tước thật à? - Bob vô tư hỏi.

- Ông chồng quá cố của tôi là bá tước - Bà mỉm cười trả lời - Nhưng tên thời con gái của tôi là Cameron. Tôi là em gái của anh Joshua Cameron, một kẻ tính khí kỳ quặc thích sống một mình. Mà do anh ấy hơn tôi đến hai chục tuổi, nên anh em không thân nhau lắm. Nhưng tôi vẫn rất quý anh ấy. Tôi rất buồn khi biết tin anh mất ở nhà người lạ.

- Các cậu à, - Ông Marechal nói thêm - phải nói rõ là khoảng thời gian gần đây chúng tôi sống ở châu Phi. Chúng tôi vừa mới nhận được thư giáo sư Carwell thông báo về cái chết của Joshua Cameron. Chúng tôi đã lên chuyến bay đầu tiên về Hoa Kỳ, nhưng rất tiếc là giáo sư đã bán đi đồ cá nhân của người quá cố, vì anh Joshua nợ nhiều tháng tiền nhà. Này! Để nhận lại đồ, chúng tôi sẽ trả gấp đôi cái giá mà cửa hàng đã mua.

- Tội cháu sẽ trả lại - Bob tuyên bố - Xin bà và ông vui lòng chờ một lát...

Hai thám tử mang quyển sổ "mua bán" đi từ văn phòng ra kho bãi đồ linh tinh rộng lớn. Rồi hai cậu tiến hành tìm vali và những thứ chứa trong đó: quần áo, bộ muỗng nĩa bạc, chim cú mèo nhồi bông, tượng nữ thần Vệ Nữ và ống nhòm. Hai cậu tìm cả tranh.

Do không thấy gì, hai bạn hỏi thăm anh Hans và anh Konrad, hai anh chàng người Đức lực lưỡng, phụ tá của chú Titus.

Mười lăm phút sau, Hannibal và Bob ngược ngung quay trở về văn phòng.

- Cháu xin lỗi, - Hannibal thông báo với khách - nhưng có lẽ cửa hàng đã bán đi tất cả, ngoại trừ quần áo.

- Ô! Quần áo các cậu có thể giữ lại! - Ông Marechal nói - Nhưng các cậu không tìm lại được gì khác à? Còn mấy bức tranh?

- Cũng không thấy! Như vậy là quá. Thường tranh rất khó bán. Nhưng lần này đã bán được cả lô.

- Cho tôi biết bán cho ai vậy?

Hannibal buồn rầu lắc đầu.

- Cửa hàng chỉ vào sổ hàng mua vào và xuất xứ - Hannibal giải thích - Chúng tôi ghi lại lúc nào hàng ra khỏi cửa hàng, nhưng chúng tôi không ghi tên khách. Có quá nhiều người qua lại chỗ này, lấy món này món kia tùy ý. Chúng tôi không thể nào hỏi tên tuổi khách. Chỉ hoàn toàn do tình cờ mà anh Konrad đã nhớ ra là bán được hai chục tấm tranh cùng một lúc cho một ông. Nhưng anh ấy không nhớ gì về ông ấy. Rất hiếm khi chúng tôi biết khách mua hàng là ai.

- Thật là đáng tiếc! - Bà bá tước thở dài.

- Các cậu có thể thử tìm hiểu xem tranh đang ở đâu được không? - Ông Marechal hỏi.

Mắt Hannibal sáng lên.

- Thưa chú, đó là một việc khả dĩ, ít nhất nếu...

Hannibal lưỡng lự. Bà bá tước chau mày.

- Nếu sao hà cậu? Cứ nói đi!

Hannibal đứng thẳng người lên, ưỡn ngực ra.

- Nếu bà và ông cần đến dịch vụ của tội cháu! - Hannibal trịnh trọng tuyên bố - Bởi Bob và cháu, và Peter, một người bạn khác, là một nhóm ba thám tử. Danh thiếp của tội cháu.

Thám tử trường chia ra tám cặp, và cả một thẻ xanh khác có ghi:

"Chúng tôi xin xác nhận rằng người cầm thẻ này là thám tử tình nguyện hợp tác với lực lượng cảnh sát Rocky.

Xin hãy giúp đỡ người cầm thẻ.

Samuel Reynolds Cảnh sát trưởng"

Bà bá tước mỉm cười.

- Hay lắm các cậu à. Nhưng...

Ông Marechal nhanh nhẹn ngắt lời.

- Xin bà cho phép... Chúng tôi không phải là dân ở đây. Ngược lại hai cậu này biết rõ vùng này. Và lại hai cậu có kinh nghiệm và biết rõ mình đang tìm gì. Ngoài ra, người ta sẽ dễ đồng ý hoàn trả đồ của anh Joshua cho các cậu này hơn là cho người lạ. Và cuối cùng các cậu này trông rất thông minh. Sao không thuê các cậu thám tử này?

Bà bá tước im lặng một hồi.

- Được rồi, Walter! - Cuối cùng bà nói - Có lẽ anh nói đúng. Tôi thật sự muốn tìm lại đồ đạc của anh trai tôi, nhất là các bức tranh do chính tay anh vẽ

.

- Tụi cháu sẽ tìm lại được mọi thứ, thưa bà! - Hai thám tử đồng thanh hứa.

- Vậy là thống nhất với nhau rồi nhé! - Ông Marechal tuyên bố - Các cậu có thể liên lạc với chúng tôi ở khách sạn Vách Đá, trên con đường chạy ven bờ biển. Chúng tôi dự kiến ở lại đây khoảng một tuần. Sau đó bà bá tước phải đi Châu Âu. Chúc các cậu may mắn nhé!

Bà bá tước và ông Marechal trở ra xe. Ngay khi chiếc Mercedes vàng biến mất, Bob bắt đầu nói:

- Hannibal! Làm sao...

"Lưu trữ Nghiên cứu" dừng ngay giữa câu. Hannibal không nghe. Thám tử trưởng đang chăm chú nhìn một chiếc xe xanh dương nhỏ đang chạy ngang qua cổng mở của kho bãi, đi theo chiếc Mercedes.

- Lạ thật! - Hannibal kêu.

- Cái gì vậy? - Bob hỏi.

- Chiếc xe xanh nhỏ máy ngay sau khi chiếc Mercedes xuất phát. Chắc là nó đậu ngoài đường.

- Thì sao?

- Có rất ít người đậu xe ở chỗ đó, trừ phi để vào đây. Vậy mà suốt nửa tiếng rồi, cửa hàng không có khách hàng nào khác ngoài bà bá tước và ông Marechal.

- Ý cậu muốn nói rằng xe xanh đang theo dõi khách h...

Bob ngưng nói do có một cậu đáng thanh mảnh tóc nâu chạy xe đạp vào sân. Đó là con trai của giáo sư Carwell.

- Chào! - Hal bước xuống xe nói - Bà bá tước có đến đây không?

- Vừa mới ra khỏi đây tức thì, Hal à. - Bob trả lời.

- Các cậu có trả đồ của ông Cameron lại cho bà không?

- Bọn mình không trả được - Hannibal giải thích - Chú Titus đã bán đi hết rồi, ngoại trừ quần áo. Nhưng mình nghĩ là sẽ lấy lại được.

- May quá! Vậy thì mình yên tâm! - Hal thú nhận - Bà bá tước và ông Marechal có đến nhà mình đầu giờ chiều, và khi ba cho biết là đã bán đi hết tài sản của người thuê nhà, bà bá tước đã nổi cơn tam bành. Bà trách ba không chịu chờ nhận thư trả lời. Ông Marechal đã dỗ bà yên bằng cách nói rằng làm sao ba mình có thể đoán được bà bá tước thật ra là em gái của Joshua Cameron. Nhưng ba mình vẫn thấy phiền quá. Thật ra, thì có lẽ ba đã sai khi bán đi hết đồ đạc đó. Và có thể bà bá tước sẽ gây chuyện rắc rối cho nhà mình nếu bà không lấy lại được số gia tài của ông anh.

- Hal này! - Hannibal hỏi - Khi bà bá tước và ông Cameron đến nhà cậu, cậu có để ý thấy một chiếc nhỏ màu xanh dương lảng vảng gần đó không?

- Xe nhỏ màu xanh dương hả?

Hal suy nghĩ một hồi.

- Đúng rồi! Có... Mình có thấy một chiếc như thế! Một chiếc xe xanh dương nhỏ trên đường vực hẻm.. Nó chạy ngay sau xe bà bá tước khi xe Mercedes đi tiếp... Thậm chí mình đã nghĩ bụng đây là lần đầu tiên mình thấy chiếc xe này. Vì đường đó rất vắng xe. Đó là ngõ cụt và chỉ có những người sống trong vùng mới đậu xe ở đó. Mà mình biết hết xe của hàng xóm... Như vậy nghĩa là sao?

- Bọn mình cũng đã nhìn thấy chiếc xe xanh chạy theo xe Mercedes của bà bá tước.

- Nói cách khác, có kẻ theo dõi bà à?

- Mình có cảm giác là như thế! - Hannibal thờ dài, vẻ mặt lo lắng - Xem nào! Ta hãy tóm tắt lại các sự kiện. Trước hết, có kẻ lén lút đột nhập vào nhà

cậu. Rồi bây giờ có kẻ rình rập bà bá tước và ông Marechal. Trong cả hai trường hợp, đều có liên quan đến số tài sản của Joshua Cameron quá cổ để lại. Có vẻ vô cùng bí ẩn!

- Cậu nghĩ ông già Joshua có một cái gì đó quý giá hả? - Bob hỏi.
- Mình cũng không biết nữa, Bob à. Hiện, thì ta phải lo tìm lại những người đã mua đồ của ông Joshua, để xin mua lại.
- Tìm lại những người đã mua à? - Hal ngạc nhiên hỏi lại - Bộ các cậu không biết tên người mua hả?
- Bọn mình không hề biết. - Hannibal bình tĩnh thú nhận.
- Nếu vậy, thì các cậu sẽ làm thế nào để liên lạc với họ? - Hal lo lắng hỏi.
- Cậu đừng lo - Bob trả lời - Bọn mình sẽ dễ dàng tìm ra thôi.
- Tất nhiên! - Hannibal nói thêm - Ta sẽ dùng "trạm tiếp âm ma"!

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Nhầm Hướng

Trạm tiếp âm ma hả? - Hal lặp lại - Nghĩa là sao?

- Một thứ tuyệt vời để có được thông tin trong nháy mắt. - Bob giải thích.
- Do chính mình đây phát minh! - Hannibal khiêm tốn nói thêm - Lát nữa sẽ cho cậu xem..

Một hồi sau, chú Titus chạy xe tải nhẹ trở về. Hannibal và Bob được tự do đến giờ ăn tối và lợi dụng để dẫn Hal Carwell tham quan bộ tham mưu của Ba Thám Tử Trẻ.

Bộ tham mưu mật gồm một chiếc xe lán cũ giấu dưới những núi đồ linh tinh không dùng nữa. Cửa vào chính, gọi là "đường hầm số hai", chỉ là một đường ống to phải bò qua. Ông dẫn đến một cửa sập vào xe lán.

Hannibal, Bob và Hal dùng lối đi không tiện lợi này và chui lên một phòng nhỏ chèn đầy đồ gỗ: bàn viết, ghế, tủ hồ sơ, máy điện thoại và một số trò đặc biệt khá tiện dụng do Hannibal phát minh.

Sau căn phòng nhỏ này là phòng thí nghiệm nhỏ và phòng tối.

Hal xem và khen tất cả rồi quay về chủ đề đang quan tâm

- Các cậu định làm thế nào để lấy lại đồ của ông Cameron nếu các cậu không biết ai mua? - Hal hỏi lần thứ nhì.

Hannibal không trả lời câu hỏi mà hỏi lại:

- Hal à, cậu có bao nhiêu bạn?
- Sao? Thi... có thể là năm đứa, tương đối thân... Để làm gì vậy?

Rồi Hannibal giải thích cho Hal cách hoạt động của "trạm tiếp âm ma".

- Thế là sau vài giờ, - Thám tử trưởng kết luận - mọi đứa trẻ Rocky sẽ lo tìm những món đồ đã bán đi. Lời kêu gọi có thể sẽ đến cả những bạn ở xa như Los Angeles hay Oxnard.

Hal có vẻ sững sốt.

Hal tính nhầm số hàng ngàn người có thể nhận được lời kêu gọi.

- Và nếu ai cũng chịu khó một chút, thì bằng cách này có thể liên lạc với toàn thế giới. - Cuối cùng Hal nói.
- Rất có thể, - Hannibal trả lời - nếu giải quyết được vấn đề ngôn ngữ. Nhưng trước mắt ta không cần cả thế giới, người vùng này là đủ rồi.
- Cậu nghĩ khoảng bao lâu sẽ có kết quả? - Hal hỏi - Mình phải về nhà ăn tối. Tối nay ba định dẫn mình đi Los Angeles.

- Chắc là phải sáng mai mới có - Hannibal tuyên bố - Những người bạn mà mình sẽ liên lạc chắc là sau bữa ăn tối mới bắt đầu ra tay, khi mọi người đã về tới nhà.

- Nhớ phải có hậu tạ! - Bob nhắc.

- Xem nào! - Hannibal nói - Cứ đề nghị rằng bất cứ ai mang đến đúng một món đồ mà ta đang tìm, thì sẽ được quyền chọn bất cứ gì trong kho bãi đồ linh tinh, dưới một đô-la.

Không bỏ phí thời gian, ba bạn tiến hành thảo bức thông điệp và lập danh sách những món cần lấy về. Sau đó Hannibal gọi điện thoại để thông tin cho Peter. Cuối cùng ba bạn về nhà ăn tối.

Ngay từ tám giờ tối hôm đó, tất cả các bạn trai và bạn gái thành phố Rocky lao đi tìm những món đồ bị lạc.

Chín giờ sáng hôm sau, ba thám tử đã có mặt ở bộ tham mưu để chờ kết quả "trạm tiếp âm ma". Nhưng điện thoại vẫn im lặng.

- Chắc chắn sẽ có một đồng đồ không đúng - Hannibal nói - Nhưng nhờ có yêu cầu các bạn mô tả trước qua điện thoại, ta sẽ tiết kiệm được thời gian.

Đến mười giờ cũng chưa có ai gọi về. Sự im lặng này bắt đầu trở nên đáng sợ. Chuyện gì đang xảy ra? Hannibal càng lúc càng mất tự tin. Peter thì không ngồi yên nổi nữa. Cuối cùng thám tử trưởng cần môi tuyên bố:

- Lạ quá, chưa có cú điện thoại nào cả.

Đúng lúc đó, có tiếng gõ vào cửa sập xe lán-bộ tham mưu. Ba thám tử lo sợ nhìn nhau. Rồi cuối cùng Bob đứng dậy để mở và Hal Carwell xuất hiện.

- Chào! - Hal kêu - Các cậu làm gì mà trốn chui trong đây vậy? Có đám đông bạn trẻ đang chờ ở ngoài sân kia.

- Ngoài sân à? - Hannibal chưng hửng lặp lại - Nhưng ta đã dặn là phải gọi điện....

- Ê Babal! - Peter ngắt lời - Nhớ rồi... Đúng là bọn mình có dặn gọi ở đây... nhưng bọn mình quên báo số điện thoại.

- Trôi! - Bob thốt lên.

Hannibal đọc nhanh lại bức thông điệp thảo tối hôm qua.

- Đúng... đúng rồi - Hannibal xấu hổ đáp ứng - Mình quên.

- Hal ơi, - Peter hỏi - chú Titus có ngoài đó không?

- Mình chỉ thấy hai anh phụ tá thôi... hai anh người Đức ấy. Ngoài sân tràn ngập người.

- Mình không muốn ra chút nào! - Peter lẩm bẩm.

- Can đảm lên nào! - Hannibal thờ dãi - Phải cố gắng chứ. Ta hãy ra đối phó đi!

Ba thám tử và Hal xuất hiện giữa một đám đông hỗn loạn.

- Ôi! - Peter cầu nhàu.

Hannibal nhìn qua đám bạn gái và bạn trai đang lúc nhúc ngoài sân kho bãi đồ linh tinh. Các bạn xô đẩy nhau, la hét, kêu gọi nhau. Có một số đã leo lên những đồng đồ. Phải đến vài trăm bạn. Tất cả đều đưa cho anh Hans và anh Konrad xem những món đồ tìm được sau lời kêu gọi của trạm tiếp âm ma. Phần lớn đi bộ, đi xe đạp đến. Những bạn lớn hơn đi xe gắn máy hoặc xe cũ sơn màu mè.

- Tôi không hiểu các em muốn gì! - Hans hét lên.

- Chúng tôi không hề gọi các em đến đây! - Konrad phản đối.

Đột nhiên một bạn trẻ nhìn thấy Hannibal.

- Đây rồi! - Thắng bé la lên - Chắc là các bạn kia!

Trong nháy mắt, đám đông bước lại ba thám tử và Hal. Hannibal tái mặt. Hồi xưa, khi còn nhỏ, Hannibal đã từng quay phim dưới biệt danh bé Mập và từng bị người hâm mộ bao vây. Từ đó, Hannibal rất ghét đám đông.

Bob hỏi:

- Bọn mình làm gì bây giờ, hử Hannibal?

Lần đầu tiên, Hannibal mất bình tĩnh:

- Minh... mình... - Hannibal cà lăm.

- Chuồn đi! - Peter khuyên.

Đột nhiên, Hal Carwell đứng ra chỉ đạo. Hal nhảy lên một thùng phuy xăng cũ để nhìn bao quát được đám đông. Hal bắt đầu thốt lên những từ kỳ lạ, vô nghĩa, vừa nói vừa huơ tay.

Đám bạn trẻ ngạc nhiên và sững sờ do dự không biết làm gì. Mọi khuôn mặt quay sang nhìn Hal.

- Nhanh lên Babal ơi! - Peter nói vào tai bạn - Bọn mình có thể phát ngay món gì làm phần thưởng cho mọi người?

Đầu óc Hannibal hoạt động trở lại.

- Cho gì hả... xem nào... Thì.... Có một thùng đầy huy hiệu cũ... Ta có thể phát huy hiệu...

- Tốt lắm! - Peter tán thành - Mọi người sẽ hài lòng..

Peter nói với đám trẻ bao quanh mình.

- Cảm ơn các bạn đã đến đây! - Peter nói thật lớn - Chúng tôi sẽ phát huy hiệu để cảm ơn tất cả các bạn! Nếu muốn nhận quà, các bạn hãy xếp hàng trước mặt, làm thành bốn hàng. Hàng bên trái cho những bạn mang vali đến. Hàng tiếp theo là cú mèo nhồi bông và tượng. Hàng thứ ba là ống nhòm. Hàng cuối cùng là những bạn tìm thấy tranh. Nhớ không được xô đẩy chen lấn nhau! Từng bạn một. Sẽ có một người đứng ở đầu mỗi hàng để xem xét những gì các bạn đã mang đến. Nào! Xếp thành hàng đi!

Những đứa trẻ vội vàng xếp thành hàng. Các bạn đều hiểu đó là cách tiện nhất để cho xong việc.

- Hay lắm, Peter à! - Hannibal nói khế vào tai thám tử phó.

- Tốt nhất cậu hãy cảm ơn Hal đã ngăn chặn lại dòng người! - Peter trả lời - Cậu, Hal và mình sẽ xét ba hàng đầu. Còn Bob chưa bao giờ nhìn thấy đồ của ông Cameron sẽ xét tranh. Bob đã biết rằng hai chục tấm tranh phải vẽ cùng một biệt thự nhỏ. Dễ mà.

Ba thám tử và Hal tiến hành khám nhanh vật được mang đến, rồi hướng dẫn bạn trẻ mang đồ đến đi về chỗ Hans để nhận huy hiệu. Sau một giờ, đã hết khách. Bốn bạn đã thu về được chim cú mèo nhồi bông, hai vali da, ống nhòm, mấy ống son màu và bộ muỗng nĩa bạc.

- Có một bạn gái cho mình địa chỉ để lấy tượng nữ thần Vệ Nữ, - Peter giải thích - nhưng bà khách mua tượng không chịu bán lại. Nhưng mình vẫn cho cô bé nhận quà.

- Cậu làm rất đúng - Hannibal tán thành - Bob ơi! Cậu hãy đến đó xem có xin mua lại tượng được không. Còn Peter, cậu gọi điện thoại cho ông Marechal và bà bá tước ở khách sạn Vách Đá, báo cho họ danh sách những thứ ta đã tìm lại được.

Bob và Peter lên đường ngay.

- Kết quả cậu đạt được bằng trạm tiếp âm mà thật là tuyệt - Hal vừa xem lại những món đồ thu về được vừa nói - Chỉ phiền là không thấy hai chục bức tranh đâu cả.

- Có thể người mua tranh không ở Rocky! - Hannibal thờ dãi - Ta sẽ phải...

Thám tử trưởng đột ngột ngưng nói. Một chiếc xe mới toanh vừa mới chạy vào Thiên Đường Đồ Cũ.

Một cậu phóng nhanh ra khỏi xe. Cậu này cao gầy và không lớn hơn ba thám tử bao nhiêu.

Cậu khinh bỉ nhìn Hannibal và tiến đến, kẹp dưới cánh tay là tấm tranh.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Kẻ Thù Cũ

Tấm tranh này có thuộc những gì cậu đang tìm không hả Jones? - Kẻ mới đến hỏi mà không thềm chào hỏi.

- Skinny Norris! - Hannibal thốt lên - Mình không ngờ cậu sẽ đến!

Norris trừng mắt nhìn thám tử trưởng. Norris nuôi một mối thù sâu nặng đối với ba thám tử. Thật ra thì nó ganh tị với sự thành công của Ba Thám Tử Trẻ và không bao giờ bỏ lỡ cơ hội chọc gậy bánh xe. Nó không lớn hơn ba thám tử nhiều, nhưng lại có bằng lái xe vì nó cư trú ở một bang khác. Vì vậy mà nó làm cao và càng đáng ghét hơn.

- Mình chỉ yêu cầu cậu cho biết xem tấm tranh này có thuộc số tranh mà cậu tìm không! - Norris xẵng giọng kêu.

Hannibal và Hal nhận ra ngay tấm tranh vẽ do ông già Joshua Cameron vẽ, Hal mở miệng định trả lời, nhưng Hannibal nhanh hơn:

- Mình không chắc lắm - Thám tử trưởng nói - Cậu tìm thấy ở đâu vậy!

- Đó chuyện của mình!

- Nhưng bọn mình cần biết xem cậu có quyền bán tranh lại hay không chứ! - Hal nhận xét.

Norris tái mặt.

- Ý cậu muốn nói gì?

- Bọn mình muốn biết người đã mua tranh. - Hannibal tuyên bố.

- Rất có thể cậu đã lấy cắp tranh. - Hal nói thêm.

- Làm gì có chuyện đó! - Norris cãi kịch liệt.

Rồi nó tỉnh ranh nhìn Hannibal và Hal.

- Vậy đúng là tấm tranh này thuộc lô tranh ấy. Biết lắm mà!

- Đúng! - Hannibal thừa nhận - Bọn mình sẽ mua lại của cậu.

- Không được! Mình không muốn bán.

Nói xong, thẳng cao gối xoay gót, lên xe và nổ máy trước khi hai bạn kịp ngăn. Peter đang bước ra khỏi văn phòng nơi cậu vừa mới gọi điện thoại, ngạc nhiên hỏi:

- Các cậu vừa mới tiếp Norris hả?

- Nó có một bức tranh của Joshua Cameron. - Hal giải thích.

- Nhưng nó không chịu bán lại. - Hannibal tuyên bố.

- Uống quá! - Peter thờ dãi - Ông Marechal sắp đến.

Trong khi ba bạn chờ người tin cậy của bà bá tước, Bob về đến và thông báo mình đã thất bại.

- Bà khách mua tượng Vệ Nữ đứt khoát không chịu bán lại! - Bob nói.

Sự thất bại mới này khiến các thám tử nghi ngờ công việc mình sẽ có kết quả. Tuy nhiên, khi đến lấy đồ, ông Marechal hết lời khen ngợi bộ ba.

- Các cậu thật là những thám tử giỏi!

- Rất tiếc là cháu không lấy được tượng, thưa chú - Bob thú nhận - Một bà tên là Leary, ở số 22 đường Rojas, đang giữ tượng. Nhưng bà không chịu bán lại với bất cứ giá nào!

Rồi đến lượt Hannibal giải thích rằng Skinny Norris đã mang một tấm tranh đến, nhưng lại mang về.

- Do có địa chỉ, tôi sẽ đích thân đến gặp bà Leary - Ông Marechal tuyên bố - Còn cậu bé kia, Norris, có sống ở Rocky không?... Mọi người biết gia đình cậu à?

- Vâng, thưa chú - Peter giải thích - Họ sống trong một ngôi nhà lớn ngoài bãi biển.

- Thôi, tôi tin chắc các cậu sẽ tìm ra cách để mua lại bức tranh đó. Một trong các tác phẩm của ông anh thôi cũng sẽ làm cho bà bá tước vui lòng. Bây giờ ta tính tiền đi. Đây là số tiền để bù lại chi phí bỏ ra, cộng thêm hai mươi đôla mỗi đứa cho dịch vụ. Được không?

- Quá tốt, thưa chú! - Ba thám tử trả lời.

- Vậy thì hay quá - Ông Marechal mỉm cười nói - Bây giờ các cậu hãy cố gắng lập thêm một chiếc công mới với mấy tấm tranh còn thiếu!

Hannibal ký biên nhận cho ông Marechal, trong khi hai thám tử và Hal chất những món đồ đã thu về ở sau xe Mercedes.

Ông Marechal chào, trở lên xe rồi về. Hal cũng đi về để báo tin cho ba về các sự kiện trong ngày.

Sau bữa ăn trưa, ba thám tử lại họp ở bộ tham mưu. Hannibal ngồi ở bàn viết chủ trì. Trông Hannibal có vẻ lo âu.

- Các bạn à, - Hannibal tuyên bố - mình không nghe Skinny Norris có ý định bán tám tranh cho ta... ít nhất là ngay tức thì. Mình nghĩ nó chỉ muốn ta xác nhận là đúng bức tranh đó thôi.

- Để làm gì hả Babal? - Bob hỏi.

- Có nhiều giả thiết. Có thể nó biết mười chín tám tranh còn lại đang ở đâu và muốn kiểm tra đúng là tranh ta đang tìm, trước khi bán lại cả lô cho ta. Cũng có thể nó làm việc cho một người nào đó... một người không biết tác phẩm của ông già Cameron trông ra sao... rất có thể kẻ đó sở hữu chiếc xe nhỏ màu xanh dương.

- Chủ nhân xe xanh à? - Peter nói khẽ - Không biết là ai nhỉ?

- Làm sao mình biết được - Hannibal thờ dài - Nhưng nhất định ta phải lấy lại hai chục tám tranh kia cho ông Marechal. Cách trực tiếp nhất để hoàn thành nhiệm vụ này là thông qua Skinny Norris.

- Nó sẽ tìm cách kiếm được nhiều tiền tối đa! - Bob nói.

- Gọi điện thoại cho nó đi! - Peter đề nghị.

Hannibal tán thành và gọi cho Norris sau khi cầm cái loa để cho Peter và Bob nghe rõ toàn bộ cuộc đàm thoại. Một hồi sau, giọng Norris vang lên trong xe lần.

- Đừng quấy rối ta nữa, Bé Mập ơi! Ta có việc làm mới và phải đi làm đây.

- Skinny à, - Hannibal trình bày - chúng tôi sẽ trả cho cậu gấp đôi số tiền đã bán tranh.

- Tranh nào? - Giọng kiêu ngạo của Norris vang lên.

- Kia! - Peter nổi giận - Cậu biết rõ bọn mình đang nói gì mà!

- Làm gì có chuyện đó! Chắc là các cậu nằm mơ!

Rồi Norris gác máy. Ba thám tử nhìn nhau.

- Phải theo dõi nó, sếp ơi! - Peter hăng hái tuyên bố - Phải đi theo sát nó!

Hannibal thờ dài.

- Cậu quên rằng nó đi xe ô tô, thám tử phó ơi! Còn ta chỉ có xe đạp. Chú Titus cũng sẽ cho phép ta dùng xe đi đâu đó, nhưng ta không biết phải đi đâu. Ta không hề biết chỗ Norris đã tìm ra được mấy tám tranh.

- Bọn mình có thể dùng máy dò từ xa gắn vào xe nó! - Bob gợi ý - Thằng Skinny nói là nó có việc làm... có thể nó lấy tám tranh ở chỗ đó. Chắc chắn cha mẹ nó không cho phép nó đi làm xa nhà đâu. Bọn mình có thể đến gần nhà nó và nếu may mắn, có khi một trong bọn mình sẽ theo được nó nhờ máy dò...

- Đúng... máy dò có thể giúp ích ta - Hannibal thừa nhận và rất tự hào về phát minh lúc đầu gọi là "máy định vị" này - Nhưng trước đó, mình muốn thử nói chuyện với Norris một lần nữa... lần này thì phải gặp mặt nó. Nếu nó vẫn tỏ ra cà chớn, thì...

Một tiếng gọi khẩn thiết ngắt lời thám tử trưởng. Tiếng nói nghe xa xa đang gọi tên cậu. Peter bước ra kính tiềm vọng, dán mắt vào lăng kính.

- Thím Mathilda! - Peter thông báo - Có một người đàn ông đứng với thím. Thím có vẻ khá lảng xảng.

- Người đàn ông như thế nào? - Hannibal hỏi.

- Lần đầu tiên mình thấy ông này. To, nhưng chân ngắn, mặc đồ màu sậm và... Babal ơi! Ông xách một vali to và đẹp...

Đến lượt Hannibal nhìn.

- Thường loại vali này đựng tranh. Ra nhanh các cậu ơi!

Ba thám tử lao nhanh vào đường hầm số hai.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Người Đi Cà Nhắc

A! Các cháu đây rồi! - Thím Mathilda kêu lên khi thấy ba cậu xuất hiện từ sau đồng đồ cũ - Các cháu làm cái gì trong đồng đồ đó vậy? Khi cần, không biết tìm các cháu chỗ nào cả!

- Cháu xin lỗi, thím Mathilda à. - Hannibal nói.

- Thôi, thôi! Không xin lỗi. Đây là ông De Groot. Nhà buôn tranh đến từ Hà Lan. Ông muốn nói chuyện với cháu về hai chục bức tranh mà chú Titus và cháu đã mua tuần rồi của giáo sư Carwell. Thím không tài nào hiểu nổi người ta có thể làm gì với hai chục tấm tranh vẽ cùng một chủ đề.

- Chủ đề không quan trọng, thưa bà, - Ông người nước ngoài ngắt lời - mà quan trọng chính là phong cách vẽ.

- Nhưng tôi vẫn có quyền nói rằng tôi không thích hai chục tấm tranh đó - Thím Mathilda trả lời - Một ngôi biệt thự nhỏ vẽ lại hai chục lần! Đúng là mỗi lần một kiểu khác nhau, tôi đồng ý, nhưng quá xa vời thực tế!

Nói xong, bà Jones bỏ đi, để lại ba thám tử nói chuyện với ông De Groot.

- Tôi bay thẳng từ Amsterdam đến đây, - Ông giải thích - để tìm gặp Joshua Cameron. Tôi biết ông đã mất. Rồi ở khách sạn, tôi nghe nói đến ba thám tử danh tiếng đang tìm cách tìm lại hai chục bức tranh của họa sĩ này. Người ta còn cho tôi biết rằng ba thám tử đó ở Thiên Đường Đồ Cổ. Thế là tôi đến đây để xin mua lại hai chục bức tranh. Các cậu có tranh không?

Ánh mắt đen và sắc của ông như dò đến tận đáy lòng của ba thám tử. Peter lắc đầu:

- Tụi cháu không có tấm tranh nào, thưa chú.

- Thế à?

Ông De Groot trừng mắt nhìn ba cậu, rồi tức giận thực hiện vài bước lên phía trước.

- Tôi sẽ trả hậu, nếu các cậu bán lại cho tôi.

- Skinny Norris có mang đến một tấm tranh, - Bob tuyên bố - nhưng...

Hannibal đang nhìn chăm chăm một cái gì đó phía sau lưng ông Hà Lan... một cái gì đó ở cổng sân. Khi Bob định giải thích tiếp, thám tử trưởng vội vàng ngắt lời:

- Nhưng tấm tranh đó lại không thuộc lô tranh, thưa chú.

- Không phải Joshua Cameron vẽ à?

- Rất tiếc là không.

Bob và Peter giật mình, nhưng không nói gì. Hai cậu đã quen không bao giờ cãi lại những gì sếp mình tuyên bố, cho dù lời nói đó có kỳ lạ đến mức nào đi nữa. Ông De Groot im lặng nhìn cả nhóm một hồi, rồi chau mày nói với Hannibal:

- Hy vọng cậu không nói láo đấy!

- Không bao giờ, thưa ông.

- Hừm... tôi tin cậu (nhưng giọng nói của ông vẫn còn đa nghi). Cái thằng Norris mà các cậu nói... Có phải là một cậu bé cao nhòng và ốm nhòm không?

- Làm sao chú biết được? - Peter chưng hửng thốt lên.

- Tôi có nguồn thông tin. Xem nào, gia đình nó giàu có mà, phải không? Mấy người đó có bộ sưu tập đồ mỹ thuật mà? Họ cũng thích tranh?

- Dường như họ có bộ sưu tập đồ quý. - Bob miễn cưỡng thừa nhận.

Hannibal vô tư tuyên bố:

- Thật ra, tụi cháu không quen nhiều với Skinny Norris, thưa chú. Thậm chí tụi cháu không biết nhà nó ở đâu nữa.

- Vậy thì chắc các cậu không giúp được gì tôi à?

- Rất tiếc là không, thưa chú! - Hannibal trả lời.

- Thôi, được! - Ông người Hà Lan xem đồng hồ - Nhưng nếu lỡ mấy tấm tranh đó có rơi vào tay các cậu, thì các cậu có thể gọi điện thoại cho tôi ở khách sạn Đụn Cát. Các cậu ghi địa chỉ đi! Đừng quên tôi trả rất hậu.

Ba bạn gật đầu. Ông De Groot quay lưng bước ra cổng. Bob và Peter tròn mắt nhìn theo ông. Người Hà Lan đi cà nhắc nhẹ!

- Babal! - Bob kêu lêu - Ông này...

- Đúng! Người này đi cà nhắc - Hannibal trả lời - Đó là điều mình đã để ý thấy khi ông ấy bước đến. Dường như ông bị thương ở chân. Biết đâu, có thể là do té xuống khe vực?

- Ý cậu nói rằng chính ông có thể là gã đàn ông mặc đồ đen tuần vừa rồi hả? - Peter hỏi.

- Vì vậy mà lúc nãy cậu đã ngắt lời mình, - Bob nói - lúc mình sắp làm lộ chuyện tấm tranh của Norris mang đến do Joshua Cameron vẽ.

- Đúng, Bob à. Ít nhất cũng là một trong hai lý do.

- Thế còn lý do thứ nhì?

- Mình nhìn qua cổng thấy được xe của ông - Hannibal tuyên bố - Nhìn đi!

Ngoài đường, trước kho bãi đồ linh tinh, ông Hà Lan vừa mới leo lên chiếc xe nhỏ xanh dương. Ông bật công tắc, nổ máy.

- Chính xe theo dõi bà bá tước! - Peter nhận xét.

- Vậy mà mình lại nói về Norris và tấm tranh. - Bob tự trách mình.

- Cậu cũng chẳng cho ông ấy biết được gì nhiều đâu - Hannibal an ủi - Mà mình có cảm giác rằng ông De Groot đã biết trước về Skinny Norris trước khi đến đây. Mình nghĩ ta nên cấp tốc liên lạc với thằng cao kều kia.

- Đi! - Peter kêu.

- Mình không đi được - Bob thờ dãi - Mình phải đi công chuyện cho mẹ.

Hannibal suy nghĩ nhanh.

- Thôi vậy - Thám tử trưởng nói - Peter và mình sẽ đi trước. Cậu cứ cầm lấy một máy tín hiệu, rồi đến với bọn mình ngay khi làm xong việc cho mẹ cậu.

- Mình sẽ làm nhanh! - Bob hứa.

- Được rồi. Hẹn gặp cậu gần nhà Skinny.

Nhà gia đình Norris, là tòa nhà lớn nhìn thẳng ra bãi biển. Mọi ngôi nhà ở khu này đều nhìn ra một con đường song song với bãi biển và có những lối đi ngăn cách nhau. Ven đường có trồng cây cọ và hàng rào dâm bụt.

Peter và Hannibal tựa xe đạp vào một bụi dâm bụt rồi tìm chỗ đứng sao cho vừa thấy cửa vào biệt thự vừa thấy nhà xe. Cửa nhà xe đang mở và chiếc xe đua đỏ của Skinny đậu bên trong.

- Nó có ở nhà - Hannibal tuyên bố - Ta hãy vào nói chuyện với nó xem sao.

Hai thám tử bước đến cửa vào nhà. Sau tiếng chuông, cửa sổ ở trên lầu mở ra và Skinny thò đầu ra ngoài.

- Bọn thám tử dóm này muốn gì đây? - Skinny cười khẩy nói.

- Chỉ muốn mua lại tấm tranh thôi, Skinny à! - Peter trả lời.

Thằng cao kều phá lên cười.

- Còn khuya!

- Bọn mình biết cậu có tấm tranh đó mà!

- Ôi! Các cậu có biết gì đâu. Cút đi chỗ khác, đừng để mình phải báo cảnh sát rằng các cậu quấy phá mình!

Hannibal và Peter giả vờ xấu hổ bỏ đi. Nhưng ngay khi biết chắc mình không thể bị nhìn thấy từ biệt thự, hai bạn đi vòng để quay lại và ra ngồi gần xe đạp, phía sau bụi dâm bụt.

- Mình sẽ thử lên đến gần xe Skinny, - Thám tử trưởng giải thích - rồi mình sẽ gắn máy định vị lên xe. Trong thời gian đó, cậu hãy canh. Nếu thấy Skinny ra, nhớ húy t sáo để báo!

- Đồng ý! - Peter gật đầu - Và mình sẽ canh Bob đến luôn.

Hannibal núp dưới cây thận trọng tiến về hướng nhà xe, nhưng gần như dừng lại ngay.

- Ê, Peter ơi! - Thám tử trưởng kêu khê - Có người đang đến gần nhà Norris!

Đúng vậy, Peter thấy một người mặc đồng phục đang quẹo ở lối đi phân chia nhà Norris với nhà hàng xóm. Người này đội mũ kết che khuất phần trên khuôn mặt. Và bước với dáng đi lạ lùng, như thể hộp đồ nghề nặng làm ông khó đi.

- Chỉ là nhân viên điện thoại thôi! - Peter thì thầm.

Hannibal nhìn thấy ông biến mất. Thám tử trưởng nhăn trán.

- Phải... chỉ là nhân viên điện thoại. Cậu nói đúng. Tuy nhiên...

- Tuy nhiên sao, hả sếp? - Peter hỏi.

- Mình cũng không biết nữa - Hannibal suy nghĩ nói - Có cái gì đó rất lạ trong dáng đi của người này... dường như quen quen...

- Nhanh lên! Đi đi! - Peter hối - Mình canh chừng đây!

Đến lượt Hannibal lên vào lối đi: Hannibal định vào nhà xe qua cửa nhỏ bên hông. Còn Peter thì nép mình bên bụi dâm bụt.

Khi đến cửa hông nhà xe, Hannibal kiểm tra máy phát tín hiệu. Máy định vị gắn vào xe Skinny sẽ làm việc tốt. Những tiếng "bíp bíp" nhỏ mà máy phát ra sẽ tăng về số lượng và cường độ khi đến gần với địa điểm chiếc xe. Còn máy thu tương ứng (có thể có một hay nhiều cái) không những ghi nhận tín hiệu phát ra mà còn chỉ hướng xuất phát tín hiệu, nhờ mũi tên trên mặt đồng hồ.

Khi gắn xong máy định vị vào xe, ba thám tử chỉ cần nhìn chỉ dẫn để theo từ xa, mà không bị phát hiện.

Lúc bước vào nhà xe, Hannibal phân vân. Vẫn còn một cái gì đó làm cho Hannibal khó chịu. Nhân viên điện thoại...

Lối đi phân cách hai nhà dẫn ra cái vịnh nhỏ ở bãi biển. Không hiểu tại sao, Hannibal quyết định đi đến đó....

Chính nhờ vậy mà khi đi hết lối đi, Hannibal thấy lại nhân viên điện thoại đội mũ kết. Ông đang cúi xuống đất bận làm việc với những đường dây điện thoại vào nhà Norris. Khi lặng lẽ đến gần, Hannibal đột ngột nghĩ ra. Ngoài vẻ bề ngoài khả nghi, còn một điều không bình thường nơi người đàn ông: ông đi bộ. Không thấy xe của công ty điện thoại! Vậy là không bình thường!

"Kẻ này giả danh nhân viên sửa điện thoại", - Thám tử trưởng kích động nghĩ bụng - "Vậy chắc hẳn đang phá hại đường dây. Không còn cách giải thích nào khác!"

Không nhớ đến chuyện gắn máy phát tín hiệu vào xe, Hannibal tấn công ngay vào vấn đề đang quan tâm. Để theo dõi kẻ lạ cho rõ hơn, thám tử trưởng toan đến thật gần. Canh đó lại có đồng cát cao. Phải chi Hannibal có thể lên ra sau đó...

Hannibal khó khăn mới thực hiện được kế hoạch. Do mập, nên thám tử trưởng di chuyển khó khăn. Cuối cùng Hannibal đến được đồng cát. Cậu từ từ nhô đầu lên để quan sát... Một centimet! Thêm một centimet nữa thì Hannibal sẽ quan sát được nhân viên giả. Rồi!!

- Ô! - Hannibal không nén được tiếng kêu kinh ngạc.

Khi vượt qua đỉnh đồng cát, mắt Hannibal đụng phải cặp mắt đen của ông nhân viên... Hai con mắt đen, sáng rực giận dữ, gần như hung bạo: mắt của ông De Groot, người Hà Lan!

Nhà buôn tranh cầm con dao trong tay và hươu hươu một cách dễ sợ...

Từ chỗ núp, Peter tiếp tục theo dõi con đường. Hannibal đã biến mất và không thấy Skinny ra. Và cũng không thấy Bob đến.

Đột nhiên Peter giật mình. Có người đang gọi tên Peter.

-Peter ơi!

Giọng nói xuất phát từ phía sau nhà Skinny, phía bãi biển.

- Peter! Cứu!

Peter đứng phắt dậy, chạy qua con đường vắng vẻ. Cậu rẽ nhanh vào đường nhỏ để ra đến đồng cát.

Đúng lúc đó, có bàn tay ập lên miệng Peter. Và một bàn tay khác nắm chặt lấy cánh tay. Peter đã bị bắt!

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Bị Bắt!

Bob cố đạp thật nhanh. Đến gần nhà Norris, Bob thận trọng đi ra sau hàng rào dâm bụt. Khi đó, Bob nhìn thấy xe đạp của Hannibal và Peter. Nhưng Hannibal và Peter đi đâu? Bob rất ngạc nhiên vì không thấy ai và dừng lại để xem xét con đường vắng vẻ.

Đột nhiên Bob nghe tiếng xe nổ máy. Tiếng động xuất phát từ một con đường nhỏ bên cạnh nhà Skinny. Gần như ngay sau đó, một chiếc xe nhỏ màu xanh dương chạy ra khỏi lối đi về hướng đường lớn.

Bob mở to mắt. Đó là xe nhà buôn tranh từ Amsterdam đến! Không hiểu De Groot đang làm gì ở khu vực này?

- Bíp bip! Bíp bip!

Bob lắng tai nghe. Máy thu mà Bob đang mang theo mình phát tín hiệu. Bob lấy nhanh máy ra khỏi túi. Mũi tên chỉ hướng phải, hướng mà xe vừa mới đi. Tiếng bip bip lúc đầu kêu mạnh và nhanh... nhưng đang bắt đầu yếu và thưa dần. Trong nháy mắt, Bob hiểu chuyện gì xảy ra.

Hannibal và Peter không gắn máy phát vào xe của Skinny. Mà vẫn còn cầm trên mình! Còn chính hai thám tử thì đang ở trong xe ông Hà Lan!

Bob leo lên xe đạp, chạy nhanh theo chiếc xe màu xanh dương nay đã biến mất. Bob theo tiếng bip bip chạy ra đến con đường ven biển. Tiếng bip bip vẫn còn rõ. Cây kim trên mặt đồng hồ chỉ hướng Đông bắc. Hai lần Bob không nghe tiếng kêu nữa: có lẽ xe ở quá xa Bob. Nhưng cũng hai lần, Bob nghe trở lại, có lẽ nhờ xe bị dừng ở đèn đỏ.

Bob thì không quan tâm đến bảng hiệu giao thông! Nhưng rất tiếc khi Bob bị mất tín hiệu lần thứ ba, âm thanh không trở lại nữa.

Bob tuyệt vọng đạp thẳng về phía trước, nhìn trái nhìn phải mỗi khi chạy qua ngã tư, càng lúc càng đi xa Rocky.

Trong khi đó, Hannibal và Peter bị trói bằng dây điện thoại nằm trong cốp xe xanh dương. Trước khi bị vô hiệu hóa hoàn toàn, Hannibal đã may mắn kịp bật máy phát nhỏ. Hannibal tự nhủ rằng lỡ Bob may mắn đang ở gần đó, thì Bob sẽ định vị được hai bạn. Tuy nhiên, khi xe xanh dương chạy thật nhanh, Hannibal đã mất hết hy vọng. Giả sử Bob có mặt đúng lúc đó, thì xe đạp không thể nào chạy nhanh bằng xe ô tô!

Hannibal giận mình không nhận ra De Groot ngay! Hannibal có đề ý rằng "nhân viên điện thoại" đi cà nhắc! Nhưng không đủ để nhận dạng ông Hà Lan.

Sau một hành trình mà Hannibal cảm thấy như bất tận, mặc dù chỉ kéo dài có mười lăm phút, cốp xe mở ra và hai tù nhân lần lượt bị lôi khỏi chỗ giấu bắt tiện, rồi đẩy vào phòng khách sạn ven đường. Từ khi bắt được hai thám tử, De Groot chưa nói tiếng nào.

Khi đóng cửa phòng lại, ông Hà Lan bắt hai tù nhân ngồi cạnh nhau trên một trong hai chiếc giường đơn, tháo giẻ bịt miệng ra, rồi ngồi đối diện hai bạn, tay cầm dao.

- Thế nào! - Ông bắt đầu nói - Skinny Norris không hề cho các cậu xem một tấm tranh thuộc lô hai chục tấm à? Và các cậu không biết địa chỉ của Norris! Đồ nói láo! Các cậu âm mưu chiếm đoạt tranh Cameron!

- Không hề có chuyện đó! - Peter phản đối - Chúng tôi tìm tranh để trả lại cho bà bá tước! Tranh là của bà bá tước!

- A ha! Thì ra các cậu làm việc cho bà bá tước và Walter Marechal! Hai tên này kể gì với các cậu vậy?

- Họ muốn tìm lại gia tài của họa sĩ - Hannibal giải thích - Và đúng là chúng tôi có tìm lại được đồ đạc của ông Cameron, ngoại trừ mấy tấm tranh.

- Lại nói láo nữa rồi. Chắc chắn các cậu biết nhiều hơn. Bà bá tước và Marechal có kế hoạch gì? Joshua Cameron đã để bức thông điệp gì cho hai người này? Nào, các cậu biết gì?

- Chúng tôi biết rằng, - Peter nói - ông liên tục theo dõi bà bá tước, rằng ông từng đến nhà giáo sư Carwell toan...

Hannibal nhanh miệng ngắt lời bạn.

- Tại sao ông lại nghĩ rằng Joshua Cameron có để lại bức thông điệp cho bà bá tước và ông Marechal? Hai người đầu có mặt ở đó lúc...

- Đừng giờ trò nhé! - De Groot la lên.

Rồi ông quay sang Peter hỏi tiếp:

- Cậu nói tôi có mặt ở nhà giáo sư Carwell...?

Peter nuốt nước miếng. Peter hiểu ra rằng Hannibal không muốn nhà buôn tranh biết rằng ba thám tử nghi ông là gã đàn ông bí ẩn mặc đồ đen ở Vực Hẻm Remuda.

- Ô... - Peter đáp ứng - Chúng tôi có thấy ông ở đó hôm bà bá tước và Marechal đến gặp giáo sư!

Ông Hà Lan trừng mắt nhìn Peter.

- Không - Ông nói - Có ai ở nhà giáo sư Carwell trước khi bà bá tước đến? Một nhân vật bí ẩn hả? Và các cậu nghĩ kẻ đó là tôi. Tại sao?

Hai thám tử im lặng.

- À, không chịu nói hả? Các cậu không biết gì về bức thông điệp của Joshua Cameron hả? Xem nào, các cậu có nói chuyện với giáo sư Carwell và con trai giáo sư. Có thể Joshua có để lại bức thông điệp bằng miệng... có thì thăm vài từ trước khi chết, hả?

- Chúng tôi không biết gì. - Hannibal bình tĩnh tuyên bố.

- Thôi đi nào! Chắc các cậu chỉ là con nít hành động bông bột thôi.

Ông trừng mắt nhìn hai tù nhân rồi đứng dậy.

- Nhưng cũng có thể các cậu đã biết quá nhiều rồi, đúng không?

Ông huơ dao và trừng mắt nhìn hai thám tử với một nụ cười hung bạo.

Trong khi đó, Bob vẫn tiếp tục đập cực lực ngoài đường. Bob lo lắng không biết phải quyết định như thế nào. Một mình, làm sao Bob có cơ may tìm lại được xe xanh? Còn nếu dừng lại báo cảnh sát trưởng Reynolds, thì có nguy cơ bị mất đi dấu vết còn mới.

Bây giờ trên con đường đầy những khách sạn. Bob hết sức cảnh giác canh chừng tiếng bíp bíp và nhìn lảo liêng tìm chiếc xe xanh.

De Groot đang bước qua bước lại trong phòng được gần mười phút, tay vẫn cầm dao, không biết phải làm gì.

- Tôi biết xử lý các cậu như thế nào đây? - Ông cầu nhàu với hai tù nhân - Các cậu thật quấy nhiễu! Cứ chọc gậy vào bánh xe tôi...

- Trong số đồ của Joshua Cameron có vật gì đó có giá à? - Hannibal mạnh dạn hỏi.

- Ô! Tôi thấy bức mình cậu lấm rồi đó! - Người Hà Lan cầu nhàu - Nào! Hay tôi đề nghị các cậu làm việc cho tôi thay vì cho bà bá tước?

- Chúng tôi không thay đổi thân chủ như thế! - Thám tử trưởng kiêu ngạo đáp.

- Đồ ngu! Nếu vậy, tôi không thể để các cậu...

Tiếng chuông điện thoại làm ông giật mình. Ông nhìn máy điện thoại như thể nó sắp nhảy lên cắn ông, rồi đưa tay tới nhấc ống righe lên.

- Alô?

Nét mặt ông đột nhiên sáng lên.

- Cái gì! Một cậu bé à... tên Norris hả?... Không, không! Đừng cho nó đến đây! Tôi sẽ ra tiếp tân gặp nó. Cứ yêu cầu nó đứng đó chờ tôi! Tôi đến ngay!

Ông gác máy xuống, nét mặt đắc thắng.

- Hẹn lát nữa kết thúc cuộc nói chuyện giữa ta nhé! Thắng bé mà các cậu không quen đang ở đây và muốn gặp tôi.

- Ô! - Peter lầm bầm - Mình biết Skinny đang âm mưu một cái gì đó mà!

- Ông De Groot, xin ông hãy tin tôi, - Hannibal nói - Skinny Norris không phải là một người đáng tin cậy.

- Tôi không bao giờ tin ai cả, yên tâm đi!

De Groot bịt miệng hai tù nhân lại rồi bước ra. Hannibal và Peter hoài công thử tự cởi trói. Hai bạn đang chịu thua thì cánh cửa mở ra. Có người bước vào...

Bob mỉm cười đang đứng ở ngưỡng cửa. Bob chạy ngay đến Peter và Hannibal, cởi trói và giẻ bịt miệng ra.

- Bob! - Peter thốt lên - Mình rất vui được gặp cậu. Nhưng làm cách nào...?

- Nhờ máy phát tín hiệu. Khi thì mình bị mất hướng tìm, khi thì tìm lại được. Cuối cùng mình đang mất hết hy vọng, thì lại nghe lại tiếng bíp bíp. Và gần như đúng lúc đó mình nhớ ra rằng De Groot ở khách sạn Đụn Cát. Thế là mình đến đây!

- Hay quá! - Hannibal nói - Chuồn ngay đi!

- Nhưng còn Skinny? - Peter nhắc - Hiện nó đang ở tiếp tân, đang nói chuyện với De Groot và có lẽ là đang đề nghị bán tranh.

Bob phá lên cười.

- Skinny không bán gì cho ông ấy cả. Skinny không hề có mặt ở đây. Người gọi điện thoại chính là mình. De Groot mừng quá, nên không để ý rằng giọng mình không phải là giọng của nhân viên tổng đài.

- Nhưng bây giờ chắc là ông biết rồi! - Hannibal nói tiếp - Đi ngay!

Ba bạn bước ra nhanh. Bên ngoài không có ai. Khi đến chỗ xe đạp của Bob, Hannibal ra lệnh:

- Peter sẽ đạp, Peter khỏe nhất. Bob ngồi trên ghi đông, còn mình ngồi sau. Nhanh!

Ba thám tử chưa đi được mười mét, thì có tiếng nói tức giận vang lên sau lưng. De Groot vừa mới phát hiện hai tù nhân đã chạy. Theo bản năng, ông chạy theo. Nhưng do cái chân cà nhấc, ông khó mà đuổi kịp được xe đạp, cho dù xe đạp có chở nặng đến mấy. Ông bỏ cuộc, trở vào phòng khách sạn.

- Ông ấy đi lấy xe! - Hannibal nói - Ta phải trốn!

- Không cần! - Bob ngắt lời - Mình đã bứt dây delco rồi. Xe không chạy nổi đâu!

- Giỏi quá! - Hannibal khâm phục khen - Nhưng thế nào ông ấy cũng xoay xở tìm xe khác. Peter, đạp hết tốc độ!

Peter vừa tăng tốc vừa cầu nhàu là chỉ có một mình mình "làm việc".

May mắn thay, hai phút sau, một chiếc xe tải nhẹ dừng lại ngang ba thám tử. Người lái cũng đi Rocky và cho cả đoàn lên xe, kể cả chiếc xe đạp của Bob, thậm chí ông còn đồng ý ghé lấy hai chiếc xe của Hannibal và Peter. Nhờ người đàn ông tử tế này, ba thám tử về đến nhà kịp giờ ăn tối. Trước khi đi ngủ, ba bạn họp lại một lần nữa ở bộ tham mưu. Hannibal trình trọng tuyên bố:

- Các bạn à, có một điều rất lạ lùng trong câu chuyện này. Dường như De Groot tin rằng ông già Joshua Cameron có để lại một bức thông điệp quan trọng. Ta nên nói chuyện với bà bá tước và ông Marechal. Tốt nhất là điện thoại ngay cho hai người này.

Nhưng thám tử trưởng hoài công thử liên lạc với "thân chủ".

- Sáng mai ta sẽ gọi lại - Hannibal tuyên bố - Nhưng trước đó, ta hãy thử tìm hiểu thêm về Joshua Cameron. Để bắt đầu mình sẽ giao một nhiệm vụ cho Bob vào sáng mai. Khi thư viện mở cửa, cậu sẽ tìm thông tin về ông. Dù sao, ông từng là họa sĩ, và nếu ông có tài, thì cậu sẽ phải tìm ra tên của ông đầu đó chứ!

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Nghi Ngờ

Bob làm việc bán thời gian ở thư viện Rocky. Sáng hôm sau, khi vừa đến thư viện, Bob lao ngay đến những kệ sách nghệ thuật. Nhưng Bob kinh ngạc nhận thấy mọi quyển sách dày đã biến mất. Trong khi Bob đứng sững trước kệ trống không, cô Bennett, người giữ thư viện, đi ngang qua.

- Có chuyện gì không, hà Bob? - Cô hỏi - Có gì không ổn hả?

- Sách mất hết...

- Ô! Chỉ vậy thôi à! Có một ông đang xem trong phòng đọc. Ông đến đầu giờ sáng nay, và hôm qua ông cũng đến. Em có muốn một quyển sách nào nhất định không? Để cô hỏi ông ấy xem xong chưa.

- Dạ không, em cảm ơn! - Bob nhanh miệng trả lời - Em chờ được.

Nhưng cô Bennett vừa mới đi, thì Bob vội bước đến phòng đọc. Bob thận trọng ló đầu vào cánh cửa hé mở. Các quyển sách nghệ thuật chất đống trên bàn, che mắt người ngồi phía sau. Đột nhiên người đó động đậy và Bob nhận ra: đó là giáo sư Carwell!

Bob rút lui. Đầu óc Bob làm việc nhanh. Giáo sư Carwell đang đọc những quyển sách mà chính Bob quan tâm. Vậy Bob phải làm gì đây? Đi theo giáo sư khi ông ra khỏi thư viện? Như vậy thì thật là ngốc. Ba thám tử đã biết nhà giáo sư rồi mà!

Thế là Bob kiên nhẫn chờ ba của Hal nghiên cứu xong và trả sách. Rồi đến lượt Bob mượn những quyển sách đó, tiến hành tìm kiếm về Joshua Cameron...

Hannibal chau mày.

- Cậu nói rằng giáo sư Carwell xem cùng những quyển sách giống cậu, hả Bob?

- Đúng, thưa sếp! Mọi quyển sách nghệ thuật trong thư viện.

- Ủi chà! - Peter lầm bầm - Không hiểu ông ấy tìm gì trong đó nhỉ?

Ba thám tử đang tập hợp trong xe lán, sau giờ ăn trưa. Bob vừa mới báo cáo xong. Hannibal nói tiếp:

- Và cậu chắc chắn là không tìm thấy chỗ nào nói đến Joshua Cameron trong sách à?

- Không một hàng chữ nào! - Bob xác nhận - Và ông cũng không có tên trong danh sách các họa sĩ được thế giới biết đến.

- Như vậy có nghĩa là ông không nổi tiếng. - Hannibal nhận xét.

- Nếu vậy thì tại sao ông De Groot kia lại muốn mua tranh dử vậy? - Peter hỏi.

- Thật ra, cũng có thể ông không muốn lấy tranh - Bob gợi ý - Mà có thể là một vật quý giá khác của ông già Joshua... một cái gì đó mà bà bá tước và ông Marechal không biết.

- Cũng có thể - Hannibal thừa nhận - Điều này giải thích được chuyện gã đàn ông mặc đồ đen ghé thăm ở ngôi biệt thự nhỏ. Nhân vật bí ẩn này muốn chiếm đoạt một vật quý giá trước khi người ta đến đòi giá tài của họa sĩ. Về sau, giáo sư Carwell bán đi đồ đạc của Cameron, còn gã đàn ông mặc đồ đen vẫn đang chạy theo cái mà hắn muốn.

- Giống như De Groot! - Peter nhấn mạnh.

- Nhưng tại sao ông giáo sư Carwell lại đột nhiên quan tâm đến nghệ thuật? - Bob hỏi.

Hannibal gãi mũi.

- Còn De Groot, thì đang lùng tìm một bức thông điệp mà Joshua Cameron có thể đã để lại trước khi chết. Cũng có thể có một bức thông điệp như thế. Các cậu đừng quên rằng Hal có cho ta biết họa sĩ có nói mê khi hấp hối. Có thể họa sĩ muốn nói ra một điều gì đó quan trọng... và giáo sư Carwell biết nhiều hơn ta về vấn đề này.

- Chắc là hoàn toàn ngược lại với bà bá tước chứ gì? - Bob nói.

- Theo mình, - Hannibal tuyên bố - ta nên đến Vực hẻm Remuda. Đi!...

Hal Carwell lắc đầu.

- Không, - Hal nói - mình không biết tại sao ba mình tham khảo mấy quyển sách đó.

Bốn bạn đang đứng trên bãi cỏ trước ngôi nhà lớn ở vực hẻm Remuda.

- Ông già Joshua có nói nhiều về mấy bức tranh của ông không? - Hannibal hỏi.

- Không, không nói nhiều. Ông có thử dạy mình vẽ, nhưng mình không có khiếu. Mình nhớ có một ngày ông có nói một điều khá buồn cười... Ông khẳng định rằng ông là họa sĩ đắt giá nhất thế giới, nhưng không ai biết điều này cả. Ông vừa nói vừa cười. Mình cũng không hiểu tại sao.

- Cậu nói không có nghĩa lắm! - Peter nhận xét.

- Đúng vậy! - Hannibal thừa nhận.

Hal nói tiếp:

- Mình không hiểu chuyện gì xảy ra. Ông già Joshua sống ở đây một mình, không bao giờ có ai đến thăm. Nhưng bây giờ khi ông chết rồi, thì mọi người lại quan tâm đến ông. Các cậu có biết rằng hiện bà bá tước và ông Marechal đang ở trong nhà nói chuyện với ba mình không?

- Ô! - Peter thốt lên - Hay họ đã tìm ra một cái gì đó?

- Vào xem đi! - Hannibal quyết định.

Bốn bạn thấy giáo sư đang thảo luận với khách. Khi thấy bốn cậu, bà bá tước mỉm cười:

- À! Các thám tử trẻ của ta đây kìa! Vẫn đang làm việc hả? Các cậu đã gặt hái được những kết quả rất khá.

- Nhưng tụi cháu vẫn chưa tìm ra mấy bức tranh của ông Cameron - Hannibal giải thích - Thưa bà, người anh của bà có bán tranh và tổ chức triển lãm không?

- Ô! không có! Anh tôi chỉ là họa sĩ nghiệp dư thôi. Nhưng tôi vẫn rất muốn lấy về được các tác phẩm cuối cùng của anh. Hy vọng các cậu sẽ tìm ra.

- Tụi cháu sẽ tìm ra... - Hannibal hứa - trừ phi bị người khác cướp tay trên.

- Người khác nào? - Ông Marechal ngạc nhiên hỏi lại.

- Một ông tên là De Groot, tự xưng là nhà buôn tranh. Ông ấy len lút đi theo bà và ông và cũng muốn sở hữu tranh của Joshua Cameron.

Rồi thám tử trưởng tường thuật lại những rắc rối với ông người Hà Lan và cách thoát được khỏi tay ông. Bà bá tước hoảng hốt la lên:

- Khùng khiếp quá! Ôi, các cậu bé, tôi khuyên các cậu phải hết sức thận trọng! Tôi không hiểu tại sao con người này cũng quan tâm đến ông anh tôi. Thật ra thì ông ấy muốn gì?

- Cháu vẫn chưa biết - Hannibal thú nhận. Tuy nhiên, thám tử trưởng trình trọng nói thêm - không chỉ có một mình ông De Groot này là quan tâm đến đến các tác phẩm nghệ thuật. Bác giáo sư Carwell cũng thích hội họa. Mới sáng nay, bác đến thư viện Rocky để tham khảo sách về chủ đề này.

Mọi ánh mắt tập trung vào giáo sư. Hal có vẻ lúng túng. Ông Marechal nổi giận:

- Có phải anh biết một điều gì đó mà chúng tôi không biết không, hả anh Carwell?

- Ông Marechal hỏi.

- Không có đâu, anh Marechal à. Tôi cũng thắc mắc y như anh khi thấy nhiều người lạ quan tâm đến tài sản của Joshua Cameron. Thế là tôi đến thư viện để hiểu rõ thêm. Nhưng tôi không tìm thấy gì về ông họa sĩ này, và tôi càng không hiểu gã đàn ông mặc đồ đen tìm cái gì ở đây.

- Gã đàn ông mặc đồ đen nào vậy? Bà bá tước giật mình hỏi.

Bob kể lại câu chuyện.

- Chuyện xảy ra một tuần trước khi bà đến, - Bob nói - và tụi cháu không biết tên trộm này muốn lấy cắp cái gì.

- Tôi hiểu! - Bà bá tước thờ dãi và nhìn Walter Marechal.

- Hay là chính De Groot? - Marechal gợi ý.

- À, - Hannibal quay sang giáo sư và Hal nói - De Groot nói rằng ông già Joshua có để lại bức thông điệp trước khi chết, nghe nói ông có nói vài từ không đầu không đuôi. Có phải là một bức thông điệp nhờ nhắn lại ai đó không?

- Cũng có thể, Hannibal à. - Giáo sư Carwell trả lời - Ông đã cố gắng rất nhiều để nói. Nhưng những từ mà ông thốt ra không có ý nghĩa. Tôi nhớ ông áp úng được "xanh", "chiều", và "vải" nữa. Ông còn nói đến tranh của các bậc thầy danh họa. Có thể ông hoang tưởng nghĩ tranh mình có giá trị. Hal đã gần ông nhiều hơn tôi. Hal, con có nhớ gì không?

Hal suy nghĩ một hồi lắc đầu.

- Chỉ là những từ không đầu không đuôi như "hãy nói họ.... nói họ... hoa... vải... chiều...". Những từ này luôn được ông nói đi nói lại.

Mọi người nhìn nhau không hiểu. Chính Hannibal cũng không đoán ra được gì.

- Vô nghĩa. - Cuối cùng ông Marechal thờ dãi.

- Có lẽ anh tôi đang mê sảng. - Bà bá tước nói thêm.

Hannibal nói với giáo sư Carwell:

- Có phải ông Cameron giữ mọi tài sản của ông trong biệt thự nhỏ không ạ?
- Đường như thế.
- Ồ! Vậy thì cháu xin phép đi về nhà. Cháu vẫn nghĩ Skinny biết người nào đang giữ tranh!
- Cần thận, các cậu nhé! - Bà bá tước nói - Tôi rất lo cho các cậu. Nếu có rắc rối gì, thì cứ gọi chúng tôi.

Khi ra ngoài rồi, ba thám tử lên xe đạp và ra đi. Khi không còn thấy nhà nữa, Hannibal đột ngột rẽ trái, khiến Bob và Peter hết sức ngạc nhiên.

- Babal, cậu làm gì vậy? - Peter hỏi.
- Minh chắc chắn ông già Joshua có để lại bức thông điệp qua những lời cuối cùng. Nhưng mình vẫn chưa hiểu ý nghĩa của bức thông điệp. Trái lại, mình có được kết luận như thế này: do ông họa sĩ già không bao giờ rời khỏi biệt thự nhỏ, thì nếu ông có giấu cái gì đó, thì cái đó vẫn còn. Đi! Theo mình!

Ba thám tử bỏ xe đạp lại, đi xuống khe vực, đến biệt thự nhỏ và vào nhà bằng cửa sau. Ba bạn lặng lẽ nhìn quanh, tìm kiếm một chỗ giấu. Đột nhiên ba bạn nghe tiếng người đến.

- Nhanh! - Hannibal kêu khẽ - Trốn đi!

Ba thám tử bước nhanh vào phòng ngủ rồi qua cửa hé mở nhìn thấy Hal Carwell đang bước vào biệt thự nhỏ. Hal đi thẳng đến một góc phòng khách, kéo tấm ván sàn nhà lên, thò tay vào khoảng trống dưới đó. Ba thám tử bước ra khỏi chỗ trốn.

- Vậy cậu biết cái mà ông già Joshua giấu ở đây! - Hannibal tố cáo.

Hal đứng phốc dậy, hoảng hốt, tay nắm chặt một cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lỗ Đen

E! - Hal Carwell la lên - Các cậu làm sao thế? Làm mình hết hồn!

- Cậu vừa mới lấy gì dưới sàn vậy? - Peter hỏi.

- Hả? Ồ, chỉ là cái này thôi!

Rồi Hal cho xem chìa khóa đang cầm và nói tiếp:

- Này! Các cậu định lục soát biệt thự nhỏ à! Bộ các cậu nghĩ ông Joshua có giấu một vật gì đó thật hả?
- Đúng là bọn mình có nghĩ đến điều này. - Hannibal thừa nhận.
- Mình cũng nghĩ vậy - Hal nói tiếp - Sau khi các cậu đi rồi, mình nhớ ra một chi tiết... Ba vẫn còn đang nói chuyện với bà bá tước và ông Marechal. Nên mình đến đây một mình...
- Chi tiết gì vậy Hal? - Bob hỏi.
- Ông Joshua có thói quen cất tranh trong một nhà chòi cũ, trống không, ở cuối khe vực. Ba luôn khóa kỹ, vì nhà có giá trị lịch sử và ba không muốn mấy kẻ lang thang vào ở rồi phá phách. Nhưng khi Joshua Cameron đến đây ở, thì ba có giao chìa khóa cho ông.
- Là chìa khóa cậu đang cầm trong tay đó hả?
- Đúng. Mình nghĩ ba đang bận, còn các cậu thì về rồi, nên mình định tự mình tiến hành cuộc điều tra nhỏ.
- Vậy thì ta hãy cùng nhau ra đó! - Hannibal đề nghị.

Một hồi sau, Hal dẫn cả nhóm đi dọc theo khe vực. Rồi Hal đâm vào khu rừng, vẫn về hướng vực hẻm. Cuối cùng cả đoàn đến một khu rừng thưa, ngay giữa là một cấu trúc kỳ lạ xây bằng gạch đất sét khô nung. Nhà thấp, có mái bằng gỗ, cửa sổ có cánh cửa đóng kín. Nơi này đặc biệt im lặng và vắng vẻ.

- Nhà này do các chủ nhân đầu tiên của vực hẻm xây... Người Tây Ban Nha - Hal giải thích - Cách đây hơn một trăm năm mươi năm. Chỉ có lò ống

khói dễ sủi ẩm. Và tất nhiên là không có nhà tắm.

Trong khi nói, Hal đã mở cánh cửa có thanh sắt gia cố. Hal mời ba thám tử vào. Ba bạn tò mò nhìn xung quanh.

Ngôi nhà nhỏ gần như trống không. Dưới sàn là một lớp bụi dày. Bên cạnh phòng chính, có một phòng ngủ nhỏ hơn và nhà bếp. Khe cửa sổ đóng kín để lọt ít tia nắng mặt trời. Trong nhà khá mát.

- Ủi chà! - Peter thốt lên - Chắc là tường nhà dày lắm.

- Thời xưa người ta xây nhà kiên cố lắm - Hannibal nói - Peter, cậu hãy xem nhà bếp. Còn Bob lục soát phòng ngủ. Hal và mình khám phòng lớn.

Hannibal và Hal tìm thấy nhiều tấm tranh chưa vẽ, nhiều chai dầu lanh và dầu nhựa thông, nhưng không thấy tấm tranh nào. Thám tử tường còn tìm được một khung tranh vàng và đầm chiều nhìn.

- Không hiểu tại sao ông Joshua lại có cái khung trống này?

- Mình trả lời được - Hal nói - Khi ông Joshua đến đây đã có sẵn một bức tranh, do người khác vẽ, trong cái khung này. Một bản sao vẽ lại của một bức tranh. Nhưng ông Joshua không thích tranh sao vẽ và đã bỏ tranh đi.

- Nhưng vẫn giữ khung lại! - Hannibal nhận xét - Mà khung khá dày, nên có thể có cái gì đó quý giá giấu bên trong.

Hai cậu xem xét kỹ cái khung cầu kỳ. Hai bạn nhìn kỹ chỗ nối, sờ nắn mọi chỗ trang trí. Cuối cùng Hannibal chịu thua tuyên bố:

- Không có gì bí ẩn trong khung này!

Đúng lúc đó, Peter bước ra khỏi bếp:

- Nếu có gì giấu trong đây, thì chắc là phải giấu trong tường!

- Ê, các cậu ơi! - Bob gọi từ trong phòng ngủ - Lại đây xem này!

Ba bạn chạy vào và thấy Bob đang cúi xuống tấm nệm cũ vứt trong một góc. Vải bọc nệm màu xanh.

- Trước khi chết, - Bob nói - ông già Joshua có nói từ "xanh"... mình nghĩ chắc phải có cái gì giấu trong tấm nệm này.

Peter đề chỗ vải mà Bob đang chỉ:

- Chắc chắn rồi! - Peter thốt lên - Có cái gì trong đó. Giống như cái túi đầy sỏi. Hay là đá quý, nữ trang!

- Mở ra đi! - Hannibal ra lệnh.

Peter lấy con dao xé ra, rách vải nệm cũ. Đầu chụm lại, bốn bạn nhìn thấy những vật màu sậm tròn hiện ra dưới mắt mình.

- Cái gì vậy? - Hal tò mò hỏi.

- Hạt sỏi và hạt dẻ - Hannibal buồn rầu trả lời - Chắc là thực phẩm dự trữ của một chú sóc.

Mặc dù thất vọng, nhưng bốn bạn không nhịn cười được. Bốn bạn đã hy vọng thật nhiều, vậy mà chỉ tìm được có bấy nhiêu thì cũng buồn cười thật.

Thậm chí bốn bạn cười to đến nỗi không nghe tiếng cửa phòng khép lại nhẹ nhàng phía sau lưng, chỉ khi cánh cửa đập lại, bốn bạn mới giật mình...

Peter không cười nữa tròn mắt nhìn cánh cửa.

- Cái gì... - Peter bắt đầu nói.

Tiếng động từ bên ngoài ngắt lời Peter. Một bàn tay đang đẩy khóa. Bốn cậu đã bị nhốt.

- Người ta nhốt mình rồi! - Hal la lên.

- Ê! - Đến lượt Bob kêu - Mở cửa ra đi. Trong đây có người mà!

Còn Peter thì lấy trớn tông thật mạnh vào cánh cửa để làm lung lay cửa.

- Khoan đã! - Khi đó Hannibal ra lệnh và đưa tay lên yêu cầu tất cả im lặng.

Phía bên kia cửa, trong phòng lớn đầu tiên có người đang di chuyển từ từ, vừa đi vừa dò tường và trần nhà, xê dịch những tấm vải tranh còn trắng và cái khung, động đậy mấy chai dầu lanh và dầu nhựa thông. Bốn bạn đứng yên lắng tai nghe. Kẻ lạ tiếp tục tìm kiếm một hồi, rồi bỏ đi. Cửa nhà đập lại. Chìa khóa xoay trong ổ. Hal không nén được tiếng kêu.

- Trời! Mình quên chìa khóa trên cửa!

Khi đó bốn cậu cùng hét lên và đập vào tường.

Bây giờ trời đã tối. Ánh trăng mờ nhạt xuyên qua cánh cửa sổ. Nhiều giờ đã trôi qua. Bốn bạn gần như mất tiếng do la hét nhiều quá. Nhà tù nhốt bốn bạn ở quá xa ngôi nhà lớn, không thể nào có người nghe được tiếng kêu của bốn cậu. Cửa phòng đóng, cửa sổ thì có song sắt, còn tường thì quá dày để con dao xếp của Peter có thể đục lỗ.

Bốn tù nhân ngồi trên tấm nệm xanh, im lặng và hoàn toàn thất vọng.

- Bọn mình sẽ không về kịp giờ ăn tối. - Peter thở dài.

- Có lẽ giờ ăn tối đã qua từ lâu, khi bọn mình ra khỏi chỗ này. - Bob đáp.

- Về thế nào cũng bị thám Mathilda mắng cho một trận! - Hannibal nói.

- Chắc là ba sẽ thấy vắng mình, - Hal nói - khi đó ba sẽ đi tìm mình.

- Cậu có thường đến đây không? - Peter hỏi.

- Ồ... không, rất tiếc là không. Chắc chắn ba sẽ đi tìm mình nhiều chỗ khác trước.

- Nếu vậy thì có lẽ bọn mình sẽ còn phải chờ lâu. - Bob kết luận.

Viễn cảnh này không vui vẻ gì. Peter đột ngột đứng dậy, dùng chân gõ xuống sàn nhà, gần chỗ cái tủ trong góc phòng.

- Phải chi xuống được dưới này, dưới tầng hầm, - Peter lầm bầm - thì có thể ra được. Tiếc quá, mình chỉ có con dao xếp này thôi!

Hal cũng đứng dậy theo, đập chỗ sàn nhà kêu rỗng.

- Mình không biết là có tầng hầm - Hal nói - Thường nhà ở Californie không có tầng hầm.

- Và nhà nhỏ như thế này, thì càng không có. - Hannibal nói thêm.

Thám tử trưởng suy nghĩ một hồi, rồi đột nhiên la lên:

- Dĩ nhiên rồi! Người ta không bao giờ làm tầng hầm trong mấy kiến trúc như thế này! Nhưng khi có chiến tranh giữa Mỹ và Tây Ban Nha, thì người ta thường đào hầm để cho phép những người bị bao vây chạy thoát. Chắc đây là một trong các lối đi mật!

Nói xong, thám tử trưởng tiến hành xem xét lại căn phòng nhỏ.

- Chắc chắn phải có cách xuống đường hầm... Có thể ngã xuống nằm trong chính phòng này... Biết đâu, cái tủ này... ta chưa xem kỹ!

Peter mở cửa tủ ra. Chỉ là tủ treo quần áo trống không, dưới sàn đầy bụi. Bob và Peter dùng khăn tay lau bụi. Rồi Peter nhét thử lưỡi dao giữa các ván sàn.

- Có một tấm ván nhúc nhích! - Peter đột nhiên kêu lên - Và mấy tấm ván khác cũng lung lay nữa!

Có Bob giúp, Peter kéo mấy tấm ván lên: một cửa sập thật sự, làm bằng một miếng gỗ có vòng sắt ở giữa xuất hiện. Bob và Peter nắm vòng sắt. Cửa sập mở ra. Phía dưới là một lỗ tối om. Bốn cặp mắt cổ nhìn xuyên vào màn đêm.

- Có ai thấy đấy không? - Bob hỏi.

- Không thấy nổi đâu! - Hal trả lời - Đen thui.

- Mình không xuống đâu nhé! - Peter nói trước - Mình sẽ không rời khỏi đây.

- Lỡ kẻ nhốt ta quay lại... - Hannibal gợi ý - Khi đó thì coi chừng đấy!

- Ô! Không! - Peter phản đối - Thôi được! Mình đồng ý xuống, nhưng phải có ai đi trước!

- Thật đáng tiếc là ta đã quên lấy đèn pin trong túi xe đạp! - Hannibal thở dài.

Cái lỗ đen như khiêu khích các bạn. Cuối cùng Bob dũng cảm quyết định đối mặt với bóng tối.

- Thôi! Mình, sẽ xuống! Chúc mình may mắn đi, các cậu ơi!

Thám tử nhỏ bé nhất chui xuống, hai tay bám treo lơ lửng một hồi, rồi thả tay ra và biến mất vào bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Rượt Đuổi Trong Đêm Khuya

Hannibal, Peter và Hal cúi xuống hố.

- Bob ơi! - Peter gọi.

Sau vài giây lo lắng, có tiếng trả lời:

- Ôn cả, các cậu ơi! Đường như là đường hầm, đúng như Hannibal đoán. Mình không nhìn thấy gì, nhưng sờ vách thì biết. Chờ mình thám hiểm thêm nhé....

Ba bạn nghe tiếng Bob động đậy phía dưới. Sau vài phút, dài như một thế kỷ, giọng Bob lại vang lên.

- Đường hầm đi về hướng phòng đầu tiên. Chắc là có cửa sập khác nhưng mình không đẩy lên nổi. Mà kẻ lạ đã khóa cửa vào rồi. Nên có lên cũng không được gì! Nhưng đường hầm đi tiếp về hướng phải và đường như đi xa nhà. Bọn mình có thể thử...

Peter lo lắng quay sang Hannibal:

- Làm sao biết đường hầm có dẫn ra lối thoát không?

- Ta có thể bị lạc. - Hal nói khẽ.

Hannibal cắn môi rồi gọi:

- Bob! Dưới đó thờ ơ dễ không? Cậu có cảm thấy luồng gió nào không?

- Không có luồng gió. Nhưng mình thờ một không khí trong lành.

Hannibal phân vân và nhìn cái hố tối om. Đường hầm này dẫn đi đâu đây? Cuối cùng thám tử tưởng tượng tuyên bố:

- Này! Đường hầm này có thể nguy hiểm. Nếu nền đất sụt lún dưới chân ta, thì sẽ hết đời ba thám tử... và Hal. Mặt khác, ta sẽ không được gì nếu cứ ngồi đây. Còn nếu lỡ kẻ nhốt ta quay trở lại với ý đồ xấu...

- Thôi! Thôi! Cậu thuyết phục mình rồi! - Peter ngắt lời không để Hannibal nói tiếp.

Đến lượt Peter thả mình xuống hố và biến mất. Hal xuống theo rồi đến phiên Hannibal.

Khi có mặt ở dưới đồng đủ, bốn bạn thử nhìn nhau, nhưng tối quá. Cái lạnh khá buốt, tất cả đều run.

- Đi! - Peter quyết định - Mình sẽ đi trước, Hannibal theo mình, rồi đến Hal, rồi đến Bob, đưa này nịu dây thắt lưng đưa đi trước. Như vậy không sợ bị lạc nhau.

Bốn bạn thận trọng lên đường dọc theo một lối đi tối thui. Trần thấp buộc bốn bạn phải đi lom khom. Sau một hồi Peter thông báo.

- Dường như đường hầm đi thẳng nữa, nhưng mình không chắc lắm. Mình không còn định hướng được nữa.

Bốn bạn tiếp tục thận trọng tiến vào trong bóng đêm, càng lúc càng ít nói hơn. Bóng tối và sự im lặng trong đường hầm quá nặng nề.

- Peter! - Hannibal kêu đột ngột - Cậu không cảm thấy gì sao? Tất cả đứng yên lại.

- Khỉ! - Bob nói - Dường như có luồng khí nhẹ.

Peter bước tiếp nhanh hơn, đường hầm có khúc quẹo đột ngột... và cuối cùng bốn bạn nhìn thấy được một cái gì đó: một vệt sáng hơn trong bóng tối.

- Lối ra! - Peter thốt lên.

Thêm khoảng hai chục bước nữa rồi bốn bạn bước ra ngoài trời đêm sáng. Cả bốn mỉm cười nhìn nhau, cảm thấy an toàn hơn khi đã xa chỗ nhốt và ra khỏi được bóng tối đường hầm.

- Ta đang ở trong khe vực! - Hal nhìn xung quanh thông báo.

Nhờ có trăng sáng, bốn bạn nhìn rõ gần như ban ngày. Vách khe vực dựng thẳng bên trái và bên phải. Khi nhìn lại phía sau lưng, bốn bạn nhận thấy chỗ vào đường hầm được che giấu rất kín bởi mép vách đá khe vực nhô ra, và bởi những bụi cây rậm.

Không hề nản chí, Hannibal mạnh dạn đề nghị:

- Bây giờ, ta sẽ quay trở lại đó để...

Tiếng la từ trong bóng đêm vang lên, cách đó không xa.

- Uuu... a!

Tiếp theo đó là tiếng kêu rắc và tiếng va chạm.

- Cái gì? - Peter bắt đầu nói.

Một bóng người hiện ra trong bóng đêm.

- Ai đó? - Một giọng nói cục cằn hỏi - Ủa! Lại mấy thằng nhỏ mắc dịch kia nữa!

Hal và ba thám tử thoáng thấy khuôn mặt bức bối của kẻ tự xưng là nhà buôn tranh người Hà Lan. Dưới ánh trăng, De Groot trông như một con ma. Ông đi cà nhắc thẳng về hướng bốn bạn. Áo dính đầy cành cây nhỏ chứng tỏ ông vừa mới té xuống khe vực. Không chờ đợi thêm, bốn bạn bỏ chạy thật nhanh.

- Đứng lại!

Bốn bạn càng chạy nhanh hơn nữa, thẳng về phía bên kia khe vực, chỗ để xe đạp. Phía sau, ông Hà Lan cố đuổi theo, thỉnh thoảng vấp vào khúc cây hay tảng đá. Bốn bạn như mọc cánh ở chân.

- Xe đạp kia! - Cuối cùng Peter thông báo.

Peter tăng tốc... rồi rơi vào vòng tay của một người đang chắn ngang đường chạy. Hai bàn tay chụp lấy Peter. Peter ngã, nhưng cánh cáo được ba bạn phía sau:

- Coi chừng các cậu ơi! Chuồn đi!

Người đàn ông toan bắt cả ba khi họ chạy ngang qua, nhưng ba bạn tránh được.

- Hal ơi! Ba đây!

- Ba!

Đúng là giáo sư Carwell đang đứng cạnh xe đạp.

- De Groot! - Peter hồn hển giải thích - Hấn rượt theo tội cháu!

- Hấn nhốt tội con trong nhà phụ ở khu rừng thưa. - Hal nói thêm.

- Tội cháu đã phát hiện ra một đường hầm bí mật, nếu không tội cháu vẫn còn bị nhốt trong đó!

Giáo sư nhìn vào khe vực sâu phía sau.

- Tôi đâu thấy ai đuổi theo các cậu đâu!

Thật vậy, bây giờ thì khe vực có vẻ vắng vẻ và im lặng dưới ánh trăng.

- Nhưng hấn có ở đó cách đây chưa đầy một phút mà. - Hannibal khẳng định.

Hannibal tường thuật lại nhanh, nhưng đầy đủ về cuộc phiêu lưu của bốn bạn.

- Sau khi nhốt tội cháu, hấn đã lục soát ngôi nhà nhỏ. Chắc là hấn có cùng suy nghĩ giống tội cháu.

- Và có kẻ lại vừa mới lục soát biệt thự nhỏ nữa - Đến lượt giáo sư giải thích - Tôi có cảm giác cũng chính là De Groot.

- Chắc chắn là hấn rồi, ba ơi! - Hal nói - Theo con, sau khi nhốt tội con trong nhà phụ, hấn đã trở lại nhà... Sau đó, hấn phát hiện tội con trốn mất, và hấn định rượt bắt. Nhưng hấn bị té xuống khe vực và bị tội con nghe thấy trước. Nhờ vậy, tội con đã chạy kịp.

- Nhưng dù sao, các cậu à, nếu tôi không đi tìm con trai tôi và nếu tôi không tìm ra xe đạp, thì tất cả đều đã có thể bị nguy hiểm thật sự. - Giáo sư Carwell lo âu kết luận - Tôi thừa nhận là các cậu không làm gì sai trái. Nhưng tính tò mò đã làm cho các cậu bị nguy hiểm. Tôi không thích chuyện De Groot đang lãng phí đầu đây. Lần sau, nhớ phải thận trọng nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Hannibal Suy Nghĩ

Tối hôm đó, khi về đến nhà, Ba Thám Tử Trẻ không được đón tiếp tốt lắm. Thím Mathilda lầm bầm là sẽ tìm việc cho "thằng cháu lười biếng" làm ngay. Nhưng cũng may là thím không kịp thực hiện ý định vì chương trình truyền hình ưa thích của thím sắp bắt đầu chiếu.

Sáng hôm sau, Peter phải cắt cỏ ngoài vườn, công việc mà đáng lẽ Peter phải làm sau bữa ăn tối. Nên Peter đến xe lán - bộ tham mưu khá trễ.

- Mình không có lỗi! Mình phải cắt cỏ! - Peter thông báo.

Peter sùng sốt khi nhìn thấy bạn. Bob đang ngồi uể oải trên ghế, có vẻ hoàn toàn tuyệt vọng. Còn Hannibal thì như sắp chết đến nơi rồi.

- Ê sếp! Trông cậu như cá mắc cạn vậy - Peter nói - Có chuyện gì vậy?

- Ông Maréchal đã cho bọn mình thêm việc rồi! - Bob buồn bã trả lời.

Hannibal thở dài:

- Ông ấy mới điện thoại cách đây năm phút. Giáo sư Carwell đã kể cho ông ấy nghe chuyện tối hôm qua. Ông Maréchal cho rằng tình hình đã trở nên quá nguy hiểm và cần phải báo cảnh sát. Ngoài ra, ông ấy còn nghĩ rằng bọn mình không thể nào làm tốt hơn những gì đã làm. Do đó ông cho bọn mình nghỉ việc và sẽ gửi tôi một khoản tiền thưởng.

- Úi chà! - Peter thốt lên rồi ngồi sụp xuống ghế - Lần đầu tiên bọn mình thất bại!

- Nhục nhẽ quá! - Thám tử trưởng thở dài.

- Khỏi phải nói! - Bob cũng thở dài theo.

Nhưng Hannibal đã ngồi thẳng lại, mắt đang nhìn chăm chăm phía trước. Peter quan sát Hannibal một hồi rồi nói:

- Bob, khoan tuyệt vọng - Peter nói đột ngột - Mình có cảm giác Hannibal sẽ không để bị đuổi việc dễ dàng như thế. Babal ơi, nhưng sợ ông Maréchal sẽ nổi giận nếu bọn mình tiếp tục thọc mũi vào vụ này.

- Chính vì vậy mà ta phải thuyết phục ông ấy tiếp tục dùng dịch vụ của ta - Hannibal tuyên bố - Ba Thám tử Trẻ không thể nào bỏ dở một vụ điều tra!

- Nhưng làm thế nào để thuyết phục ông ấy cho bọn mình tiếp tục? - Bob hỏi.

- Bằng cách chứng minh cho ông ấy thấy rằng ẩn trốn sau vụ này có nhiều vấn đề hơn ông ấy tưởng! Đây đúng là một vụ bí ẩn! Và cũng cần phải chứng minh cho ông ấy thấy rằng chỉ có mình ta giải được vụ này! - Peter lắc đầu.

- Như vậy có an toàn không hả Babal? Có thể ông Maréchal nghĩ đúng. Làm sao bọn mình có thể điều tra tiếp được, khi không có manh mối nặng ký nào cả.

- Có chứ! Những lời cuối cùng của Joshua Cameron và những suy luận của chính ta.

- Suy luận nào?

Hannibal sửa lại tư thế ngồi cho thoải mái hơn.

- Thứ nhất, có lẽ ông già Joshua đã sở hữu một cái gì đó quý báu hơn hay quan trọng hơn người ta nghĩ. Thứ nhì có thể có nhiều người biết điều này. Thứ ba, hai chục tám tranh mất là một phần của vụ bí ẩn. Và thứ tư, những lời cuối cùng của ông Joshua chắc chắn là một bức thông điệp.

Thám tử trưởng ngả lưng ra phía sau.

- Bây giờ ta chỉ cần giải nghĩa bí ẩn những lời cuối cùng của người hấp hối... Tất nhiên là với điều kiện người ta đã lặp lại chính xác cho ta những lời này.

- Cậu nghĩ rằng Hal và giáo sư nói láo à? - Bob thốt lên.

- Ta biết rằng giáo sư cần tiền - Hannibal trả lời - Ta cũng biết thêm rằng ông Joshua không trả được tiền thuê nhà những tháng cuối cùng. Rất có thể ông giáo sư Carwell đã giả định rằng ông họa sĩ có giữ một vật quý báu... hoặc giáo sư đã đoán được điều này khi bị kẻ trộm vào nhà.

- Mình không nghĩ Hal nói láo đâu. - Peter tuyên bố.

- Cũng có thể là không - Hannibal nói - Vậy ta hãy xuất phát từ giả thiết rằng lời cuối cùng của ông Joshua được lặp lại thật chính xác. Mình có ghi lại khi nghe Hal và ông giáo sư nói. Xem nào....

Thám tử trường mở một ngăn kéo, lấy tờ giấy ra để trên bàn.

- Theo giáo sư, ông Joshua đã nhiều lần lặp lại từ "xanh", "chiều", "vải". Và dường như ông Joshua còn nói đến tranh của các bậc thầy danh họa. Còn Hal, do ở lại nhiều hơn bên giường ông Joshua nên nghe được nhiều hơn: "Hãy nói với họ... hãy nói với họ... họa... vải... chiều"... Nhưng "hãy nói với họ", thêm vào với những từ đã biết không cung cấp được thêm thông tin gì cho ta, ít nhất thoạt đầu là như vậy. Tuy nhiên có lẽ tất cả những từ này phải rất quan trọng, nên ông Joshua mới lặp đi lặp lại nhiều lần.

Peter gãi đầu.

- Ngoài tấm nệm cũ mà bọn mình đã mở ra xem, mình không thấy cái gì khác màu xanh, trong ngôi nhà nhỏ ở khu rừng thưa, cũng như trong biệt thự nhỏ của ông Joshua. "Chiều" có thể có liên quan đến từ "xanh".

- Nhưng buổi nhiều lắm sao có màu xanh được! - Bob phản đối.

- Khi nói "hãy nói với họ",... thì phải hiểu thế nào? - Hannibal đăm chiêu bảo.

- Rõ ràng là có nhiều người, vì "họ" là ngôi số nhiều. - Bob nhận xét.

- Ta không biết thêm được gì! - Hannibal thở dài - Còn từ "vải" thì có thể là bất kỳ vải của bức tranh nào hay thậm chí cả vải một tấm tranh trắng. Nhưng những bức tranh tìm thấy ở khu rừng thưa không có gì bí ẩn cả. Vậy có thể là một - hay nhiều

- tấm tranh lạc. Còn từ "họa" thì không cho biết được gì cả. Có thể là "họa sĩ".

- Còn những bức tranh của bậc thầy "danh họa" nữa - Bob nói - Có thể có nghĩa rằng Joshua xem tranh mình như những tuyệt tác.

- Nên nhớ rằng De Groot có vẻ tin rằng Cameron có tài. - Peter nhấn mạnh.

Bob kêu lên một tiếng.

- Hay chính điều này là chìa khóa của vụ bí ẩn? Có thể Joshua thật sự là một họa sĩ cao giá, thậm chí một họa sĩ vĩ đại nữa kia! Nhưng ông lại là một con người lập dị không chịu trưng bày và bán tranh. Và cũng rất có thể De Groot hy vọng sẽ thu được số tiền lớn từ mấy bức tranh của Cameron.

- Bob ơi, - Hannibal nhận xét - nhưng nếu vậy thì những lời cuối cùng của Joshua không còn là bức thông điệp nữa. Mà mình tin chắc là có bức thông điệp. Và mình vẫn tự đặt ra câu hỏi này: ai là những người mà ông Joshua muốn báo tin?

- Bà bá tước và ông Maréchal. - Peter gợi ý.

- Ông Maréchal chỉ là cố vấn của bà bá tước - Hannibal nói - Ông Joshua nhấn lại cho cả hai để làm gì? Mà nếu ông chỉ muốn nhấn cho người em gái, thì ông chỉ nói "hãy nói với cô ấy rằng..", chứ không nói "hãy nói với họ rằng...". Nếu chỉ là một người thì sẽ là như vậy. Nên rõ ràng bức thông điệp dành cho nhiều người... hay thậm chí cả một băng nữa.

- Một băng trộm, tại sao lại không? Hay một băng buôn lậu? Ông Joshua sống đơn độc và cứ trốn tránh trong nhà... như thể đang sợ. Biết đâu ông đang lẫn trốn?

- Vậy có thể De Groot thuộc băng đó - Peter nói - Và hẳn đang đi tìm chiến lợi phẩm..

- Điều này giải thích được tại sao hắn đã lục soát kỹ nhà ở khu rừng thưa sau khi nhốt ta cho rảnh tay - Hannibal trả lời - Nhưng điều này lại trái với giả thiết của Bob rằng De Groot muốn lấy được những tấm tranh có giá do Cameron vẽ. Ông Hà Lan đã không lục kỹ ngôi nhà như vậy nếu đang truy lùng hai chục tấm tranh.

Hannibal ngưng nói, nét mặt trở nên lo âu.

- Có chuyện gì vậy Babal? - Bob hỏi.

- Tự nhiên mình nhớ lại... Lúc bị nhốt mình có cảm giác một cái gì đó không bình thường. Trong thâm tâm, mình cảm thấy mình đã bỏ qua một điều gì rất hệ trọng... nhưng mình không biết được đó là gì.

- Mình có thấy gì lạ đâu. - Peter tuyên bố.

- Có thể mình làm - Hannibal thở dài - Dù sao mình vẫn nghĩ bây giờ ta đã thu thập được đủ yếu tố để đi gặp ông Maréchal và thuyết phục ông cho ta tiếp tục điều tra. Peter và mình sẽ đi gặp ông ấy để nói chuyện.

- Còn mình? - Bob phản đối - Mình bị ra rìa hay sao?

- Hoàn toàn không! Mình không bác bỏ hỷ kiến của cậu. Rất có thể De Groot muốn lấy lại hai chục tấm tranh của ông Joshua. Vậy ta phải cố tìm cho ra. Một lần nữa cậu sẽ thử ép Skinny Norris khai ra. Cố tìm hiểu xem nó lấy đâu ra tấm tranh mà nó đã mang đến cho ta xem!

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thất Bại

Khách sạn Vách Đá là một tòa nhà sang trọng đối mặt với Thái Bình Dương, cách Rocky khoảng hai cây số về phía nam. Hannibal và Peter bỏ xe đạp ngoài bãi đậu xe, mạnh dạn bước vào tiền sảnh tiếp tân. Một người nhân viên nét mặt nghiêm khắc ngồi chễm chệ phía sau quầy, nhìn hai thám tử bằng ánh mắt đa nghi.

- Các cậu làm gì ở đây? - Ông làm bầm

Peter cảm thấy lúng túng ngay, nhưng Hannibal thì không để gì mất bình tĩnh. Thám tử trưởng đứng thẳng người, trừng mắt nhìn nhân viên tiếp tân rồi nói với giọng Anh có học:

- Ông bạn hãy báo tin cho bà bá tước rằng chúng tôi đã đến! Hai ông Hannibal Jones và Peter Jones. Nhờ ông bạn thông báo luôn cho ông Maréchal rằng chúng tôi đang có mặt tại đây.

Peter cố gắng không bật cười. Peter đã từng thấy thám tử trưởng diễn trò này rồi. Nhưng ông nhân viên tiếp tân thì có vẻ hoảng sợ. Trông Hannibal rất giống nhà quý tộc Anh.

- Thôi, - Hannibal nói tiếp - nếu ông bạn cho chúng tôi biết số phòng của anh bạn Maréchal thì chúng tôi sẽ đi thẳng lên gặp ông ta.

- O... ơ... - Ông tiếp tân ấp úng - Ông Maréchal ở phòng số 10. Tôi sẽ gọi người dẫn đường...

- Không cần ông bạn à, - Hannibal oai nghiêm ngắt lời. Chúng tôi sẽ tự đi. Peter, đi chứ?

Thám tử trưởng ngẩng đầu cao tự tin băng qua tiền sảnh, để trở ra ngoài phía bên kia. Khi ra đến khu vườn của khách sạn sang trọng, Hannibal bước đi bình thường trở lại rồi phì cười.

- Theo tấm bản đồ nhỏ đằng kia, thì số 10 là đi hướng này, rẽ trái Peter à. - Hannibal nói.

- Cậu đã lừa được ông tiếp tân, - Peter nói - nhưng có ngày cậu sẽ bị rắc rối đấy.

- Không có đâu! Những người làm việc trong các khách sạn sang trọng dễ hù lắm. Họ phải cố gắng không được làm khách giận. Rất có thể mình là một nhân vật quan trọng.

Hai thám tử đang bước theo một lối đi nhỏ ngoằn ngoèo giữa những bụi cây dâm bụt và cây hoa trà.

- Đây là biệt thự số chín - Hannibal nói - Nhà số mười ngay phía sau khóm cây cọ kia.

Hai thám tử vừa mới vượt qua khóm cây, thì đứng sững lại. Có kẻ đang đứng cạnh một cửa sổ của biệt thự số 10, cố nhìn lên vào bên trong nhà. Hai thám tử thận trọng bước tiếp. Kẻ tò mò, không thấy Peter và Hannibal, rời khỏi cửa sổ để đến cửa vào... và thử mở cửa.

- Babal! Peter la lên. Đó là...

Tiếng thét của Peter làm cho kẻ rình mò quay lại.

-... Skinny Norris! - Hannibal kết thúc câu.

Kẻ thù nhìn hai thám tử một hồi, miệng há to. Trông nó như một thằng bù nhìn. Rồi khi Hannibal và Peter tiến đến gần nó, nó quay đi rồi chạy trốn mất giữa các bụi cây rậm.

- Rượt theo nó! - Hannibal la lên.

Peter lao theo tên cao kều đang chạy giữa cây cọ và bụi dâm bụt. Hannibal biết trước rằng mình không có hy vọng gì bắt kịp Norris, nên nghĩ đến chuyện cản đường chạy của nó.

Rõ ràng là nếu Norris muốn trở ra bằng cửa chính của khách sạn, thì buộc phải đi vòng qua hồ bơi. Nó bị Peter đuổi theo phía sau và không có thời gian tìm lối thoát khác, nó chỉ có thể trốn bằng ngã đó thôi. Nên Hannibal quyết định đi lại đường cũ để cản đường.

Hannibal đã đến hàng hiên ven hồ bơi và sắp vượt qua, thì ông Marechal đột ngột xuất hiện. Hannibal chỉ nhận ra con người lịch thiệp tóc bạc ấy khi sắp đụng đầu với ông.

- Ô! xin lỗi! - Hannibal kêu.

Rồi thám tử trưởng hớn hên đứng lại kịp thời.

- Hannibal! Sao vậy! - Ông Marechal bực mình thốt lên - Cậu làm gì ở đây vậy? Thám tử mà lại như thế à? Xem chút nữa cậu làm tôi ngã rồi!

- Thưa chú, - Hannibal hớn hên nói - tụi cháu vừa mới nhìn thấy Skinny Norris toan lên vào biệt thự của chú. Peter đang rượt theo nó, còn cháu thì tính cản đường rút lui của nó.

- Cậu nói về người có một trong các bức tranh của Joshua Cameron à?

- Dạ đúng, thưa chú. Nếu Peter rượt kịp...

Đúng lúc đó Peter đến, nét mặt xấu hổ.

- Chạy mất rồi - Peter thông báo - Tiếc quá...

- Đúng, thật đáng tiếc là cậu đã để nó chạy thoát - Ông Marechal cau mày - Không hiểu phòng tôi có gì mà nó quan tâm đến?

- Những thứ mà tụi cháu đã lấy lại được cho bà bá tước có nằm bên trong biệt thự của chú không ạ? - Hannibal hỏi.

- Đồ của ông anh bà bá tước hả? Có. Nhưng thằng bé Norris cần gì đến những thứ đó? Tôi không hiểu. Chỉ có một con cú mèo nhồi bông, muông nĩa cũ, ông nhòm...

Ông Marechal ngưng nói: ông đang nhìn chăm chăm phía bên kia hàng hiên.

- À! - Ông kêu - Bà bá tước đến kìa. Chắc chắn bà sẽ quan tâm đến câu chuyện của các cậu.

Bà bá tước ra bàn ngồi và ra hiệu cho cả nhóm đến ngồi cùng bà. Hai thám tử bước theo ông Marechal. Bà bá tước lo lắng nhìn mọi người.

- Các cậu gặp rắc rối hả?

Ông Marechal tóm tắt nhanh lại câu chuyện rồi mời hai thám tử ngồi xuống.

- Nhưng chắc các cậu đến đây không phải để bắt Norris, đúng không? Xem nào... các cậu đến vì lý do gì?

- Thưa chú, chú hãy cho phép tụi cháu tiếp tục làm việc cho chú - Peter nói thẳng

- Tụi cháu muốn...

- Không được, cậu à. Tôi rất tiếc, nhưng...

- Thưa chú, tụi cháu đã đi đến một số kết luận. - Hannibal vội nói thêm.

Rồi thám tử trưởng trình bày theo ý mình, rằng ông Joshua Cameron đã giữ một vật rất có giá trị, rằng những bức tranh bị mất cũng thuộc vụ bí ẩn cần giải ra, và những lời cuối cùng của người hấp hối là một bức thông điệp.

- Thưa chú, từ suy luận này đến suy luận kia, tụi cháu đã xem xét hai cách giải thích. Trước hết, có thể ông Joshua Cameron là một họa sĩ tài năng. Nếu vậy thì tranh của ông rất có giá, và De Groot biết rõ điều này. Giả thiết thứ nhì: Joshua Cameron thuộc một băng bất lương và ông đã giết một phần chiến lợi phẩm trộm cắp hay một phần hàng buôn lậu trốn mất!

Người cố vấn của bà bá tước thốt lên một tiếng.

- Một băng hả? Băng tội phạm hả? Người anh trai của bà bá tước! Kìa, chuyện này hoàn toàn vô lý!

Bà bá tước đắm chiêu lắc đầu.

- Dù sao, - Bà nói từ từ - dường như kẻ đó... De Groot ấy, muốn một cái gì đó... và chắc chắn hẳn không phải là một người lương thiện.

Hannibal quay sang bà bá tước:

- Có thể anh của bà đã bị bọn bắt lương lừa gạt. - Hannibal gợi ý.

- Hừm! - Ông Marechal kêu và liếc nhìn về phía bà bá tước - Đúng rằng ông Joshua Cameron là một người tính tình khác người. Có thể các cậu đã phanh phui ra được một vụ gì đó. Nếu vậy, thì càng nguy hiểm hơn khi để các cậu tham gia câu chuyện này. Đây là việc của cảnh sát.

- Nhưng thưa chú - Hannibal phản đối - Tụi cháu có thể giúp ích được rất nhiều.

.

- Không thể nào có chuyện này được, cậu à! Tôi rất tiếc. Thôi, chào các cậu nhé!

Peter và Hannibal buồn bã đứng dậy, rời khỏi hàng hiên. Lần này đúng là thất bại rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tấn Công Bất Ngờ

Hannibal và Peter băng qua tiền sảnh và đi tìm xe đạp ngoài bãi đậu xe. Hai bạn xuống tinh thần đến nỗi không hay ông gác cổng đang chạy theo mình phía sau lưng. Khi Hannibal chuẩn bị leo lên xe, thì có một bàn tay chụp lấy cánh tay cậu.

- Các cậu có phải là thám tử không? - Người đàn ông mặc đồng phục hỏi.

- Dạ, - Peter đa nghi trả lời - thì tụi cháu, ơ ơ...

- Sao, trả lời đi chứ. Các cậu có phải là thám tử không?

- Đúng! - Hannibal quyết định trả lời.

- Vậy thì hãy theo tôi. Nhanh lên!

Hai bạn nhìn nhau, nhún vai, rồi ỉu xù bước theo ông gác cổng vào tiền sảnh.

Ông nhân viên tiếp tân chăm chú nhìn hai bạn. Những cậu bé khuôn vác cũng nhìn và húc cùi chỏ nhau. Không biết Peter và Hannibal sẽ bị quy tội gì đây?

Người gác cổng cho hai thám tử vào một phòng khách nhỏ.

Bà bá tước đang ngồi một mình trong phòng này.

- Tôi muốn gặp các cậu trước khi các cậu về - Bà mỉm cười nói - Lúc này các cậu có vẻ thất vọng nhiều... sau khi đã làm việc cực lực để cho tôi vui lòng..

- Bà muốn giữ tụi cháu tiếp tục làm việc cho bà à? - Peter mừng rỡ reo lên.

- Ông Marechal đã thay đổi quyết định à? - Hannibal hỏi.

- Không - Bà bá tước trả lời - Và có thể ông ấy đúng. Nhưng phần tôi, tôi đã thấy rõ các cậu rất thông minh, rằng các cậu biết mình đang làm gì... và tôi nghĩ các cậu khôn ngoan và thận trọng hơn ông Marechal nghĩ.

- Thưa bà, tụi cháu rất đáng tin cậy ạ! - Hai thám tử đồng thanh kêu.

- Tôi nhớ rằng cảnh sát trưởng Reynolds có làm giấy bảo đảm về các cậu. Nên tôi cho phép các cậu tiếp tục cuộc điều tra, nhưng các cậu phải hứa hết sức thận trọng, được không?

- Tụi cháu xin hứa ạ! - Peter tuyên bố.

- Tốt lắm!

Nét mặt bà bá tước buồn đi khi bà nói tiếp:

- Tôi cần biết những suy luận của các cậu có đúng hay không, và nếu đúng, thì chính xác ở mức độ nào. Như đã nói, tôi không biết nhiều về anh trai tôi. Anh là một con người lạ lùng và kín đáo. Tôi... tôi thú nhận là không hề biết anh làm gì suốt những năm vừa qua. Đường như anh không có chỗ ở cố định và quan hệ với những người lạ lùng.

- Có thể anh trai của bà chỉ là một con rối trong tay mấy người đó. - Hannibal gợi ý.

- Hay chính anh là một tên lừa gạt? Tôi e rằng như thế! - Bà bá tước thờ dãi - Cho đến nay, các cậu đã phát hiện ra rất nhiều điều và tôi xin có lời khen. Bây giờ tôi muốn các cậu đi đến cùng. Tôi muốn biết sự thật về người anh trai tội nghiệp.

- Thưa bà, - Hannibal hỏi - trong số những thứ mà tụi cháu đã trả lại cho bà... bà có thấy cái gì đáng quan tâm không ạ?

- Không có gì, Hannibal à. Cậu thử đoán nghĩ xem vật quý giá mà anh Joshua có thể có là vật gì không... nếu vật đó có thật?

- Cháu vẫn chưa biết. - Thám tử trưởng thú nhận.

- Nhưng cậu nghĩ rằng anh Joshua đã giấu đâu đó và những lời cuối cùng của anh là một bức thông điệp à? Một bức thông điệp cho biết chỗ giấu à?

- Cháu tin chắc là như vậy. - Hannibal khẳng định.

- Được rồi. Nhưng nhớ phải cẩn thận nhé, tôi xin căn dặn một lần nữa. Đặc biệt là nhớ phải đề phòng cái tên De Groot kia. Đừng để tôi phải hối hận vì đã cho phép các cậu tiếp tục cuộc điều tra này. Khi biết được nhiều hơn, thì hãy trở lại thông tin cho tôi.

Bà bá tước lại mỉm cười với hai thám tử, rồi bằng một cái nghiêng đầu quý phái, bà ra hiệu cho hai cậu về. Hannibal và Peter mừng rỡ quay ra chỗ để xe đạp.

Ngay khi về đến Thiên Đường Đò Cỏ, Hannibal và Peter đã lên vào đường hầm số hai để đến bộ tham mưu. Bob đang chờ ở đó.

- Mình có tin! - Lưu trữ Nghiên cứu nói khi thấy hai bạn chui lên qua cửa sập.

- Bọn mình cũng vậy! - Peter đáp - Và tin hấp dẫn!

- Ta được phép tiếp tục cuộc điều tra! - Hannibal đắc thắng thông báo.

Rồi cả hai kể lại cho Bob nghe chuyện xảy ra ở khách sạn Vách Đá.

- Hóa ra Norris từ đó về! - Bob thốt lên - Tưởng như nó đang bị ma đuổi. Và trông nó khiếp sợ... Bọn mình lại được giao tiếp vụ này, hay quá!

- Cậu thấy Skinny ở nhà nó hả? - Hannibal hỏi - Cậu có tin gì mới về nó không?

- Có! - Bob trả lời - Khi về tới, nó lao vào nhà, rồi ở yên trong đó. Nhưng trong thời gian đó, mình đã bắt chuyện được với ông làm vườn nhà Norris. Mình, biết Norris làm ở đâu!

- Tin có quan trọng không hả Bob? - Peter hỏi không hăng hái lắm.

- Nó làm việc ở đâu vậy? - Hannibal quan tâm hỏi.

- Ông Maxwell James thuê nó phụ việc.

- Maxwell James hả? - Peter ngạc nhiên hỏi lại - Ý cậu nói...

- Ông là một họa sĩ rất có tiếng! - Hannibal ngắt lời - Ông sống ở Rocky, nhưng tranh của ông được cả thế giới ưa thích.

- Mình biết nhà ông - Bob nói - Nhà lớn, có xưởng vẽ riêng. Thật là trùng hợp! Bọn mình đang tìm mấy bức tranh, mà Skinny lại làm việc cho một họa sĩ nổi tiếng.

- Theo mình, như vậy là trùng hợp nhiều - Hannibal nói - Mình đề nghị sau khi ăn trưa xong ta đi gặp ông Maxwell James.

Ba thám tử đậu xe đạp bên ngoài những hàng rào quanh đất nhà ông Maxwell James. Không thấy ai.

- Vào đi! - Peter nói.

Khi vượt qua cổng, ba thám tử bước vào một con đường mòn ngoằn ngoèo giữa cây cối rậm rạp. Đột nhiên một tiếng la rùng rợn vang lên đâu đó trong vườn. Tưởng như tiếng hét đau đớn do phụ nữ hay trẻ con thốt lên.

- Cái gì vậy? - Bob hỏi khê.

- Không biết - Peter hoảng sợ trả lời - Chuẩn về đi!

Tiếng hét đau đớn lại vang lên. Lần này ba thám tử định vị được tiếng kêu xuất phát từ phía bên trái.

- Có người cần giúp! - Bob kêu.

- Đến đó đi! - Hannibal quyết định - Nhưng cẩn thận trọng. Ta phải cúi xuống khi tiến lên.

Bộ ba thận trọng di chuyển qua bụi cây. Tiếng kêu lại vang lên lần thứ ba... lần này ngay đối diện với ba thám tử. Hannibal vén lớp lá cây rậm rạp che khuất tầm nhìn, rồi nhìn qua khu rừng thưa phía bên kia bụi cây rậm.

Một con beo to tướng, với bộ lông vàng có đốm đen, đang ngồi ngay trước mặt.

- Con beo! - Hannibal thốt lên - Chạy!

- Không được! - Peter nói - Ngược lại, ta nên đứng yên. Đừng hoảng hốt.

Đúng lúc đó, một giọng nói vang lên phía sau lưng.

- Bắt được rồi nhé? Đừng hòng chạy nữa!

Theo bản năng, ba thám tử quay lại và nhìn thấy một người đàn ông cao lớn tóc hung, bộ râu hung rậm, mắt sáng lên giận dữ. Tay ông đang cầm một cái lao nhọn.

Ba thám tử nhìn quanh mình tìm chỗ thoát. Nhưng đường rút bị con beo cản rồi. Đột nhiên con beo gào lên rồi phóng về hướng ba thám tử.

Ba Thám Tử Trẻ tưởng mình sắp chết.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Bức Tranh Bị Ma Ám

Con vật rề không khí như một viên đạn... rồi đập đầu vào một bức tường vô hình. Con beo rơi trở xuống đất. Nó rên rì lùi trở về chính giữa khu rừng thưa, nằm xuống đất, vẫn nhìn ba thám tử bằng cặp mắt xanh lục.

- Sa... sao vậy? - Bob cà lăm.

Peter kéo cành cây ra, đưa tay tới và... đụng phải một vách cứng trong suốt.

- Kính! - Peter sững sờ nói - Con beo bị nhốt trong lồng kính to. Và do tấm kính quá gần, nên bọn mình không thấy. Thật ra cả khu rừng thưa này nằm trong một lồng kính.

- Tất nhiên! - Giọng nói to như sấm của ông râu hung vang lên - Chẳng lẽ lại để cho con thú này tự do đi dạo giữa đường phố Rocky!

- Đúng... làm như vậy an toàn hơn. - Hannibal áp ứng, vẫn chưa hết sợ.

- Thưa chú, - Bob hỏi - tại sao chú nhốt nó trong lồng kính mà không nhốt trong lồng song sắt bình thường?

Người đàn ông khổng lồ tóc hung trả lời bằng giọng cộc cằn:

- Để dễ quan sát chuyển động, cơ bắp uyển chuyển của con vật, cách nó đi, cách nó ngồi, cách nó há mồm v.v.

- Chú chính là danh họa! - Hannibal thốt lên - Tên chú là Maxwell James!

- Và chắc là chú đang vẽ con beo này, phải không ạ? - Bob hỏi.

- Hiện tôi đang thích những chủ đề lạ và tôi vẽ rất nhiều thứ có nguồn gốc châu Phi. Như cái lao này chẳng hạn. Đây không phải là kiểu lao thường gặp. Nhìn cái mũi này, thon dài. Lao đặc biệt để săn sư tử. Nhưng còn có thể dùng việc khác nữa!

Ông Maxwell James vừa nói vừa hươu cây lao nhọn về hướng ba thám tử. Rồi ông nói thêm bằng giọng khắt khe:

- Bây giờ các cậu phải cho tôi biết các cậu lên vào xương vẽ của tôi để làm gì?

- Tội cháu chưa hề đặt chân vào xương vẽ của chú. - Peter kịch liệt phản đối.

- Dù sao, các cậu cũng đang ở trên đất nhà tôi. Để làm gì, nếu không phải để lục lạo và rình rập tôi?

Hannibal bước một bước lên phía trước.

- Thưa chú, tội cháu là thám tử. Tội cháu đến đây để nói chuyện với người phụ việc của chú, Skinny Norris. Tội cháu...

- Norris! Thăng du còn đó hả! Bây giờ tôi biết rõ các cậu cũng thuộc loại người như nó thôi. Vào nhà đi, tôi sẽ gọi cảnh sát.

Ông họa sĩ vừa nói vừa hươu cây lao đe dọa. Ba thám tử không nói tiếng nào và bước đi. Chẳng bao lâu cả nhóm đến một tòa nhà cao rộng, trông giống như lâu đài. Ông Maxwell James cho ba cậu vào một phòng làm việc có bốn vách tường phủ đầy sách.

- Nếu chú gọi cho cảnh sát, - Hannibal nói - thì xin chú hỏi ông cảnh sát trưởng Reynolds, ông ấy biết rõ tội cháu.

- Thế à? Biết rõ à?

Ông họa sĩ có vẻ lưỡng lự.

Hannibal chụp lấy cơ hội để giải trình.

- Xin chú xem danh thiếp của tội cháu, - Hannibal đề nghị - có thể sẽ làm rõ được chuyện hiểu lầm.

Thám tử trưởng rút tấm card ra khỏi túi, và lấy luôn thư giới thiệu của ông cảnh sát trưởng Reynolds.

Ông Maxwell James chau mày nhìn cả hai thứ.

- Chữ ký này có vẻ thật. - Ông nói.

- Nếu chú vẫn không tin tội cháu, - Peter gợi ý - thì chú cứ gọi điện thoại cho ông Alfred Hitchcock. Bác ấy cũng biết rõ tội cháu.

- Alfred hả! - Ông họa sĩ lặp lại.

Mắt ông như bắn ra tia chớp.

- Alfred hả! Các cậu hơi làm tăng quá đấy. Anh Alfred là bạn thân của tôi. Tôi sẽ gọi anh ấy! Tốt lắm! Anh ấy sẽ làm lộ tẩy các cậu...

Nói xong, ông họa sĩ nhắc ông nghe, quay số. Ba thám tử nghe ông xin gặp Alfred Hitchcock.

- A-lô! Anh Alfred hả? Tôi, Maxwell James đây. Trong phòng làm việc của tôi hiện đang có ba tên du côn đột nhập trái phép vào đất nhà tôi. Chúng nó... Sao? Có! Đúng tên ghi trên tấm card. Nhưng làm sao anh đoán ra được?... À! Hiểu rồi!... Có... chúng nó là thám tử thật hả?... Rồi... Được rồi, anh Alfred. Cảm ơn nhé! Chào!

Ông họa sĩ gác máy điện thoại xuống rồi nhìn Hannibal, Peter và Bob.

- Vậy, - Ông nói từ từ - các cậu đúng là thám tử. Anh Alfred Hitchcock có nói với tôi rằng các cậu lương thiện và đặc biệt thông minh, tài giỏi. Vậy cây lao này vô ích.

Ông bỏ cây vũ khí châu Phi vào góc nhà.

- Bác Alfred Hitchcock thật tử tế, bác ấy đánh giá tốt tài năng của tội cháu. - Hannibal trịnh trọng nói.

Maxwell James nén một nụ cười.

- Anh ấy đã nói thế. Nhưng... hừm... anh ấy còn nói thêm rằng các cậu có tài dính dáng vào những câu chuyện vô cùng rối rắm lộn xộn, và nếu tôi muốn được yên thân, anh ấy khuyên tôi nên đề phòng óc tưởng tượng phong phú của các cậu. Tuy nhiên... hừm... có thể óc tưởng tượng của các cậu sẽ giúp ích cho tôi?

- Có phải để làm rõ vụ bí ẩn trong xưởng làm việc của chú không ạ? - Hannibal hỏi bằng một giọng thật ngọt ngào.

Ông họa sĩ giật mình.

- Cái gì! Làm sao cậu biết rằng trong xưởng vẽ tôi có những chuyện bí ẩn?

- Thưa chú, chú vừa mới buộc tội tội cháu lên vào xưởng vẽ của chú. Vậy cháu suy ra rằng xưởng vẽ từng là địa điểm xảy ra những sự việc bất thường. Rồi bây giờ chú mới nói rằng có thể chú sẽ cần đến óc tưởng tượng của tội cháu. Vậy đã có chuyện bí ẩn xảy ra ở nhà chú. Cháu nghĩ đúng không ạ?

Maxwell James khâm phục nhìn thám tử trưởng.

- Suy luận rất tài... và chính xác. - Ông thừa nhận.

Hannibal mạnh dạn làm tới.

- Có phải vụ bí ẩn có liên quan đến một bức tranh bị đánh cắp không? - Hannibal hỏi thêm.

- Làm thế nào cậu đoán ra được? - Họa sĩ thốt lên - Thật ra bức tranh không bị lấy cắp, mà đúng hơn là đã bị mượn lấy đi mà không có xin phép trước, rồi được trả lại sau. Tôi đã tổng cổ thủ phạm đi. Nhưng điều này không có liên quan gì đến vụ bí ẩn của tôi. Tóm nhanh lại, các cậu à, dường như tôi đã mua phải một lô tranh... bị ma ám!

- Tranh bị ma ám! - Bob và Peter đồng thanh thốt lên.

- Tôi cũng không biết giải thích thế nào... Xưởng vẽ nằm cách xa nhà tôi một đoạn. Mà hai buổi sáng liền, khi chuẩn bị đi làm, tôi nhận thấy rằng qua một đêm mấy tấm tranh đó đã xê dịch. Mà không bị mất gì, và cũng không bị lộn xộn trong xưởng vẽ. Nhưng những thứ mà tôi nói không nằm đúng vị trí của ngày hôm qua.

Hannibal chau mày.

- Thừa chú, chú có thể cho tụi cháu hỏi là mấy bức tranh mà chú cho là bị "ma ám" có thuộc cùng bộ với bức tranh mà người ta đã mượn rồi trả lại cho chú không ạ?

- Có! Tất cả đều có nguồn gốc từ một kho bãi đồ linh tinh nơi tôi mua tranh.

- Nếu vậy, chắc là cháu giải thích được cho chú chuyện gì đã xảy ra! - Hannibal tuyên bố.

Rồi Hannibal kể lại câu chuyện về Joshua Cameron, bà bá tước, ông Marechal và ông De Groot đáng sợ.

- Cháu suy ra rằng có kẻ đã đột nhập vào xưởng vẽ của chú với mục đích xem xét kỹ các bức tranh của Cameron. - Hannibal kết thúc.

- Tôi hiểu - Ông James nói - Nhưng... có một trục trặc nhỏ! Các cậu biết không, ban đêm không có cách nào vào hoặc ra khỏi xưởng vẽ của tôi. Bởi vì buổi tối mọi cửa ngõ đều khóa kỹ!

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Bẫy

Bác nói xưởng vẽ được khóa kín ả? - Bob hỏi lại.

- Không có cách nào để vào đó hoặc ra khỏi đó - Maxwell James lặp lại - Các cậu có muốn đến đó xem không?

- Sẵn sàng! - Thay mặt ba thám tử, Peter trả lời.

Ba Thám Tử Trẻ bước theo ông Maxwell James ra khỏi ngôi nhà lớn, băng qua một phần vườn, theo mép lồng kính có con beo đang ngủ.

Cũng như ngôi nhà chính, xưởng vẽ là một tòa nhà đá kiên cố, có song sắt ở cửa sổ và cánh cửa bằng sắt nặng nề. Khi đã vào, Hannibal quay lại xem xét cái ổ khóa hiện đại.

Ông James giải thích thêm:

- Người ta đã chứng minh rằng một chuyên gia cũng phải mất hơn một tiếng mới mở được cánh cửa này. Mà trên ổ khóa cũng không có dấu vết cạy cửa.

Hannibal vẫn xem xét kỹ bản lề. Cả nhóm đang ở bên trong. Rõ ràng không có ai đụng vào bản lề.

- Chỉ có một cửa này thôi, Hannibal à! - Ông Maxwell James nhận xét.

Xưởng vẽ của ông họa sĩ rộng lớn và trang bị rất tốt. Trên tường toàn là kệ và những loại cây có móc để treo khung. Ánh sáng ban ngày tràn vào qua cửa sổ. Các cửa sổ có song sắt và mở ra ngoài.

Gian phòng rộng lớn không có lò sưởi hay ống khói. Tường cuối có gắn quạt ở trên cao. Dây điện thông xuống nền đất lót đan, gần ổ cắm điện. Phía dưới không có tầng hầm. Không chỗ nào trên tường hay dưới đất kêu bộp. Xưởng vẽ trông như một pháo đài nhỏ, rất đơn giản nhưng bất khả xâm phạm, chỉ có lối thoát là cánh cửa duy nhất.

- Và mỗi tối tôi đều khóa cửa! - Họa sĩ nhắc lại.
- Úi chà! - Peter làm bầm - Không thể có trận động đất nhỏ làm mấy thứ này di chuyển. Thịnh thoảng vùng này có những trận rất nhẹ.
- Không Peter ơi, không phải động đất đâu! - Ông James khẳng định - Tranh không trượt đi. Mà bị thay đổi chỗ trên kệ.
- Có phải là kệ này không ạ? - Hannibal hỏi.

Thám tử trưởng chỉ cái kệ có một loạt tranh, đối diện tường.

- Không - Họa sĩ trả lời - Mấy bức tranh này do tôi vẽ. Lô tranh mua nằm góc kia...

Ông James chỉ một kệ khác, trên đó chất đầy tranh, phần lớn còn trắng. Thám tử trưởng nhìn thấy mép hai tấm tranh của Joshua Cameron.

- Chú có thể cho tụi cháu xem cả lô được không? - Hannibal hỏi.

- Được thôi. Các cậu giúp tôi một tay đi!

Vài phút sau, hai chục bức tranh do anh của bà bá tước vẽ được dựng tựa vào tường bên cạnh nhau.

- Tại sao chú lại để trà trộn với tranh còn trắng? - Hannibal đột ngột hỏi.

Họa sĩ mỉm cười.

- Tôi chỉ mua để vẽ chồng lên đó - Ông giải thích - Đây là cách họa sĩ thường làm. Rẻ hơn là mua tranh mới. Tôi thường đi lùng tranh cũ. Tuần rồi tôi có đến Thiên Đường Đồ Cổ hy vọng tìm thấy vài tấm... và tôi may mắn thấy lô hai chục tấm tranh này.

- Vậy chú sẽ vẽ chồng lên à? - Bob hỏi.

Ông Maxwell James gật đầu.

- Đúng!

- Nếu vậy, - Hannibal nhận xét - có nghĩa chú cho rằng mấy bức tranh này vẽ không khá lắm à? Không có giá trị gì à?

- Đối với tôi thì hoàn toàn không. Tôi chưa bao giờ nghe nói đến Joshua Cameron. Tuy nhiên không thể nói rằng mấy bức tranh ông vẽ không có giá. Thật ra cách vẽ này cho thấy kỹ thuật rất cao. Cameron có tài. Tôi không hiểu tại sao ông hoàn toàn vô danh. Đúng... lạ thật.

- Cháu giải thích được - Hannibal nói - Ông có tính khí khác thường và chưa bao giờ triển lãm tác phẩm và chưa bao giờ bán bức tranh nào.

- Thật đáng tiếc. Có thể thế giới đã mất một họa sĩ vĩ đại.

- Vậy chú nghĩ rằng ông có khả năng trở nên nổi tiếng nhờ tranh à? - Hannibal nhanh miệng hỏi - Vậy có thể giả thiết có kẻ nghĩ mấy bức tranh này đủ có giá để toan chiếm đoạt?

- Có thể! - Maxwell James nói khể và đắm chiêu nhìn mấy bức tranh - Nhưng tôi cũng hơi nghi. Các cậu biết không. Phải có thiên tài, phải có cách tự thể hiện của riêng mình, khiến tác phẩm độc đáo. Mà các cậu hãy nhìn mấy bức tranh này... Các cậu có thấy rằng mỗi bức tranh rất khác so với bức bên cạnh không? Tưởng như không do cùng một họa sĩ vẽ. Phần lớn các họa sĩ có phong cách của riêng mình. Mà Joshua Cameron thì dường như hoàn toàn không có phong cách.

- Ý chú muốn nói rằng đa số họa sĩ luôn vẽ theo cùng một kiểu à? - Peter ngây thơ hỏi.

- Tất nhiên là họ thay đổi chủ đề, nhưng "bút tích" vẫn vậy. Thấy lại khắp nơi. Còn ở đây... nhìn kìa!

Maxwell James chỉ mấy bức tranh xếp hàng tựa vào tường.

- Mấy bức tranh này được vẽ theo hai cách thức khác nhau. Không có bức nào thật độc đáo... Ông Cameron đã bắt chước các họa sĩ khác thay vì để lại dấu ấn của tính cách mình lên tác phẩm. Không một người ưa thích hội họa sáng suốt nào thêm mua tranh như thế này. Người ta sẽ cho là không có giá trị.

- Tụi cháu có thể xem tranh kỹ hơn, được không ạ? - Hannibal hỏi.

- Tất nhiên...

Ba Thám Tử Trẻ cúi xuống xem những bức tranh của Joshua Cameron: đó chỉ là vài căng trên khung gỗ. Cho dù có lật tới lật lui, ba thám tử không tìm thấy gì đặc biệt.

- Dường như không có gì giấu trong đó - Peter thất vọng thở dài - Không thấy bức thông điệp nào cả.

- Không! - Hannibal lơ đãng trả lời.

Mắt Hannibal vẫn dán vào mấy bức tranh. Trên mỗi bức, ngôi nhà gỗ Vực hẻm Remuda như đang trêu ghẹo Hannibal. Đột nhiên, thám tử trưởng cúi xuống nhìn một tấm tranh kỹ hơn.

- Ê, các cậu ơi! Dường như mấy bức tranh này có đánh số. Số một đây, còn...

Hannibal, Peter và Bob náo nhiệt lên xem xét mọi bức tranh. Đúng vậy, ba thám tử phát hiện rằng mỗi bức tranh có mang số vẽ trong góc, bằng nét cọ nhạt. Ba bạn xê dịch dần từng tấm tranh để xếp theo thứ tự số.

Cuối cùng ba thám tử lùi ra để nhìn. Maxwell James cũng lùi theo.

Bây giờ hai chục bức tranh nằm thẳng hàng sao cho bức thứ nhất vẽ ngôi biệt thự nhìn rất gần, còn những bức khác cũng vẽ đúng biệt thự đó nhưng nhìn càng xa hơn. Trên bức cuối cùng trong nhà rất nhỏ.

- Vẫn không thấy bóng dáng bức thông điệp nào. - Peter thất vọng kêu.

- Mình cũng không thấy gì. - Bob nói.

Sau vài giây suy nghĩ, đến lượt Hannibal nói:

- Các cậu có để ý... - Hannibal nói - Theo cách vẽ, tưởng như ngôi biệt thự càng lúc càng thu nhỏ lại. Thật vậy, cảnh vẫn y nguyên. Cây, đá, ghề dài vẫn có cùng kích thước trên mọi bức tranh. Ngược lại kích thước của ngôi nhà thì nhỏ dần, đến nỗi cuối cùng chỉ còn thấy mái hiên bị vấp trước cổng.

- Cậu nói đúng, Babal! - Bob kêu - Dường như ngôi nhà, thay vì lùi lại, thì lại nhỏ dần trên mỗi bức tranh. Như vậy có nghĩa là sao nhỉ?

Ông James mỉm cười nói:

- Bây giờ các cậu lại đứng trước hai vụ bí ẩn: bí ẩn ngôi nhà thu nhỏ và bí ẩn mấy tấm tranh bị ma ám. Xem các cậu có giải nổi không!

- Cháu cảm giác có một cái gì đó rất quan trọng ẩn sau bộ tranh này - Hannibal nói - Chính vì vậy mà có người lên vào đây ban đêm và làm đổi chỗ tranh.

- Nhưng tôi đã chứng minh với các cậu rằng không ai có thể vào xưởng vẽ tôi mà! - Họa sĩ phản đối.

- Phải có người vào chứ! - Thám tử trưởng lắc đầu - Mấy bức tranh này đâu thể di chuyển một mình!

Hannibal ngồi xuống băng; nhìn khắp xưởng vẽ. Maxwell James, Bob và Peter cũng ngồi xuống. Sau một hồi im lặng, Hannibal như nói với chính mình:

- Nếu ta bắt quả tang được kẻ đột nhập vào đây, thì có thể biết được tại sao mấy bức tranh đó quan trọng đến thế.

- Vấn đề chính là chỗ đó... - Peter nói - Làm thế nào bắt được kẻ gian đó?

Hannibal đứng dậy, bước đến cái tủ độc nhất trong xưởng vẽ và mở ra. Trên kệ tủ đầy chai lọ, cọ và hàng ngàn thứ khác mà họa sĩ cần. Tường bằng đá kiên cố.

- Do chỉ một cửa vào xưởng vẽ, - Hannibal nói - phải có người trốn trong cái tủ này. Đó là cách tốt nhất để biết xem có ai trở lại đây trong đêm hay không.

- Sáng kiến rất hay, Hannibal ơi! - Maxwell James kêu - Tôi sẽ trốn vào đó!

- Không được, thưa chú. Chú sẽ khóa cửa như thường lệ, rồi chú sẽ ra về. Chắc chắn có người theo dõi chú. Nếu chú không hành động như mọi ngày, thì kẻ lạ sẽ nghi ngờ.

- Mình rất tiếc là không thể núp trong tủ này được - Bob nói - Mình phải hoàn tất một công việc cho ba trong tối nay.

- Còn mình, - Hannibal tuyên bố - mình phải ở lại bên ngoài để theo dõi vùng xung quanh.

Peter rên rì:

- Ủi chà!... Khoan đã, dường như mình cũng có một cái gì đó cần làm trong tối nay!

- Không được, Peter à - Hannibal ngắt lời - Ta nhất định phải tìm ra lời giải của vụ bí ẩn.

- Tất nhiên! - Peter tán thành - Giống như cậu, mình cũng rất muốn biết làm cách nào kẻ lạ lên được vào một xưởng vẽ khóa kín. Nhưng mình thích không có mặt bên trong đúng lúc đó!

- Cậu không có gì phải sợ, - Maxwell James nhắc - bởi chính tôi và Hannibal sẽ canh gác bên ngoài.

Vấn đề được giải quyết xong. Peter đành phải chấp hành. Khi đó Hannibal tiến hành lên kế hoạch kỹ lưỡng cho buổi tối. Rồi ba thám tử về nhà.

Hannibal và Peter xin phép trở lại nhà ông James sau bữa ăn tối.

Trời vẫn còn sáng. Xung quanh đều bình yên. Núp trong cây cối rậm rạp của khu vườn, hai thám tử chờ một hồi. Rồi khi không có dấu hiệu gì về một kẻ lạ, Peter lên vào xường vẽ để trốn vào tù.

Ở lại bên ngoài, Hannibal chọn một bụi cây rậm. Núp giữa bụi cây, Hannibal nhìn thấy rõ cửa vào xường vẽ.

Ngay trước khi mặt trời lặn - đúng theo kế hoạch của thám tử trưởng, Maxwell James đến từ ngôi nhà chính, xuất hiện trên con đường mòn dẫn đến xường vẽ. Như đã dự kiến, ông không hề trốn tránh.

Khi đã vào bên trong, ông họa sĩ kiểm tra xem Peter có ở đúng vị trí trong tù, cắt vài thứ dây đó, rồi đóng cửa sổ lại.

Cuối cùng ông bước ra, đóng cửa thật mạnh lại phía sau, khóa kỹ. Sau đó, ông bước nhanh về nhà...

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Trong Xường Vẽ

Peter đã canh được khá lâu rồi. Qua hai cửa sổ có song sắt, Peter thấy hoàng hôn đã nhường chỗ cho màn đêm. Peter, vốn cao lớn, bắt đầu cảm thấy tê cứng khi phải ngồi lâu một chỗ. Nhưng Peter cố chịu và không sửa tư thế vì sợ gây tiếng động.

Thêm một giờ trôi qua.

Không có gì xảy ra. Không khí trong tù trở nên nóng bức và ngột ngạt; Peter ước gì mình được ở địa vị ông James và Hannibal đang đứng canh bên ngoài, chân Peter tê cứng. Cậu cảm thấy căng thẳng khó chịu.

Thêm một giờ trôi qua nữa.

Bên ngoài trăng đã lên. Ánh trăng len qua tán lá cây rậm dày, chiếu xuống nền đất những hình bóng lạ lùng. Ông James và Hannibal đang nấp sau bụi cây và không rời khỏi cửa vào xường vẽ.

Đến mười giờ vẫn chưa có gì xảy ra.

Xường vẽ vẫn tối om và yên lặng.

Hannibal sửa tư thế và thở dài.

Peter đang đấu tranh chống lại cơn buồn ngủ. Peter bị ê ẩm hoàn toàn trong cái tù với không khí càng lúc càng nặng nề. Mắt Peter cứ muốn díp lại. Peter còn cảm thấy chóng mặt, mà không hiểu tại sao, càng lúc càng muốn ngủ nhiều hơn.

Peter vẫn cố chống cự, nhưng bây giờ mí mắt cậu không chịu mở ra nữa. Hai lần Peter tỉnh lại được khi đang thiếp ngủ. Đến một lúc Peter có cảm giác mình có ngủ thật. Tỉnh táo do ý chí, Peter hiểu ra mình bị chóng mặt do khí độc hại!

Tù chứa đầy ống sơn màu, chai dung môi và những hóa chất khác. Trong khoảng không gian chật hẹp này, mùi khí nồng, cái nóng và im lặng lại dìm Peter đáng thương vào sự dờ dẩn khó chịu.

Peter lờ mờ suốt một thời gian. Chính xác là bao lâu? Peter không biết. Nhưng khi tỉnh lại một lần nữa, Peter hiểu ra rằng... có chuyện đang xảy ra trong xường vẽ.

Một cái gì đó!

Peter lắc đầu cho tỉnh lại hơn. Dòng suy nghĩ của Peter như đang lặn trong lớp sương mù dày đặc.

Peter thấy một hình bóng thanh mảnh di chuyển trong xường vẽ, tưởng như nó đang nổi bông bênh trong ánh trăng. Cái bóng mờ hồ này như đang cầm lấy một bức tranh, bước đến gần một cửa sổ có song sắt... và tại đó bức tranh biến đi một cách bí ẩn.

Cái bóng giống ma đứng cạnh cửa sổ một hồi... Peter cảm giác là mấy tiếng liền. Peter nỗ lực tuyệt vọng để tỉnh lại, để có thể hành động. Cậu căng mắt

ra đột nhiên thấy bức tranh biến mất hiện hình trở lại phía bên cửa sổ. Con ma chụp lấy bức tranh, đặt trở về kệ, lấy một bức khác, mang ra cửa sổ.

Peter cố gắng ngồi dậy, nhưng hai chân tê cứng.

Cái bóng đang quay trở về phía Peter.

Hannibal và Maxwell James đột nhiên nghe tiếng kêu khẽ:

- Cứu!

Tiếng gọi rất yếu ớt, nhưng không thể lầm: đúng là xuất phát từ xường vẽ!

- Nhanh lên, Hannibal! - Ông James ra lệnh.

Cả hai ngồi dậy, chạy về hướng cửa. Xường vẽ vẫn tối om. Không nghe tiếng kêu lặp lại. Ông họa sĩ hốt hoảng dứt chìa vào ổ khóa. Do lịnh huỳnh, ông không thành công lần đầu. Cuối cùng ông mở được cửa. Ông lao vào căn phòng tối tăm rộng lớn.

- Hannibal, bật đèn lên! - Ông ra lệnh - Công tắc bên phải!

Hannibal tuân lệnh nhanh. Ánh sáng tràn ngập phòng... Trong xường vẽ không có ai.

Maxwell James và thám tử trưởng vội chạy đến tử, Peter vẫn đang ngồi dưới đất, mắt mở to, nhìn thẳng trước mặt. Trông Peter như trong tình trạng bị thôi miên.

- Trời! - Ông James kêu - Son, hóa chất!... Hannibal, kéo Peter ra khỏi đây! Nhanh!

Cả hai giúp Peter ngồi dậy. Chân Peter bị tê, Hannibal và ông họa sĩ phải dìu cậu đi qua đi lại để cho máu lưu thông bình thường lại. Trong thời gian đó, không khí xường vẽ trong lành nhanh chóng làm cho Peter tội nghiệp tỉnh lại.

- Ủi chà! - Cuối cùng Peter thốt lên bằng một giọng còn yếu - Mình không mở mắt ra nổi. Nhưng mình đã thấy! Một vật rất lạ... giống như ma!

- Nhìn kia! - Đúng lúc đó Hannibal kêu.

Một bức tranh của Joshua Cameron nằm cạnh cửa sổ gần nhất. Và cửa sổ đó đang mở!

- Con ma! - Peter rùng mình kêu.

Peter quá xúc động ngồi sụp xuống cái băng có lót tấm chăn dày, rồi cố gắng mô tả thật chính xác những gì đã thấy: con ma "xê dịch tranh" đi qua đi lại.

- Chắc chắn là có người vào đây, - Hannibal tuyên bố - nhưng không phải là ma. Giả sử có ma đi nữa, thì chẳng có lý do gì ma lại quan tâm đến tranh của Joshua Cameron.

- Nhưng mình đã thấy ma mà! - Peter cứng đầu lặp lại.

- Kia Peter, cậu hãy suy nghĩ logic đi chứ! Cậu đang ngủ gà ngủ gật và bị nhiễm khí độc hại. Cậu có nhìn thấy một người trong xường vẽ, nhưng nhìn thấy mơ hồ nên cậu tưởng đó là ma.

- Nhưng ai có thể đột nhập vào đây được? - Maxwell James hỏi - Phải là ma mới chui lọt qua giữa các song sắt cửa sổ. Mà ta cũng không thấy ai đến gần cửa xường vẽ.

- Vậy có nghĩa hấn vào bằng ngả khác. - Hannibal thân nhiên kết luận.

Thám tử trưởng vừa nói vừa xem xét mọi góc của gian phòng rộng lớn. Đột nhiên Hannibal thốt lên một tiếng.

- Biết rồi! Hấn vào... từ trên kia!

Peter và ông Maxwell James nhìn theo hướng thám tử trưởng chỉ. Tuốt trên cao, trên tường cuối, ở chỗ lẽ ra có quạt, mọi người nhìn thấy lỗ vuông mờ ra trên bầu trời đen. Bây giờ dây điện thông xuống khá xa ổ cắm.

Hannibal bước đến gần dây điện, cầm lấy và kéo nhẹ. Có tiếng cạ vào tường từ phía bên ngoài.

- Quạt của chú không gắn chặt - Hannibal đắc thắng nói - Con ma của Peter đã dễ dàng kéo quạt ra ngoài, để quạt thông ở dây điện, rồi chui vào lỗ này.

- Nhưng Babal ơi, cái lỗ này nhỏ quá - Peter phản đối - Ai có thể lọt qua đó nổi?

- Dĩ nhiên là người rất mạnh khỏe! - Thám tử trưởng trả lời.

Maxwell James vô cùng ngạc nhiên.

- Đáng lẽ tôi phải hiểu rằng có cách giải thích logic - Ông họa sĩ nói khẽ - Tôi không hề nghĩ đến chuyện gắn chặt cái quạt này.

- Ở địa vị chú, cháu cũng không nhớ đâu - Hannibal thú nhận - Nhưng đáng lẽ cháu phải chú ý đến cái quạt này sớm hơn.

Thật vậy, thám tử trưởng rất ghét cảm giác mình bị sai sót. Hannibal tự giận mình đã không khám xét xường vẽ kỹ hơn lần đến đầu tiên.

Hannibal chau mày nhìn cái lỗ hẹp, rồi đột nhiên nét mặt cậu thay đổi.

- Vấn đề tức thời là như thế này... - Hannibal nói khẽ như với chính mình - Chúng ta đã đáp lại lời kêu cứu của Peter rất nhanh... Mà cháu tin rằng không ai có thể, trong khoảng thời gian quá ngắn ngủi như vậy, kịp leo lên trên kia và chui qua lỗ mà không bị phát hiện.

Maxwell James nhìn xung quanh rồi nhún vai.

- Dù sao, - Ông nói - chắc chắn ở đây không có ai!

- Chắc chắn! - Peter nói thêm - Không ai ngoài ba ta.

Hannibal liếc nhìn thám tử phó.

- Sao cậu nhìn mình hoài vậy? - Peter khó chịu hỏi.

- Mình nghĩ cậu biết câu trả lời - Hannibal thân nhiên đáp - Mình biết con mồi của cậu đang trốn ở đâu.

- Ở đâu vậy? - Peter kêu.

- Cậu đang ngồi trên nó!

Peter đứng phốc dậy, như vừa mới bị ong đốt và sừng sốt nhìn tấm chắn dày và dài xếp trên băng. Tấm chắn phủ băng xuống tận đất. Giọng nói của Hannibal vang lên thách thức:

- Ra! Đứng dậy! Nhanh!

Tiếp theo là im lặng. Rồi tấm chắn từ từ nhô lên, trượt xuống đất, để lộ không phải cái băng mà một cái rương với cái nắp đang mở ra. Một hình dáng lều khêu hiện ra từ chỗ trốn này. Ông Maxwell James và hai thám tử nhận ra nó cùng một lúc:

- Skinny Norris! - Peter la lên.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tác Phẩm Nghệ Thuật Bị Thất Lạc

Skinny Norris ngồi sụp xuống ghế, mặt tái mét và ủ rũ. Peter canh chừng nó thật sát.

- Làm thế nào cậu đoán được rằng nó trốn trong đây? - Maxwell James hỏi Hannibal.

- Nó làm xê dịch tấm chắn khi chui vào rương - Thám tử trưởng giải thích - Một góc chắn bị kéo lên, cho thấy cái mà ta tưởng là băng ghế thật ra là một cái rương gỗ dài. Do trong xường vẽ không còn chỗ trốn nào khác, nên bắt buộc nó phải ở trong đó thôi.

- Suy luận logic! - Ông họa sĩ thừa nhận.

Rồi ông quay sang Norris mắng:

- Cậu đã bị tôi đuổi việc vì đã lấy đi một bức tranh mà không xin phép, rồi cậu còn đột nhập vào xường vẽ tôi! Để làm gì?

- Đáng lẽ ông không được đuổi tôi - Skinny thách thức trả lời - Dù sao tôi đã mang trả bức tranh về chỗ cũ rồi mà.

- Vấn đề không phải chỗ đó. Cậu đã lấy một vật không phải của cậu, mà không xin phép trước. Bây giờ tôi yêu cầu cậu cho biết cậu đã làm gì trong xường vẽ tôi những đêm vừa rồi! Cậu quan tâm đến mấy bức tranh của Joshua Cameron phải không?

- Các người rất muốn biết chuyện này, đúng không? - Skinny trêu.

Hannibal lên tiếng:

- Mình biết cậu làm gì ở đây - Thám tử trưởng nói - Cậu chuyển tranh cho một người nào đó qua cửa sổ, rồi để trở lại chỗ cũ. Bây giờ cậu hãy trả lời hai câu hỏi: cậu chuyển tranh cho ai và tại sao người đó quan tâm đến tranh?

- Tôi sẽ không nói gì cả.

- Đồng lõa của cậu là De Groot, tên buôn tranh, phải không? - Peter hỏi.

- Mình không biết ai tên vậy. - Norris khẳng định.

- Vậy cậu không chịu hợp tác! - Ông Norris giận dữ la lên - Được rồi. Chúng tôi sẽ có cách ép cậu phải nói. Lần này cậu đã làm nhiều hơn chỉ mượn một tấm tranh! Cậu đã đột nhập vào đây bất hợp pháp, ở nước ta đây là một tội nặng. Để xem cảnh sát nghĩ sao!

- C... cảnh... cảnh sát hả? - Skinny cà lăm - Không được, thưa ông! Cha cháu sẽ giết cháu mất! Cháu không hề có ý...

Chính Peter nhìn thấy trước một hình bóng ở cửa sổ cuối xưởng vẽ.

- Babal! - Peter la lên - Có người ở...

Giọng nói đục ngắt lời Peter.

- Tất cả đứng yên! Tôi có súng. Đứng yên tại chỗ. Norris, chạy đi!

Cả Hannibal lẫn Peter đều không nhận ra giọng nói.

- Các cậu đừng động đây! - Maxwell James cản dặn - Coi chừng hấn bắn.

Skinny đã chạy ra ngoài và đập cửa lại. Ông họa sĩ và hai thám tử nghe tiếng nó bỏ chạy cùng kẻ lạ.

- Bọn chúng chạy mất rồi! - Peter buồn bã thốt lên.

- Các cậu đừng buồn - Ông Maxwell James nói - Rồi sẽ tóm lại được Norris. Và khi đó... hoặc nó phải trả lời câu hỏi của tôi, hoặc tôi sẽ giao nó cho cảnh sát.

Hannibal đứng thẳng người lại:

- Ta vẫn đạt được vài kết quả - Thám tử trưởng nhận xét - Ta đã phát hiện rằng vị khách đêm khuya chính là phụ việc cũ của chú, và ta biết nó cấu kết với một kẻ khác. Đúng là ta chưa biết tên và mục đích của kẻ đồng lõa. Không hiểu tại sao hấn lại say mê tranh Cameron dữ vậy.

- Skinny chuyển tranh qua cửa sổ cho hấn, - Peter nhắc - nhưng rồi kẻ đó trả tranh lại. Vậy không phải hấn muốn lấy tranh... Trừ phi hấn tháo tranh gổ ra khỏi khung gổ và thay bằng tranh giả.

- Ô không có đâu! - Maxwell James nói - Bức tranh ta lượm lại bên cửa sổ đúng là tranh thật. Không có nghi ngờ gì.

Hannibal cầm bức tranh lên, xem xét thật kỹ.

- Nếu lô tranh này tạo thành một bức thông điệp mật mã, thì dĩ nhiên cháu... Chú James ơi!

Thám tử trưởng đột ngột ngưng nói để chăm chú cúi xuống một góc tấm tranh.

Ông họa sĩ bước lại gần.

- Xem này! Ở đây! Đường như góc này ướt.

- Ướt hả? - Ông họa sĩ lặp lại.

Bằng ngón trỏ, ông thận trọng chạm thử chỗ mà Hannibal chỉ.

- Đúng rồi! Cậu nói đúng. Sơn còn ướt! Có ai đã vẽ lại tranh, đứng ở góc này.

- Nhưng kẻ lạ sửa lại tranh của Cameron để làm gì? - Peter chưng hửng hỏi.

Maxwell James dùng giẻ chà góc tranh khả nghi.

- Có lẽ, - Ông họa sĩ trả lời - để biết xem có bức tranh nào khác ẩn sau lớp sơn đầu hay không. Để kiểm tra, hấn đã xóa đi một phần tranh Cameron, rồi khi không thấy gì, hấn sơn lại để xóa dấu vết.

Khi nghe vậy, Hannibal như phát hiện điều mới.

- Một bức tranh khác dưới tranh vẽ của Joshua Cameron hả? - Hannibal hỏi lại - Thưa chú, cháu có thể dùng điện thoại của chú được không ạ? Cháu phải gọi cho một người. Hy vọng chưa trễ quá!

Khoảng nửa tiếng sau cú điện thoại của Hannibal, thám tử trưởng cùng ông Maxwell James và Peter đón giáo sư Carwell và Hal trước cửa nhà họa sĩ. Hannibal giới thiệu mọi người với nhau.

- Có chuyện gì vậy Babal? - Hal tò mò hỏi ngay.

- Trước hết bác và Hal phải đến xưởng vẽ chú James! - Thám tử trưởng nói.

Khi đến đó, Peter và Hannibal chỉ tất cả các bức tranh của Cameron đã dựng tựa vào tường trước khi đi gọi điện thoại. Hal reo mừng:

- Các cậu đã tìm lại được!

- Các cậu giỏi quá - Giáo sư Carwell tuyên bố - Các cậu đã báo tin cho bà bá tước chưa? Bà sẽ mừng lắm.

- Thưa bác, tụi cháu vẫn chưa nói gì cho bà - Hannibal trả lời - Nhưng tụi cháu mời bác đến vì tụi cháu bắt đầu hiểu chuyện. Tụi cháu nghĩ rằng tụi cháu đã biết cái vật quan trọng mà mọi người săn lùng là gì rồi.

- Tụi cháu à? - Peter ngạc nhiên lặp lại.

Peter không hề biết đó là gì.

- Đúng - Hannibal tự tin tuyên bố - Nào Hal! Cậu có nhớ cái khung vàng mà ta đã thấy trong ngôi nhà ở khu rừng thưa không?

- Nhớ!

- Cậu có nói là hồi xưa có tranh phải không?

- Khung tranh vàng à? - Giáo sư Carwell hỏi lại - Ba không nhớ tranh nào có khung vàng cả, Hal à!

- Cậu mô tả được bức tranh đó không Hal? - Hannibal hỏi.

Hal gãi đầu.

- Ờ... Thấy có núi, ngựa, cây hơi giống cây cọ và những người trần truồng đứng trước nhà lá. Nhưng núi màu hồng chói, ngựa thì màu xanh dương, cây cọ màu vàng, còn người thì đỏ từ đầu đến chân.

- Cái gì! - Maxwell James thốt lên.

Mắt ông như muốn lồi ra.

- Cái gì! - Ông lặp lại - Cậu có chắc rằng bức tranh đúng như cậu vừa mô tả không?

- Chắc chắn, thưa chú. Màu sắc rất kỳ lạ...

- Chú biết bức tranh đó à? - Hannibal hỏi ông họa sĩ.

- Khoan đã!

Ông họa sĩ đi lục lọi trong đồng sách trên kệ, lấy xuống một cuốn và mở ra lật nhanh.

- Đây rồi!... Có phải bức tranh cậu thấy không Hal?

Hal liếc nhìn trang sách, mọi người cũng nhìn sách theo cậu.

- Chắc chắn, thưa chú! - Hal khẳng định - Y chang!

- Nếu vậy, cậu đã thấy bản sao vẽ của một bức tranh nổi tiếng, do một họa sĩ vĩ đại người Pháp tên là Francois Fortunard. Một kiệt tác! Rất tiếc là không còn nữa. Tranh đã bị bọn nazi tiêu hủy mất khi bọn chúng chiếm đóng nước Pháp trong Thế Chiến thứ nhì. Đối với nghệ thuật đó là một tấn bi kịch thật sự. Tuy nhiên... bức tranh này thuộc bộ sưu tập cá nhân và theo tôi biết, thì người ta chưa bao giờ sao vẽ lại!

- Cháu cũng nghĩ rằng chưa hề có bản sao vẽ! - Hannibal bình tĩnh tuyên bố - Nhưng cháu cũng nghĩ rằng bức tranh nổi tiếng này chưa bao giờ bị phá hủy... và chính Joshua Cameron giữ bức tranh!

- Úi chà! - Peter kêu - Nếu vậy... thì giá trị tranh là bao nhiêu?

- Bất cứ tranh Fortunard nào cũng đáng giá... cả một gia tài - Maxwell James giải thích - Nhưng bức mà người ta cho là đã bị bọn nazi đốt cháy, thì vô giá. Hannibal, cậu thật sự nghĩ rằng....

- Cháu tin chắc rằng Joshua Cameron có giữ một vật rất có giá mà ông giấu đầu đó. Đừng quên rằng trong khi mê sảng, ông có nhắc đến một bức tranh của bậc thầy danh họa. Vì vậy mà có người muốn chiếm đoạt tranh của ông... bởi vì kẻ đó tin rằng tấm tranh Fortunard gốc được giấu dưới một bức tranh nguyệt ngọc kia.

- Bức Fortunard giấu... dưới một trong các bức tranh bảy bạ này! - Ông họa sĩ tròn mắt nhìn hai chục tấm tranh - Nhanh lên! Ta hãy kiểm tra thử!

- Khoan đã! - Giáo sư Carwell can - Ông định làm thế nào để xem phía dưới có gì mà không sợ làm hỏng kiệt tác kia?

- Tôi công nhận là khá khó, nhưng tôi biết cách tu sửa tranh và tôi biết cách làm mà không gây hại. Anh sẽ thấy!

Nói xong, ông họa sĩ đi lấy một loạt chai lọ và giẻ mềm. Rồi bằng những động tác thận trọng, ông xóa đi một diện tích sơn rất nhỏ trên một bức tranh của Cameron. Không thấy gì, ông vẽ lại chỗ vừa mới làm rồi chuyển sang bức tranh khác.

Sau nửa tiếng, ông đứng dậy và buồn bã thông báo:

- Tôi không thấy gì, Hannibal à. Giả thiết của cậu sai rồi. Đúng là bức tranh Fortunard vô giá đã bị thiêu hủy mất.

Hannibal cắn môi.

- Vậy mà cháu tin chắc là đoán đúng! - Hannibal nói khẽ - Máy bức tranh này chắc chắn chứa chìa khóa bí mật. Chắc chắn chúng phải dẫn ta đến một cái gì đó rất quý báu.

- Cũng có thể - Maxwell James thừa nhận - Nhưng chắc là một vật gì đó khác.

Giáo sư Carwell đứng dậy.

- Tôi nghĩ là tôi nên mang hai chục bức tranh này đi - Giáo sư nói - Ngay ngày mai, chúng tôi sẽ trả lại cho bà bá tước. Tất nhiên là bà sẽ hoàn lại tiền cho ông, ông James à.

Các thám tử và Hal giúp hai người lớn chuyển tranh ra xe giáo sư. Rồi giáo sư và con trai đi về.

Khi đó Maxwell James quay sang Hannibal và Peter:

- Các cậu nên ở lại nhà tôi ngủ đêm nay - Ông nói - Trễ quá rồi, không thể về nhà được nữa. Ta sẽ gọi điện thoại về cho gia đình các cậu để báo. Từ đây đến mai, có thể các cậu sẽ nghĩ ra ý kiến mới và nói cho tôi nghe.. Và cũng có thể ngày mai Skinny Norris sẽ cho ta biết nhiều hơn.... Bởi vì, - Ông giận dữ nói thêm - tôi sẽ có cách tóm cổ nó lại và bắt nó nói!

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Vụ Mất Tích

Sáng hôm sau, chú Titus có chuyện phải đi vắng cùng anh Hans và anh Konrad, Hannibal phải trực thay chú ở Thiên Đường Đồ Cổ, nên chỉ có một mình Peter đi cùng ông Maxwell James đến nhà Norris.

Khi thấy nhà Norris, Peter nhận xét với ông họa sĩ:

- Không thấy xe nó. Chú nhìn kia! Nhà xe trông không!

- Cha mẹ của nó sẽ cho ta biết phải tìm nó ở đâu. Đi!

Bà Norris ra mở cửa. Khi thấy khách, mặt bà xị lại.

- Tôi tưởng... - Bà bắt đầu nói.

Rồi tỏ vẻ nhìn Peter:

- Peter Crentch, cậu đã làm gì con trai tôi? Mỗi khi nó đụng đến cậu và đến thằng ló bịch Hannibal Jones của cậu, là nó bị rắc rối. Nào nói đi, cậu đã

làm gì nó vậy?

- Peter và Hannibal không hề làm gì nó cả - Ông James xẵng giọng tuyên bố
- Ngược lại những gì chị nghĩ, nếu con trai chị bị rắc rối khi đụng với mấy cậu bạn trẻ đây, thì là hoàn toàn lỗi tại nó.
- Anh là ai vậy? - Bà Norris gần như thách thức hỏi lại ngay.
- Tên tôi là Maxwell James, thưa chị.
- Ông họa sĩ chỗ con trai tôi làm hả?... Anh có thể cho tôi biết tại sao anh vô cớ đuổi việc con tôi không?
- Con trai chị nói thế à? Vậy nó nói láo với mọi người, kể cả chính mẹ nó!

Rồi ông Maxwell James trình bày lý do buộc ông đã phải chia tay với người phụ việc của ông. Bà mẹ của Norris tỏ ra đau khổ.

- Nó không nói thế với tôi. Tôi xin lỗi ông James à. Đôi khi con trai tôi thiếu phán đoán... và tôi biết rằng Hannibal và Peter thường làm nó tức điên lên.
- Tôi cho rằng con trai chị ganh tị, vậy thôi - Ông họa sĩ lạnh lùng tuyên bố - Bây giờ, chúng tôi có thể nói chuyện với nó được không?
- Nó không có ở nhà.
- Vậy thì nó ở đâu? Tôi cần nói chuyện với nó rất gấp.

Bà Norris càng đau khổ hơn nữa.

- Tôi không biết nó ở đâu... Tôi hôm qua nó không về nhà.
- Vậy nó qua đêm ở ngoài à? - Peter kêu lên.
- Phải... (mắt người phụ nữ tội nghiệp đột nhiên thể hiện nỗi lo lắng). Khi nghe chuông, tôi cứ tưởng nó về... hoặc một người sẽ báo tin về nó. Ba nó đã báo cảnh sát rồi.
- Thưa bác, - Peter lễ phép hỏi - Skinny có nói bác bạn ấy làm gì sau khi không làm việc cho chú James nữa không?
- Tôi chỉ biết là nó làm việc cho một người mà tôi không biết tên. Nghe nói người đó sẽ làm cho nó trở nên giàu có. Tôi không biết ý nó muốn nói gì, nhưng bây giờ thì tôi lo lắng. Có thể nó bị người ta lừa và chỉ có Chúa mới biết nó dính vào vụ nào nữa đây.
- Tôi có thể cho chị biết rằng tối hôm qua nó gặp vài rắc rối - Maxwell James tuyên bố - Tôi e rằng tôi đã làm nó sợ khi dọa là sẽ gọi cảnh sát. Nên có lẽ nó trốn đâu đó để trốn tránh hình phạt. Thế nào rồi nó cũng sẽ về thôi.
- Hy vọng thế, ông James à! - Mẹ của Skinny buồn bã thở dài - Nhưng tôi vẫn lo lắng. Có một kẻ đi cà nhấc chạy chiếc xe xanh dương cứ lảng vảng quanh nhà. Tôi biết rằng con trai tôi có nói chuyện với ông này. Ngoài ra tôi phát hiện rằng điện thoại nhà bị mắc để nghe lên. Tôi sợ rằng con tôi đã bị bắt cóc rồi!

Bob xuất hiện ở Thiên Đường Đồ Cổ đúng lúc chú Titus trở về cùng hai phụ tá. Hannibal được tự do và vội lôi kéo Bob vào bộ tham mưu để thảo luận về vụ bí ẩn mới này.

Hannibal kể lại cho Bob nghe toàn bộ những sự kiện trong xưởng vẽ tối hôm qua.

- Vậy, - Bob buồn bã kết luận - Joshua Cameron không giữ bức tranh Fortunard danh tiếng! Bức tranh đã bị bọn Đức quốc xã tiêu hủy và Joshua chỉ có bản sao vẽ.
- Không - Hannibal thẳng thừng tuyên bố - Mình vẫn tin rằng ông Joshua Cameron có giữ bản gốc và đã giấu kỹ. Khi ngã bệnh, ông đã cố để lại bức thông điệp, chỉ rõ ông giấu bức tranh quý giá chỗ nào. Tất nhiên là bức thông điệp mã hóa để Hal và giáo sư không đoán được điều mà ông thật sự muốn nói.

Hannibal rút tờ giấy có ghi những lời cuối cùng của ông già ra khỏi ngăn kéo, đặt trên bàn:

- Xem nào! Có chuyện chiều xanh. Mà những từ này thì nghe có vẻ không có nghĩa... Ô! khoan đã... Những lời chính xác do ông Cameron nói là "xanh chiều" hay "sai chiều", chứ không phải "chiều xanh" hay "chiều sai". Nhưng "sai chiều" có thể hiểu theo nghĩa khác.
- Sai chiều! - Bob mở to mắt ra kêu.
- Đúng lưu trữ ời! Sai chiều! Ông già Joshua muốn gây chú ý về một cái gì đó nằm không đúng chiều.
- Nhưng có nghĩa là sao? Lộn đầu đuôi hả?

- Có lẽ đại loại như vậy. Dù sao, hai từ này tạo cho ta một hướng tìm tòi mới. Ta phải tìm một vật... có thể đặt sai chiều, theo một vị trí khác thường... Và có thể có liên quan đến mấy bức tranh. Đừng quên rằng ông Joshua hấp hối có nói đến "tranh". Càng nghĩ, mình càng tin rằng trong mấy bức tranh ông vẽ có chứa chìa khóa của vụ bí ẩn. Nó cho ta biết bức Fortunard danh tiếng nằm chỗ nào.

- Babal à, nhưng Peter và cậu đã lật tới lật lui mấy tấm tranh mà có gì khả nghi đâu! - Bob thờ dãi nhận xét.

Hannibal cũng thờ dãi theo.

- Biết rồi! Mình thừa nhận rằng hiện ta đang đâm vào ngõ cụt. Nhưng ta có một manh mối khai thác được! Tại sao ông Joshua vẽ ngôi nhà nhỏ dần, trong khi quang cảnh vẫn có cùng tỷ lệ trên mọi tấm tranh?

- Có thể, - Bob gợi ý - là một cách để làm người ta hiểu rằng phải lấy biệt thự nhỏ ra khỏi khung cảnh bình thường của nó. Hay kho báu được chôn vùi phía dưới?

- Ừ... cũng có thể. Nhưng nếu vậy, thì đáng lẽ biệt thự nhỏ phải biến mất hẳn trên bức tranh cuối cùng. Đó là cách hay nhất để gây chú ý về điểm này.

- Hay lời giải nằm trong mấy cái cây? Hay trong một phần quang cảnh khác không đổi trên tất cả hai chục bức tranh? Có thể nếu nhìn kỹ, bọn mình sẽ thấy một điểm bất thường mà lúc đầu bọn mình không để ý.

- Cũng là một khả năng - Hannibal thừa nhận - Mình đề nghị ta đi xem kỹ mấy bức tranh khi Peter và chú James kể lại cuộc gặp mặt với Skinny Norris. Có thể Skinny đã cho Peter biết chìa khóa của vụ bí ẩn.

- Sao! Cậu nghĩ như vậy thật hả Babal?

- Đúng hơn là mình hy vọng. Thật ra mình cũng không lạc quan lắm, Bob à. Khó tin là chủ thuê Skinny đã kể cho nó hết về những bí mật của hắn.

- Mình cũng nghĩ thế.

- Có chuyện khác làm mình suy nghĩ.

- Gì vậy?

- Hal kể rằng có ngày ông già Joshua tuyên bố ông là họa sĩ đắt giá nhất thế giới, nhưng không ai biết, vẫn theo lời Hal, ông già Joshua đã phá lên cười sau khi nói thế. Tại sao ông cười? Ông nói vậy nghĩa là sao?

- Có thể mấy bức tranh của ông vô giá vì chứa chỉ dẫn về chỗ giấu bức tranh Fortunard.

- Đó là một khả năng mình đã nghĩ đến rồi. Nhưng Joshua cũng có thể nói đến tranh của ông một cách chung chung... Như thể tranh ông có giá trị cao, nhưng không được ai biết đến.

- Thì chú James có đánh giá khá về kỹ thuật vẽ của Joshua Cameron và dường như De Groot cũng nghĩ rằng tranh ông tốt.

- Nhưng chú James có nói rằng ông Joshua Cameron không có phong cách riêng và do đó, tranh của ông không có giá trị... một nhà buôn tranh thì phải biết điều này chứ. Điều này làm mình nghĩ De Groot đã lừa ta. Theo mình, hẳn không phải là nhà buôn tranh.

- Trời! Vậy thì hẳn là gì? Thuộc một băng nhóm hả?

- Mình không chắc một trăm phần trăm, - Hannibal thú nhận - nhưng mình tin chắc De Groot biết rằng ông Joshua Cameron có bức tranh Fortunard và hẳn muốn chiếm đoạt.

- Cậu nghĩ ông già Joshua định để lại bức thông điệp cho chính ông Hà Lan à? - Bob hỏi.

- Thì... - Hannibal bắt đầu nói.

Tiếng động từ đường hầm số hai vang đến ngắt lời thám tử trưởng. Cửa sập mở ra và Peter xuất hiện. Trông Peter trang nghiêm. Peter dùng giọng bí kịch để thông báo:

- Skinny bị mất tích! Mẹ nó nghĩ nó bị bắt cóc.

- Bắt cóc! - Bob chưng hửng lặp lại.

- Ai bắt cóc nó, hả Peter? - Thám tử trưởng hỏi nhanh.

- Gia đình Norris không biết gì. Nhưng mẹ Skinny có nói là đã thấy một chiếc xe xanh dương lảng vảng gần nhà và Skinny có nói chuyện với người lái.

- De Groot! - Bob kêu - Lại hắn!

- Bà Norris còn đề ý rằng đường dây điện thoại nhà bà bị nối lén. Chắc chắn đó là việc mà De Groot đang làm lúc bọn mình đụng đầu với hắn và bị hắn

bắt!

- Đúng - Hannibal thừa nhận - Bà Norris có biết về hoạt động của Skinny không? Bà có biết nó làm việc cho ai không?

- Rất tiếc là không! - Peter trả lời - Bà chỉ biết rằng con trai bà làm cho một người và người đó hứa với nó là sẽ làm cho nó kiếm được rất nhiều tiền!

Hannibal nhú mày, suy nghĩ thật sâu sắc.

- Nghe đây! Có một điều chắc chắn. Công việc của Skinny là chuyển mấy bức tranh Cameron cho kẻ thuê nó, qua cửa sổ xưởng vẽ chú James. Điều này chứng minh rõ ràng chìa khóa vụ bí ẩn nằm trong mấy bức tranh. Và vụ bắt cóc Skinny cũng chứng tỏ một điều nữa: nó biết quá nhiều và người ta muốn bịt đầu mối. Và mình dám cá người chủ thuê bí ẩn của nó chính là De Groot!

- Tội nghiệp Skinny! - Bob thở dài - Nó bị rắc rối đến tận cổ.

- Rõ ràng là như thế - Hannibal tuyên bố - Nếu ta muốn lôi nó ra khỏi đó, thì ta phải giải ra bức thông điệp chứa trong mấy bức tranh của ông già Joshua... và cấp tốc! Ta hãy quay lại Vực hẻm Remuda!

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Mắc Bẫy

Một hồi sau, ba thám tử đã lên đường. Peter vừa đạp vừa kể lại lắng chú James đã báo cảnh sát về chuyện xảy ra ở nhà ông tối hôm qua.

- Ông Norris đã đến cảnh sát trước rồi, - Peter nói thêm - để báo tin con trai mất tích.

- Có lẽ cảnh sát sẽ cho truy lùng chiếc xe xanh dương của De Groot - Hannibal nhận xét - Nhưng nếu ta giải được vụ bí ẩn mấy bức tranh Cameron, thì ta sẽ tìm ra De Groot trước mọi người.

- Cậu nghĩ De Groot đã hiểu được bức thông điệp rồi à? - Bob hỏi.

- Chắc là cũng gần như vậy! Chính vì vậy mà hán đã bắt cóc Skinny - Hannibal giải thích - Hán không muốn Skinny nói ra, khi hán chưa cầm bức tranh Fortunard trong tay.

Khi đến vực hẻm, Ba Thám Tử Trẻ không cần phải đi đến ngôi nhà lớn của giáo sư. Thật vậy, khi chưa đến đó, họ đã nhìn thấy Hal đứng trước cổng biệt thự nhỏ mà xưa kia Cameron ở. Khi thấy ba thám tử, Hal chạy ra đón. Rõ ràng Hal đang kích động cực độ.

- Sáng nay nhà mình lại bị kẻ lạ thăm viếng! - Hal la lên - Hán đã lục soát toàn bộ biệt thự nhỏ.

- Cậu để hai chục bức tranh trong đó hả? - Hannibal lo lắng hỏi.

- Không. Để trong nhà lớn! Sáng nay ba thử gọi bà bá tước và ông Maréchal, nhưng người ta trả lời họ ra ngoài rồi. Hiện ba đang trên đường đi đến khách sạn của họ: bà muốn gặp mặt và nói chuyện với bà bá tước ngay khi bà về. Phải báo gấp cho bà rằng không những mấy bức tranh đã tìm và lấy lại được, mà có người lại vẫn còn đang muốn chiếm đoạt.

- Sáng nay cậu có thấy ai khả nghi không? - Hannibal hỏi.

- Có. Gần nhà xe. Mình chỉ thoáng thấy thôi, nhưng mình chắc chắn là một người đàn ông. Hán gần như biến mất ngay về phía khe vực. Rồi mình và ba chạy ra đây... và phát hiện có người lục lạo trong biệt thự nhỏ!

- Bọn mình vào xem nhà xe đi! - Peter đề nghị.

- Phải - Bob nói thêm - Do tên lạ mặt lảng vảng về phía đó, có thể hán để lại dấu vết....

Nhưng bốn bạn hoài công xem xét nền đất quanh nhà xe phía sau ngôi nhà lớn. Sau một hồi bốn bạn thất vọng tập trung lại trước cửa khóa kín của nhà xe.

- Vậy, - Bob buồn bã kết luận - bọn mình không tìm thấy gì cả.

- Phải, không có gì cả - Hannibal thở dài - Dấu chân, cũng không có! Ta hãy quay về biệt thự nhỏ. Mình muốn xem...

Hannibal đột ngột ngưng nói, lắng tai nghe. Bob, Peter và Hal bắt chước nghe theo. Một tiếng động lạ vừa mới thu hút sự chú ý của thám tử trưởng. Giống như tiếng rên khẽ của một con thú nhỏ. Bốn bạn im lặng nhìn nhau một hồi. Rồi Hal cả lăm

- Cái... cái gì... cái gì vậy?

- Suyt! - Hannibal ra lệnh.

Tiếng động lại vang lên nữa. Khẽ nhưng gần. Giống như có người cố nói chuyện, nhưng mặt bị áp xuống đất.

Rồi có tiếng lẩm bẩm khó nghe. Sau đó là tiếng đập trong nhà xe.

- Trong đây! - Peter kêu.

- Có người trong nhà xe! - Bob nói thêm.

- Cửa này bị khóa hai vòng - Hal nói - Cố cũng không được gì. Theo mình! Ta sẽ vào bằng cửa hông.

Hal chạy vòng ra sau nhà xe, cùng ba thám tử, rồi đứng sững lại, rất ngạc nhiên.

- Trời đất! - Hal thốt lên.

Hal tròn mắt nhìn cánh cửa nhỏ có ống khóa to.

- Có chuyện gì vậy Hal? - Bob hỏi.

- Ba mình không bao giờ khóa cửa này, trừ phi ông đi vắng mấy ngày liền. Vậy mà có ống khóa...

Hal vội lấy ra một xâu chìa khóa từ trong túi, lựa một chìa nhỏ. Hal dứt vào ổ ống khóa, mở ra. Bốn cậu lao vào bên trong, nhìn xung quanh... Nhà xe rộng lớn dường như không có người. Chỉ thấy dụng cụ để trong góc.

Đột nhiên có một cái gì đó động đập trong góc. Có một người đang nằm, bị trói và nhét giẻ trong miệng, ngay dưới đất. Nó ngo nguậy, trong khi những âm không rõ thốt ra từ cái miệng bị bịt.

- Ủa, Skinny đây mà! - Bob kêu.

Bốn bạn nhanh chóng giải thoát cho Skinny tội nghiệp.

- Cậu bị sao vậy? - Peter hỏi.

Skinny Norris ngồi dậy. Mặt cậu ta tái xanh và mắt thể hiện nỗi sợ hãi.

Skinny xoa hai cổ tay và rùng mình.

- Không ngờ là có ngày mình lại vui mừng khi gặp các cậu - Skinny vừa thú nhận vừa đánh răng lập cập - Mình rất hối hận vì đã toan gây rắc rối cho các cậu.

- Vậy à! - Peter nói khê.

Peter thừa biết rằng Skinny chỉ nói vậy vì cậu vẫn còn đang khiếp sợ. Nhưng Peter không tin Skinny: khi đã hoàn hồn thẳng cao kều này sẽ không còn nhớ ơn gì.

- Nào Skinny! Thật ra chuyện gì đã xảy ra với cậu? - Hannibal nóng lòng hỏi.

- Cậu đã làm gì đêm nay? - Bob hỏi thêm.

- Thì, - Skinny vẫn còn run giải thích - sau khi rời khỏi xưởng vẽ của ông James, mình... đến vực hẻm. Trước khi mình kịp nhận thức được chuyện gì đang xảy ra với mình, "hắn" nhảy vào mình, cột tay mình sau lưng. Rồi hắn đẩy mình bước tới. Mình xem bị té xuống khe vực. Trong bóng tối không thể nào nhìn thấy khe vực, nếu không biết trước là có nó. Rồi hắn trêu mình, nói rằng người ta luôn té xuống khe vực mắc dịch này khi đến đó lần đầu tiên mà không biết có khe vực ở đó.

Hannibal chăm chăm nhìn Skinny.

- Người ta té xuống đó lần đầu tiên, phải, rất đúng! - Hannibal nói từ từ.

- Sáng sớm hôm nay, hắn nhốt mình vào nhà xe này. Mình ở trong đó cho đến giờ. Mình không dám gây tiếng động. Mình sợ hắn còn lảng vảng ở đây và không muốn hắn nhớ đến mình. Rồi mình nghe thấy giọng nói của các cậu, nên mới kêu thừ.

- Cũng may là bọn mình nghe tiếng cậu! - Peter nhận xét.

- Hannibal! - Bob đột ngột nói - Cậu đang nghĩ gì vậy?

Thám tử trường nhìn Skinny chăm chăm, như thể đã phát hiện một cái gì đó rất lạ trên mặt nó. Rồi giọng Hannibal run run khi hỏi Skinny, thay vì trả lời cho Bob:

- Skinny! Ai đã...

Cánh cửa hông đóng lại với tiếng "bùm" vang to ngắt lời Hannibal và làm mọi người giật mình. Có tiếng khóa đóng lại. Năm cậu bé bị nhốt trong nhà xe tối tăm không có cửa sổ.

- Ê! - Hal kêu thật lớn - Có người trong nhà xe mà! Mở cửa ra lại đi!

Không ai trả lời.

- Nhanh! - Hannibal ra lệnh - Thử nhìn bên ngoài xem!

Peter và Bob chạy ra cánh cửa lớn, kê mắt chỗ ánh mặt trời lọt vào, giữa cánh cửa và khung cửa. Hannibal tìm thấy cái lỗ nhỏ trên tường đáy. Còn Hal nhìn qua khe hở cửa hông. Ngay tức thì, Hal báo tin:

- Mình thấy người!

Ba Thám Tử Trẻ chạy ra chỗ Hal và thay phiên nhau nhìn qua khe cửa.

- De Groot! - Peter kêu khẽ.

Thật vậy, chính là ông Hà Lan to khỏe. Ông đang đứng yên đó, chau mày nhìn nhà xe. Ông nhìn xung quanh, như đang tìm một ai đó hay một cái gì đó.

Hal hét thật to:

- De Groot! Hãy để chúng tôi ra!

- Chúng tôi đã biết ông tìm gì rồi! - Bob nói thêm.

De Groot trả lời:

- Các cậu ở trong đó an toàn rồi. Cứ ngồi yên trong đó. Tôi sẽ...

Ông đột ngột ngưng nói, liếc nhìn phía nhà chính, rồi vội trốn vào bụi cây rậm, phía sau nhà xe.

Suốt một phút không có gì động đậy bên ngoài. Rồi năm tù nhân nghe tiếng chân bước đến. Cuối cùng ông Maréchal xuất hiện ngay giữa ánh nắng.

- Chú Maréchal ơi! - Peter gọi - Coi chừng! De Groot đang ở rất gần đây!

Người tín nhiệm của bà bá tước dừng lại trước cửa nhà xe.

- Hẩn trốn trong bụi cây, phía đằng sau! - Bob nói.

Ông Maréchal quay lại nhìn quang cảnh hoang dã.

- Hẩn nhốt tội cháu! - Đến lượt Hal giải thích - Chú giải thoát cho tội cháu đi!

Ông Maréchal bước đến gần cửa.

- De Groot đi một mình hả? - Ông hỏi.

- Đi một mình, thưa chú - Peter trả lời - Skinny Norris đang ở với tội cháu trong đây.

- Norris hả? - Ông Maréchal lặp lại - Hiểu rồi. Canh chừng kỹ thằng bé đó nhé! Tôi không hề tin nó tí nào! Nó cứ nói láo liên tục!

Người đàn ông tóc bạc thử mở cửa hông ra.

- Không mở được! - Chẳng bao lâu ông thông báo - Ông khóa này bắt đầu kiên cố. Chờ nhé! Để tôi thử cửa lớn.

- Cửa lớn cũng khóa - Hal giải thích - Nhưng cháu có chìa của ông khóa cửa này. Để cháu nhét dưới cửa chuyển ra cho chú.

- Ê, Hannibal!... - Skinny định nói.

- Sỵt! Im đi! - Hannibal trả lời khẽ.

Hal đang tháo chìa khóa ra khỏi chùm. Hal cúi xuống để nhét dưới cửa... rồi đập vào Hannibal. Cú va mạnh đến nỗi Hal bị mất thăng bằng, ngã xuống nằm dài. Có tiếng leng keng khe.

- Chìa khóa! - Hal kêu - Mất rồi. Mình thả rơi chìa khóa. Thử tìm lại đi!

Khi nghe tiếng ồn ào, ông Maréchal la lên hỏi thăm:

- Có chuyện gì vậy?

- Cháu làm rơi mất chìa khóa - Hal giải thích - Tụi cháu đang cố tìm ra, nhưng trong này tối quá.

- Nhanh lên đi chứ!

Peter, Bob và Hal bò xuống nền đất bê-tông hoài công tìm xung quanh, Skinny vẫn ngồi trong góc. Mắt mở to sợ hãi như sáng rực lên trong nhà xe tối tăm. Hannibal không động dậy nữa từ lúc bị đập vào Hal.

- Không tìm thấy. - Peter cầu nhàu sau một hồi.

- Xui quá! - Đến lượt Bob thử dài.

- Không hiểu nó biến đi đâu nhỉ? - Hal nói và vẫn tiếp tục mò mẫm quanh mình.

Đột nhiên giọng nói Hannibal thông báo:

- Nghe kia! Có tiếng xe đến đây!

Bốn bạn đứng yên, lắng tai nghe. Rồi cả bốn chạy ra cửa để nhìn thử... Chỉ có mình Skinny ở lại trong góc. Ba thám tử và Hal nhìn thấy ông Maréchal vẫn đứng ngay giữa nắng, nhưng mặt quay về hướng ngôi nhà lớn.

Rồi có tiếng xe dừng lại.

Tiếng động cơ xe vừa mới tắt, thì người tín nhiệm của bà bá tước quay gót bỏ chạy về hướng bụi cây. Chẳng bao lâu ông biến mất vào bụi cây rậm hướng khe vực.

- Chắc là chú ấy nhìn thấy De Groot! - Hal nói.

- Ủi chà! - Peter kêu - Nhìn kia!

Khi đó bốn cậu thấy ông Hà Lan. Hắn vừa mới ra khỏi bụi cây... nhưng để lao ngay theo ông Maréchal.

Tên De Groot rùng rợn đang cầm khẩu súng trong tay!

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Vạch Mặt Tên Tội Phạm

Bốn cậu bé buồn vì không can thiệp vào câu chuyện được và tiếp tục nhìn qua khe hở. De Groot và Maréchal đều đã biến mất. Nhưng chỉ mới vài giây trôi qua, thì giáo sư Carwell và bà bá tước lại xuất hiện, bước từ ngôi nhà lớn đến. Tiếng xe chính là xe của ông giáo sư!

- Ba ơi! - Hal mừng rỡ kêu lên.

Giáo sư Carwell nhìn quanh mình.

- Hal! Con đang ở đâu vậy?

- Ở đây, trong nhà xe! Tụi con bị nhốt!

Giáo sư bước nhanh đến cửa hông nhỏ, rồi dùng chìa khóa riêng của ông mở cửa ra. Giáo sư cùng bà bá tước bước vào nhà xe.

- Ai nhốt các cháu trong này vậy?

- Chính tên De Groot, thưa chú - Peter trả lời - Ông Maréchal định giải thoát cho tụi cháu, nhưng Hal làm rơi mất chìa khóa và tụi cháu không tìm ra.

Còn bây giờ, De Groot đang cầm súng rượt theo ông Maréchal.

- Walter có ở đây à? - Bà bá tước thốt lên - Cả De Groot nữa à?

Hannibal đột ngột lên tiếng... nhưng giọng rất lạ.

- Thưa bà, bà không biết ông Maréchal đang ở đây à? Bà ngạc nhiên khi nghe tin này à?

- Đúng, tôi rất ngạc nhiên. Như vừa mới nói với giáo sư Carwell, người tin nhiệm của tôi đã không về lại khách sạn từ tối hôm qua. Ông ở ngoài suốt cả đêm. Tôi không biết ông ở đâu và không biết nguyên nhân vắng mặt. Ông không hề nói gì cho tôi về kế hoạch của ông.

- Nhưng bà bá tước có nhìn thấy chiếc xe xanh dương của De Groot gần khách sạn hôm qua, đầu giờ tối. - Giáo sư Carwell nói thêm.

- Và bây giờ De Groot đang cầm súng rượt theo ông Maréchal! - Peter nhắc.

- Có thể, nếu ông Maréchal kịp giải thoát cho tội cháu, - Hal nói - thì De Groot đã không dám bước ra khỏi chỗ hắn đang núp. Phải đi cứu Maréchal thôi.

- Không được - Hannibal đột ngột ngắt lời - Ta sẽ không giúp ông Maréchal. Ta không hề bị lạc mất chìa khóa!

Hannibal mở tay ra... Trong lòng bàn tay, chiếc chìa khóa nhỏ sáng lên. Mọi người sửng sốt nhìn thăm từ trường.

- Hannibal! - Bob chưng hửng kêu - Cậu tìm ra chìa khóa à?

Hannibal quay sang Skinny Norris, vẫn còn ngồi trong góc.

- Skinny à, bây giờ cậu không còn gì phải sợ nữa. Cậu có thể nói cho chúng tôi biết ai đã bắt cóc và nhốt cậu ở đây. Nói cách khác, cậu có thể tiết lộ tên của kẻ thuê cậu làm việc.

- Tất nhiên là De Groot! - Hal nói ngay.

- Ô, không phải đâu! - Thám tử trường cam đoan. Skinny thè lưỡi liếm cặp môi khô.

- Hannibal nói đúng. Người thuê mình là ông Maréchal. Ông ấy trả tiền để mình chuyển tranh qua cửa sổ xưởng vẽ ông James, ông ấy muốn xem phía dưới tranh có gì khác hay không. Do mình giận ông James đã đuổi việc mình, nên mình đã vui lòng nhận lời đề nghị của ông Maréchal.

- Nếu các cậu tưởng ông Maréchal sẽ thả tự do cho ta, thì các cậu lầm to - Hannibal giải thích - Nếu vào được nhà xe, hắn đã biến ta thành những khúc gỗ y như Skinny! Có khi còn tệ hơn nữa! Vì vậy mà mình đã chụp lấy chìa khóa. Ít nhất trong đây, ta trốn được kẻ thù.

- Úi chà! - Peter thốt lên - Mình đã bị ông Maréchal ấy lừa!

- Vậy mà tôi hoàn toàn tin tưởng ông ấy! - Bà bá tước hoảng hốt kêu - Cậu có chắc những gì cậu nói không, hà Hannibal?

- Hoàn toàn chắc chắn, thưa bà. Lời khai của Skinny chứng tỏ con người này nguy hiểm đến mức nào rồi. Mà khi ta đã biết, thì có rất nhiều chi tiết mơ hồ được giải thích dễ dàng. Chẳng hạn, như khi cho tội cháu nghỉ việc, Maréchal có nói là sẽ giao cảnh sát điều tra vụ này. Vậy mà ông không hề làm.. Thật vậy, cảnh sát can thiệp vào sẽ gây trở ngại cho kế hoạch của ông. Mà ông ấy cho tội cháu thôi việc không phải để tội cháu được an toàn! Mà chỉ để dẹp bỏ tội cháu khỏi đường đi.

- Thật không ngờ! - Bà bá tước thờ dài.

- Bây giờ tội cháu cũng đã biết tại sao Skinny có mặt ở khách sạn sáng hôm qua - Hannibal nói tiếp - Skinny chỉ muốn gặp ông Maréchal thôi. Cậu ta đã bỏ chạy để tránh nói chuyện với tội cháu. Nhưng tội cháu đã hiểu sai thái độ của Skinny và tưởng hắn toan đột nhập vào phòng ông Maréchal.

- Thấy chưa, có lúc cậu cũng bị sai vậy. - Skinny đang kiêu ngạo trở lại và nói.

Hannibal làm ngơ và nói tiếp:

- Thưa bà, cháu còn nghĩ rằng ông Maréchal không hề lo chuyện lấy tượng thần Vệ Nữ về cho bà! Mặc dù tội cháu có cung cấp địa chỉ của người đang giữ tượng.

- Đúng - Bà bá tước thừa nhận - Ông ấy chưa bao giờ làm việc này.

- Tất nhiên! Ông ấy quan tâm đến mấy bức tranh hơn là đến kỷ vật gia đình của bà. Ông nghe Hal lặp lại lời cuối cùng của Joshua Cameron và tin tưởng rằng mấy bức tranh đó có chứa chìa khóa.

- Chìa khóa à? - Bà bá tước hỏi lại - Chìa khóa nào hả Hannibal?

- Chìa khóa cho biết chỗ giấu một kiệt tác bị thất lạc: tranh của bậc thầy danh họa François Fortunard! Người ta cho rằng bức tranh đó đã bị hủy. Có

thể nói rằng tranh vô giá.

- Nhưng Hannibal à, - Giáo sư Carwell bắt bẻ - làm thế nào ông già Joshua Cameron lại có được kiệt tác đó? Chính bà bá tước còn không biết mà. Mà bà bá tước phải biết về anh mình nhiều hơn so với Maréchal chứ!

- Dạ không, thưa bác - Hannibal trả lời bằng một giọng cứng rắn - Cháu e rằng ông Maréchal đã lừa bà bá tước. Cháu đã có thời gian suy nghĩ khi tụi cháu bị nhốt trong nhà xe, và cháu đã đi đến một vài kết luận. Bây giờ cháu hoàn toàn tin chắc rằng kẻ nhốt tụi cháu trong nhà ở khu rừng thưa hôm bữa không phải là De Groot. Cũng không phải ông De Groot đã lục lạo ngôi nhà này. Tương tự như thế, gã đàn ông mặc đồ đen, mà cháu đã thấy khi tụi cháu đến đây cùng chú Titus để mua lại đồ dùng cũ của Joshua Cameron, không phải là De Groot! Mà chính là Maréchal! Từ lâu Maréchal đã biết rằng Cameron giấu một kiệt tác. Chính vì vậy mà ông đã lén lút vào biệt thự nhỏ để lấy lại, và ông làm việc này trước khi chính thức đến đây cùng bà bá tước.

- Nhưng làm sao ông ấy biết được rằng anh tôi giữ kiệt tác ấy? - Bà bá tước hỏi.

- Ông ấy biết từ đầu rồi - Hannibal giải thích - Bà hãy nhớ lại rằng trong những lời mà anh bà nói trước khi mất, có từ "hoa", mà ta cứ nghĩ là "họa sĩ". Thật ra không hề có nghĩa là họa sĩ hay hội họa gì. Người anh trai của bà chỉ muốn người ta báo tin cho "Hoa...", tức Walter Maréchal! Mỗi cách khác Walter Maréchal là bạn làm ăn chung với Joshua Cameron.

- Người làm ăn chung à? - Bà bá tước lặp lại - Làm ăn gì? Ý cậu nói là... làm ăn tội phạm hả?

- Dường như thế. Và nhắm việc chiếm đoạt bức tranh Fortunard danh tiếng. Tất nhiên là cháu không biết hết chi tiết, nhưng có lẽ là một kế hoạch rộng lớn.

- Tôi hết sức ngạc nhiên... và hối tiếc! - Bà bá tước thờ dãi - Nhưng phải báo ngay cho cảnh sát để cảnh sát bắt lấy Walter, không cho ông ấy thực hiện kế hoạch...

- Đừng quên De Groot! - Bob nhắc - Chắc chắn ông ấy cũng dính líu đến vụ này.

- Tôi sẽ gọi điện thoại ngay cho cảnh sát - Giáo sư Carwell thông báo - Skinny, đi theo tôi!

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Vụ Bí Ẩn Được Giải

Mọi người bước nhanh về ngôi nhà chính. Trong khi giáo sư Carwell, có Skinny bên cạnh, đang gọi điện thoại cho cảnh sát, thì bà bá tước, ba thám tử và Hal vào phòng khách, nơi hai chục bức tranh được xếp thành hàng dọc theo tường.

- Mình đã xếp theo đúng thứ tự đó Hannibal! - Hal giải thích - Số một bên trái còn số hai mươi mốt bên phải.

Năm cặp mắt tiến hành xem xét mấy bức tranh vẽ hình biệt thự nhỏ. Mỗi tranh là một phong cách khác nhau và trên mỗi bức tranh, các vật đều vẽ theo cùng một tỷ lệ, ngoại trừ chính ngôi nhà. Bà bá tước lần đầu tiên nhìn thấy các tác phẩm của người anh, sững sờ nhìn.

- Lạ thật! - Cuối cùng bà bá tước thờ dãi - Tưởng như ngôi nhà này nhỏ dần dưới mắt ta. Hiệu quả thật đáng kinh ngạc!

- Đúng - Hannibal đắm chiêu gạt đầu - Dường như ông Cameron là một họa sĩ có tài năng. Hiệu quả này không dễ gì có được.

- Nhưng để làm gì hả Babal? - Peter hỏi.

- Thì Bob có gợi ý rằng có thể có một chi tiết trong quang cảnh luôn được giữ nguyên trên hai chục bức tranh. Chẳng hạn như cây. Xem nào, có ai thấy gì không?

Mọi người tiến hành xem xét mấy tấm tranh. Cuối cùng đành phải chấp nhận là không tìm thấy gì. Ngoại trừ biệt thự nhỏ có mái hiên bằng vải sọc, tất cả giữ cùng kích thước, nhưng không được vẽ hoàn toàn giống nhau trên mọi bức tranh. Luôn luôn có sự khác biệt nhỏ, về hình dạng hoặc màu sắc.

Đột nhiên Hal có sáng kiến hay.

- Giống như nhìn qua kính hiển vi... hay kính viễn vọng... Ý mình muốn nói... Khi nhìn những cảnh này, khi thì thấy qua đầu này, khi thì đầu kia của ống kính... Ô, mình không biết cách diễn đạt. Nhưng ánh mắt của ta buộc phải tập trung vào một thứ thôi.

- Một thứ thôi hả? - Hannibal lặp lại.

- Mình hiểu ý Hal rồi - Bob tuyên bố - Dường như họa sĩ muốn làm cho ta chú ý đến biệt thự nhỏ. Như thể ông muốn nói cho ta rằng biệt thự nhỏ là điểm cốt yếu trong tác phẩm ông.

Nét mặt Hannibal đột nhiên trở nên rất lạ. Thám tử trưởng lại nhìn nhanh mấy bức tranh của Joshua Cameron từng tấm một. Rồi Hannibal lấy tờ giấy có ghi lời cuối cùng của người chết trong túi ra. Hannibal im lặng đọc một hồi, mắt sáng lên vì kích động.

- Xem nào! Joshua Cameron đã nhiều lần lặp lại "hãy nói với họ". Nhưng dù sao cũng có nghĩa là phải báo tin cho Hoa... Walter Maréchal. Thôi, chỗ này thì rõ rồi! Sau đó cũng dễ hiểu rằng ông dùng tranh để chỉ chỗ giấu "tám tranh của bậc thầy danh họa". Ông còn nói đến chữ "vải" và "sai chiều"...

Hannibal bỏ giấy trở vào túi và nói tiếp:

- Bằng ngôn ngữ rõ ràng, có thể tái tạo lại bức thông điệp của ông Cameron như thế này: "Hãy nói với Walter Maréchal rằng chìa khóa chỗ giấu kiệt tác nằm trong mấy bức tranh của tôi, chỗ mà tranh nằm sai chiều!"

- Nhưng mấy tám tranh đều đúng chiều mà Babal! - Peter thốt lên.

- Khoan đã! Cho đến nay ta cứ tập trung vào họa sĩ và mấy bức tranh của ông. Mỗi khi nói từ "vải" là ta nghĩ đến tranh, đúng không?

- Tất nhiên! - Bob vẫn không hiểu ý Hannibal và nói.

- Thật ra, trong đầu ông Joshua, từ "vải" này có nghĩa hoàn toàn khác.

- Nghĩa nào? - Bà bá tước và Hal hỏi cùng lúc.

- Hãy nhìn hai chục bức tranh này! - Thám tử trưởng nói - Hãy chú ý đến biệt thự nhỏ... vào cứ nhỏ dần!... Trên bức tranh cuối cùng, ngôi nhà thu nhỏ đến nỗi ta chỉ nhìn thấy...

- Mái che công! - Bob la lên.

- Mái che công bằng vải sọc! - Peter nói thêm.

- Đúng! Mái che bằng vải... vải bị vá... Và như mọi người thấy, các miếng vá được may sao cho sọc ngược nhau. Mấy cái sọc bị sai chiều.

- Vậy mà bây giờ mình mới thấy! - Hal thốt lên.

- Nhanh lên! - Hannibal ra lệnh - Ta ra biệt thự nhỏ đi!

Bốn cậu chạy ra, băng qua bãi cỏ không được chăm sóc chia cách ngôi nhà lớn với biệt thự nhỏ của ông họa sĩ. Bà bá tước cố gắng đi theo.

Khi đến biệt thự nhỏ, Hannibal ngẩng đầu lên. Mái che bằng vải phía trước có một miếng vá to bằng mấy tám tranh của Joshua Cameron... một miếng vá có sọc kẻ nổi ật lên, vì khác chiều.

Peter và Hal vội đi lấy thang, dựng lên ngay. Peter leo lên, rút dao xếp ra, rồi hết sức thận trọng tiến hành cắt sợi chỉ nối miếng vá với mái che. Cuối cùng miếng vá được tháo ra. Peter chuyển cho Hannibal. Thám tử trưởng cầm lấy, lơ là cuộn lại, mắt vẫn nhìn mái che.

Phía trên đó, chỗ trước kia có miếng vá, đáng lẽ phải có cái lỗ, hay ít nhất khúc vải bị hư. Nhưng cái mọi người nhìn thấy, là bề trái của một tấm vải... vải tranh họa sĩ!

Peter thận trọng hơn nữa, cắt bốn mũi khâu nhỏ giữ tám tranh. Tranh nhẹ nhàng trượt xuống, để lộ phần mái che vẫn còn tốt.

- Mái che này không hề cần miếng vá! - Peter nói.

- Nhanh lên! - Hannibal hỏi - Lấy tranh xuống, cho mọi người xem đi!

Peter tuân lệnh, lật tám vải tranh lại. Khi đó mọi người đều thẳng thốt khi nhìn vào bức tranh.

Dưới mắt mọi người là một bức tranh màu sắc sáng chói. Tông màu ấm như long lanh dưới ánh nắng mặt trời. Ngọn núi cao màu hồng tươi, mấy con ngựa xanh dương, những cây cọ vàng, những con người màu đỏ... Đúng là kiệt tác bị thất lạc của François Fortunard!

- Vào nhà nhanh! - Hannibal nói.

Peter và Bob mang tranh vào trong biệt thự nhỏ, trải trên bàn. Bà bá tước bước đến gần, kính trọng sờ nhẹ vào.

- Bức tranh này đáng giá cả một gia tài, các cậu à! - Bà tuyên bố - Không hiểu làm sao mà anh tôi lại có được một bức tranh như thế!

- Thừa bà... - Hannibal bắt đầu nói.

Giáo sư Carwell và Skinny đến ngắt lời thám tử trưởng.

- Cảnh sát sắp đến rồi! - Ba của Hal thông báo - Tôi đã nói chuyện với cảnh sát trưởng Reynolds và... Trời! Tìm thấy rồi à! Ở đâu vậy?

Mọi người tóm tắt lại câu chuyện cho giáo sư.

- Hannibal giỏi quá! - Giáo sư kêu lên - Ai lại nghĩ tìm dưới một miếng vá của một cái mái che cũ! Chỗ giấu rất hay... chắc chắn, không bị mưa nắng... và luôn trong tầm tay ông Joshua. Thôi! Ta hãy nhẹ tay với bức tranh kia và cuộn lại đi. Bây giờ nó đã ra ngoài trời, không còn gì bảo vệ nữa, coi chừng làm hỏng nó đấy.

Dưới mắt mọi người, Bob và Peter cuộn tấm vải lại mặt về để ở ngoài, chuyển cho Hannibal, Skinny rầu rĩ nhìn.

- Thưa bà, - Giáo sư Carwell mỉm cười nói với bà bá tước - trừ phi bức tranh này bị ăn cắp, thì từ nay nó đã thuộc về bà rồi. Và nó rất có giá!

- Ăn cắp hả! - Bà bá tước lặp lại - Anh nghĩ anh Joshua đã ăn cắp tranh à?

- Dạ không - Hannibal trả lời - Cháu không nghĩ tranh này bị lấy cắp, nhưng...

Một hình bóng hiện ra trên ngưỡng cửa... Một hình bóng mảnh khảnh cầm súng! Một giọng nói mỉa mai kết thúc câu nói của Hannibal:

- Nhưng bây giờ tôi sẽ lấy tranh!

Walter Maréchal đứng trong khung cửa, dùng súng đe dọa cả nhóm. Bà bá tước trừng mắt nhìn hắn.

- Đồ lừa đảo! Anh sẽ không thoát dễ dàng vậy đâu!

- Tất nhiên là được chứ! - Maréchal khẳng định và cười khẩy - Bà đừng hòng thọc gậy vào bánh xe tôi. Nếu không, tôi sẽ không ngần ngại gì dùng khẩu súng này đâu!

Tên bất lương liếc nhìn tấm tranh trong tay Hannibal.

- Cậu giỏi quá, Hannibal à. Cậu đã ki cốp cho cốp nó ăn, để tôi hưởng. Cũng may là tôi theo dõi cậu rất sát! Còn bây giờ...

Ông đột nhiên lắng tai nghe. Tất cả những người có mặt tại đó đều nghe tiếng còi hụ của xe cảnh sát đang vào vực hẻm. Maréchal hươ súng:

- Nói đủ rồi! Nhanh, đưa tranh!

Hannibal lưỡng lự, ôm chặt cuộn vải vào người.

- Tôi đã nói rồi! - Maréchal la lên và chìa súng vào Hannibal.

- Đưa cho hắn đi Hannibal! - Giáo sư Carwell nói.

- Nhanh lên! - Maréchal lặp lại.

Hannibal đưa cuộn vải cho hắn. Tên vô lại chụp lấy, mắt không rời khỏi nhóm người và vẫn hươ súng, bước thụt lùi ra. Ngay khi hắn biến mất, mọi người ào đến cửa sổ.

- Bắt lấy hắn! - Bà bá tước la lên - Phải.

.

- Không - Giáo sư ngắt lời - Nguy hiểm lắm. Để hắn đi đi.

Mọi người buồn rầu nhìn thấy Marechal chạy băng qua bãi cỏ, phóng ra sau bụi cây. Một hồi sau chiếc Mercedes vàng phóng nhanh trên con đường vực hẻm, trong khi tiến hụ xe cảnh sát gần dần.

- Cảnh sát sẽ cản đường hắn! - Giáo sư Carwell hy vọng nói.

- Không có đâu - Hannibal lắc đầu - Cảnh sát tìm một chiếc xe xanh dương nhỏ, chứ không tìm chiếc Mercedes vàng.

Hannibal nói đúng.

Khi cảnh sát đến ngay một phút sau, họ không hề thử chặn chiếc xe của Marechal.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chuyển Biến Đột Ngột

Giáo sư Carwell vẫn tất giải thích cho cảnh sát trưởng Reynolds và người của ông chuyện vừa mới xảy ra. Ông Reynolds hồi tiếc.

- Trời! Chúng tôi đã gặp tên vô lại kia mà không hay biết gì!

- Anh phải nhanh chóng bắt lại Marechal! - Bà bá tước la lên - Hắn bỏ trốn với một kiệt tác!

- Không hề có chuyện đó! - Hannibal đột ngột khẳng định.

Rồi thám tử trưởng quay cái mặt tròn tươi cười sang cảnh sát trưởng Reynolds:

- Cũng may là chú đã cho xe hụ còi! - Hannibal nói - Tiếng còi đã làm cho tên vô lại kia hoảng hốt đến nỗi hắn không nhìn cuộn vải cháu đưa cho hắn.

Nói xong, Hannibal đưa cho mọi người một cuộn vải thứ nhì.

- Đây là bức tranh Fortunare! Bị thất lạc... và tìm lại được! - Hannibal mỉm cười tuyên bố - Đúng là Marechal đã bỏ trốn, nhưng cùng với cuộn vải mái che! Cháu đã thay hai cuộn vải trong nháy mắt.

Thám tử trưởng vừa nói vừa mở kiệt tác ra. Suốt một hồi không ai nói gì. Mọi người chỉ lo ngắm bức tranh tuyệt đẹp. Rồi tất cả phá lên cười nhẹ nhõm. Cảnh sát trưởng Reynolds vỗ vai khen Hannibal.

- Cậu giỏi quá, Hannibal ơi! Lẽ ra Marechal phải biết là không nên đụng đầu với cậu! Hắn không rành cậu như chúng tôi. Hắn không biết đầu óc cậu như thế nào. Ha ha! Cậu đã lừa được hắn!

Rồi ông ra lệnh cho người báo qua đài để bắt giữ chiếc Mercedes vàng.

- Phải, Babal! Cậu là nhất! - Peter và Bob thốt lên.

- Ta vẫn chưa đến hồi kết thúc! - Thám tử trưởng nhắc - Bởi vì nếu đã cứu được bức tranh Fortunard, thì thủ phạm vẫn còn cao chạy bay xa.

- Ta sẽ bắt lại được hắn mà, cứ tin tưởng - Cảnh sát trưởng Reynolds tuyên bố - Nếu hắn mang theo người kiệt tác đó, thì sẽ khó bắt giữ hắn hơn. Đúng vậy, hắn có thể đe dọa hủy bức tranh... hoặc tranh có thể bị hỏng do tai nạn. Nhưng một cuộn vải mái che, thì không thể nào dùng làm con tin được! Ha ha!

- Ta còn phải tìm lại De Groot nữa! - Giáo sư Carwell nhắc - Chắc chắn hắn và Marechal cấu kết với nhau trong vụ này.

- Chắc chắn! - Peter nói thêm - Ta nên theo dõi kỹ tấm tranh Fortunard!

- Rõ ràng, tôi không phải hối hận khi đã thuê các cậu làm việc cho tôi - Bà bá tước mỉm cười nói - Tôi nghĩ rằng từ nay De Groot sẽ không thể nào cướp đoạt tranh của tôi nữa. Các cậu sẽ được trọng thưởng.

Bob và Peter đỏ mặt khi nghe lời khen. Nhưng Hannibal dường như đang nghĩ đến chuyện khác. Mắt thám tử trưởng vẫn nhìn chăm chăm bức tranh Fortunard.

- Anh cảnh sát trưởng ơi, - Giáo sư Carwell hỏi - thật ra thì bức tranh này của ai bây giờ? Dường như là của bà bá tước... trừ phi Joshua đã ăn cắp, như ta hiểu được tại sao ông lại giấu tranh.

- Tôi tin chắc ông anh tội nghiệp của tôi không bao giờ làm một chuyện như thế đâu! - Bà bá tước phản đối - Ông anh tôi kỳ quặc, nhưng không phải là kẻ trộm!

- Thật ra, - Hannibal đột ngột nói - cháu nghĩ bức tranh này không phải là của ăn cắp.

- Nếu vậy, - Bà bá tước tuyên bố - thì tranh phải có chỗ trong một viện bảo tàng. Một kiệt tác như thế là tài sản của cả thế giới.

- Tất nhiên, chúng tôi buộc phải điều tra về tranh! - Cảnh sát trưởng Reynolds nói - Vậy chúng tôi sẽ giữ nó một thời gian. Nhưng nếu Hannibal không làm, và nếu tranh không bị lấy cắp, thì tôi tin chắc rằng bất cứ một viện bảo tàng nào cũng sẽ rất biết ơn bà...

- Coi chừng! - Bà bá tước đột nhiên la lên và chỉ về hướng nhà xe - Coi chừng! Đằng kia! De Groot!

Tất cả đồng loạt quay lại, nhưng không thấy ai cả.

- Tôi đã nhìn thấy hắn. Chính De Groot! - Bà bá tước vẫn nói - Hắn đứng ở góc nhà xe, tay cầm súng. Hắn bỏ chạy khi tôi la lên.

- Hắn không thoát nổi đâu! - Cảnh sát trưởng Reynolds khẳng định - Chúng tôi sẽ bao vây ngôi nhà từ bên trái. Giáo sư! Anh và các cậu hãy đi bên phải. Nếu thấy tên Hà Lan, thì hãy xua hắn về hướng chúng tôi. Còn bà bá tước thì canh chừng bức tranh!

Bốn cậu chạy theo giáo sư, đi theo sau cùng là Skinny Norris không hề tỏ ra hăng hái tí nào. Nhưng không thấy bóng dáng De Groot đâu. Chẳng bao lâu cảnh sát và các thám tử nghiệp dư gặp nhau lại.

- Có thấy hấn không? - Cảnh sát trưởng Reynolds hỏi.

- Không thấy - Giáo sư trả lời - Nhưng hấn không có hy vọng gì lọt lưới các anh. Các anh đông lắm mà...

- Sợ hấn trốn trong rừng.

- Chú cảnh sát trưởng Reynolds ơi! - Hannibal đột ngột la lên - Cháu nghĩ ta nên trở về biệt thự nhỏ. Nhanh lên!

- Tại sao vậy? - Cảnh sát trưởng Reynolds ngạc nhiên hỏi.

- Nhanh lên!

Chính thám tử trưởng không chờ nữa và chạy ngay về hướng biệt thự nhỏ. Bob đầu tiên nhìn thấy hai người đang bỏ chạy.

- Nhìn kia! - Bob hét lên - De Groot!

- Và bà bá tước! - Hal nói thêm - Tên Hà Lan đuổi theo bà!

- Bà cầm bức tranh! - Peter nhận xét.

- De Groot đã lừa ta! - Giáo sư la lên - Hấn đã đi vòng để trở lại ăn cắp tranh Fortunard, nhưng hấn không ngờ có nạn nhân! Bà bá tước đi trước hấn và đang cố đến xe tôi!

Cảnh sát rút súng ra. Bà bá tước đã gần đến chỗ giáo sư đậu xe. Nhưng ông Hà Lan đi theo rất sát bà. Cảnh sát trưởng Reynolds không do dự nữa: ông bắn một phát chỉ thiên để cảnh cáo. De Groot và bà bá tước đứng lại. Mọi người nhanh chóng chạy đến.

- De Groot, ông bị bắt rồi! - Peter mừng rỡ la lên.

- Ôn Chúa! - Bà bá tước thở dài - Hấn toan giật lấy tranh từ tay tôi và tôi chạy để thoát khỏi tay hấn. Bắt lấy hấn đi!

- Tất nhiên, thưa bà - Cảnh sát trưởng Reynolds gật đầu - Ông De Groot, ông đã bị bắt. Tất cả những gì ông nói có thể...

- Không - Hannibal ngắt lời - De Groot không phải là người phải bắt giữ! Mà chính bà bá tước!

Suốt một hồi, không ai nói gì.

- Kia Hannibal - Cuối cùng bà bá tước nói - Không nên đùa như thế.

- Cháu không đùa - Thám tử trưởng trả lời - Bà toan bỏ trốn với bức tranh Fortunard. Bà biết rằng cảnh sát sẽ điều tra về bức tranh này, và có thể người ta sẽ không trả lại cho bà. Thậm chí có thể bà bị vào tù. Và De Groot thử bắt giữ bà lại!

- Bậy bạ! - Người phụ nữ quý phái khinh bỉ nói - Bức tranh này của tôi mà?

- Đúng! - Hannibal thừa nhận - Nó là của bà, bởi vì nó là của Joshua Cameron, và thật ra Joshua Cameron có hai bạn làm ăn: Maréchal và chính bà.

- Ủa! - De Groot lên tiếng - Hóa ra cậu biết hết chuyện này à? Có lẽ tôi đã sai lầm. Lẽ ra tôi nên hợp tác với cậu và các bạn của cậu, thay vì cố gạt cậu ra khỏi đường đi của tôi.

- Hannibal! Như vậy nghĩa là sao? - Cảnh sát trưởng Reynolds la lên - De Groot là ai vậy?

- Cháu đoán là cảnh sát Hà Lan. Ông truy nã Maréchal và bà bá tước.

De Groot gật đầu.

- Thằng bé này đoán đúng, anh cảnh sát trưởng à. Tôi là thám tử từ ở Amsterdam. Tôi lần theo dấu vết Joshua Cameron và đồng lõa từ nhiều năm nay. Tôi biết Joshua cất giữ kiệt tác này và khi tôi được tin ông vừa mới chết ở Rocky, tôi đã nhanh chóng đến để ngăn cản Maréchal và bà bá tước chiếm đoạt tranh.

- Joshua Cameron, Maréchal và bà bá tước là một bộ ba lừa đảo - Hannibal nói tiếp - Sau khi ông Cameron chết, Maréchal đã toan qua mặt bà bá tước. Nhưng khi hấn bị mất mặt, bà toan chiếm lấy bức tranh bằng cách đánh lạc hướng chúng ta: bà nói là nhìn thấy De Groot gần nhà xe để ta lao đi tìm. Khi còn lại một mình, bà đã đánh liều định ôm kiệt tác bỏ trốn bằng xe giáo sư. Xui cho bà là De Groot thật sự đang ở gần đây và đang theo dõi bà.

- Đúng! - Ông Hà Lan nói - Bây giờ bà sẽ ném mùi nhà đá.

- Vậy đúng là tranh Fortunard đã bị lấy cắp à? - Cảnh sát trưởng Reynolds hỏi.

- Dạ không, thưa chú - Hannibal trả lời - Tranh không bị ăn cắp. Sự thật là kiệt tác đó không còn nữa. Nó đã bị bọn Đức quốc xã làm hủy, đúng như chú Jaems đã nói.

- Nhưng mà.... - Cảnh sát trưởng Reynolds chưng hửng.

- Hannibal! - Bob cũng thốt lên - Nhưng chính mắt bọn mình...

Hannibal mỉm cười.

- Hãy nhớ lại những gì Joshua Cameron đã tâm sự với Hal. Ông tuyên bố ông là họa sĩ đắt giá nhất thế giới, mà không ai biết. Thật ra ông không nói khoác!

- À! - De Groot khâm phục kêu - Tôi xin bái phục cậu. Cậu đúng là vua thám tử.

- Babal oi, mình không hiểu! - Peter kêu - Ý cậu nói sao?

- Rằng Joshua Cameron thật sự là một họa sĩ vĩ đại. Ông chuyên vẽ tranh giả, đến nỗi chuyên gia cũng lầm. Bức tranh Fortunard tuyệt đẹp mà ta đã thấy chỉ là một bản sao vẽ tuyệt hay từ bức tranh thật.

- Nhưng ông De Groot vừa mới nói với ta rằng ông có mặt ở đây vì Joshua Cameron giữ một kiệt tác. - Cảnh sát trưởng Reynolds nói.

- Đúng bức tranh đó là một kiệt tác - Hannibal thờ dài - Kiệt tác cuối cùng của ông! Kiệt tác đồ giả!

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Câu Thách Đồ Dành Cho Alfred Hitchcock

Thôi rồi! - Alfred Hitchcock càu nhàu ở đầu dây - Tôi lại phải viết lời giới thiệu cho một cuộc điều tra nữa hả? Các cậu không nghĩ là các cậu hơi lạm dụng quá không?

Bob, là người gọi điện thoại, bảo chữa cho Ba Thám Tử Trẻ:

- Thưa bác, đây là thành công rực rỡ nhất của Hannibal. Bác sẽ học hỏi thêm được rất nhiều!

- Cái gì! Bộ ý cậu muốn nói Hannibal khôn hơn tôi à?

- Ô, dạ không dám đâu, thưa bác. Chắc chắn bác sẽ là thám tử tài ba, nếu ơ...

Tiếp theo là im lặng lạnh như băng đá.

- Được rồi - Cuối cùng ông Alfred Hitchcock nói - Cứ mang tập báo cáo đến văn phòng tôi ngày mai. Tôi sẽ đọc và viết phần mở đầu... nhưng với một điều kiện...

- Điều kiện nào ạ? - Bob hoảng sợ hỏi khề.

- Phải có một suy luận mà tôi không thể nào nghĩ ra được, khi dùng những manh mối giống y Hannibal.

- Cháu... dạ... dạ vâng, thưa bác.

- Vậy ngày mai nhé! Chào!

Ngày hôm sau, Hannibal, Peter và Bob đến văn phòng ông Hitchcock. Nhà đạo diễn lừng danh chăm chú đọc xấp giấy mà Bob trao. Khi đọc xong, ông ngược mắt lên mỉm cười.

- Hóa ra, - Alfred Hitchcock nói - tên De Groot ghê rợn là thám tử, trong khi ông Maréchal tử tế và bà bá tước lịch thiệp lại là tội phạm. Phải chi về bề ngoài của mọi người giống lòng dạ họ, thì sẽ đơn giản hơn biết bao!... Maréchal đã bị bắt chưa?

- Dạ bị bắt rồi, thưa bác - Peter trả lời - Maréchal và bà bá tước đã khai ra hết rồi, kẻ này tố cáo đồ tội cho kẻ kia. Từ nhiều năm nay, bọn chúng đã kiếm được một số tiền khổng lồ bằng cách bán những bức tranh giả của Joshua cho những nhà sưu tập Âu châu giàu có. Cách đây khoảng một năm, bọn chúng bị kết án một thời hạn ngồi tù khá ngắn. Ông già Joshua thoát được cảnh sát và trốn sang Hoa Kỳ với tác phẩm mới nhất của ông. Khi đó...

- Stop! - Alfred Hitchcock ra lệnh - Bây giờ đến phiên tôi rút ra kết luận. Khi ngồi tù, Maréchal và bà bá tước không hồi âm được ngay bức thư báo tin cái chết Joshua Cameron của giáo sư Carwell. Maréchal được thả một tuần trước bà bá tước và đến Rocky ngay. Hắn định qua mặt bà đồng lõa và chiếm lấy bức tranh giả. Nhưng hắn không thành công và bị thương khi té xuống khe vực. Hắn quay về Âu châu để chờ lành vết thương và gặp bà bá tước.

- Cháu cũng đã kết luận như thế. - Hannibal nói.

- De Groot cũng hay tin về cái chết của Joshua và đi theo hai tên kia đến đây

- Ông Alfred Hitchcock nói tiếp - Khi phát hiện Maréchal quan tâm đến Skinny, ông tưởng Maréchal định bán tranh giả cho gia đình Norris, chính vì vậy mà ông mắc lên đường đây để nghe điện thoại họ, mong biết được dự kiến của Maréchal và bắt quả tang hắn.

Hannibal gật đầu và mặt ông Hitchcock tươi lên.

- Joshua giấu bức tranh để không ai thấy, nhất là để không bị cậu bé Hal dòm ngó. Rồi ông nghĩ đến chuyện nhấn lại chỉ dẫn tìm chỗ giấu, phòng ông có bề gì. Có lẽ ông không dám viết thư trực tiếp. Thế là ông vẽ hai chục bức tranh về biệt thự nhỏ nơi ông ở, nhưng nhà cứ nhỏ dần. Mà trớ trêu thay! Ông lại làm lộ bí mật của chính ông khi áp ứng bức thông điệp dành cho Maréchal và bà bá tước, trước khi qua đời. Nhưng ngay khi Maréchal biết về mấy bức tranh, hắn đã hiểu là tranh nói về bí mật bức tranh giả. Những lời cuối cùng của Joshua Cameron chỉ củng cố thêm suy nghĩ này của hắn. Rồi Skinny lại xuất hiện với một bức tranh. Maréchal liên hệ với Skinny. Skinny, mới bị ông James đuổi việc, nghe theo lời hắn: Skinny tham gia vào âm mưu này và chuyển tranh cho Maréchal xem xét từng bức một.

- Maréchal nghĩ rằng có một bức tranh che giấu bức Fortunard giả. Cháu cũng tin như thế. - Hannibal thú nhận.

- Kết luận dễ hiểu, nhưng sai - Ông Alfred Hitchcock nói - Cuộc tìm kiếm của Maréchal lại tiếp tục: chính hắn nhốt các cậu trong nhà nhỏ ở khu rừng thưa. Rồi Skinny bị tóm trong xưởng vẽ ông James và "chủ thuê" nó buộc phải bắt cóc nó. Cũng may là khi các cậu đang ở trong nhà xe, Hannibal đã phát hiện kịp thời rằng Maréchal là tên vô lại. Nếu vào được nhà xe, hắn đã bắt hết các cậu, hay... có khi còn tệ hơn nữa! Tất nhiên là chính De Groot đã khóa cửa để giữ an toàn cho các cậu. À mà việc De Groot đi cà nhắc, làm các cậu hiểu lầm, là do vết thương cũ, phải không?

- Dạ đúng. Do một tai nạn xưa! - Bob giải thích.

- Trong báo cáo, ta hiểu rõ cách suy luận của Hannibal khi phát hiện kiệt tác. Sau đó cậu nghĩ rằng Joshua Cameron và Marechal là đồng bọn. Nhưng lúc đó cậu chưa biết vai trò của bà bá tước. Cậu chỉ bắt đầu nghi bà khi bà nói đã thấy De Groot gần nhà xe. Theo cậu biết, bà bá tước chưa bao giờ gặp ông Hà Lan, ít nhất là ở Rocky. Dĩ nhiên là bà từng gặp ông trước kia rồi. Do De Groot theo dõi Marechal từ đầu và do tóm lại ông chỉ hù dọa các cậu để làm cho các cậu tránh xa vụ này, nên rất có thể ông là cảnh sát. Cuối cùng khi ông lao theo bà bá tước, cậu đã đoán rằng bà là đồng lõa với Cameron và toan chuẩn với bức tranh Fortunard giả!

- Dạ đúng - Hannibal thờ dài thừa nhận - Cháu đã suy nghĩ như thế.

- Nhưng, - Peter nhanh miệng hỏi - làm cách nào Hannibal biết được rằng ông già Joshua chuyên vẽ tranh giả, thưa bác?

- Điều này quá hiển nhiên, Peter à! Hiển nhiên như hai cộng hai bằng bốn. Trước hết nhờ nhận xét của chính Cameron, nói với Hal rằng tranh của ông rất đắt giá nhưng không ai biết điều này. Và nhờ ông James tuyên bố rằng ông già Joshua có kỹ thuật vẽ rất khá, bắt chước được hai chục phong cách khác nhau. Nếu không phải là họa sĩ vẽ tranh giả, thì ai có thể vẽ giỏi, với nhiều phong cách, mà vẫn vô danh?

- Đúng y như cháu nghĩ! - Hannibal lại thờ dài nữa.

- Thôi vậy, - Ông Alfred Hitchcock mừng rỡ tuyên bố - do tôi hiểu ra tất cả từ A đến Z, thì không phải viết lời giới thiệu nữa.

- Rất tiếc!

- À, mà các cậu có thể cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra với những người có liên quan đến vụ này không?

- Thì, - Hannibal trả lời - Maréchal mang tội bắt cóc Skinny và sắp bị xử. Bà bá tước không đồng lõa trong vụ bắt cóc nhưng đang bị giam giữ vì những tội trạng khác; cả hai sẽ bị trục xuất về châu Âu và sẽ phải trả lời về những vụ bán tranh giả mà bọn chúng đã khai ra. De Groot đã trở về Amsterdam. Thân chủ của ông là một người giàu có, từng bị Maréchal và bà bá tước lừa đảo. Người này không hài lòng với việc Maréchal và bà bá tước chỉ bị kết án có một năm tù thôi, nên đã thuê thám tử tư theo dõi bọn chúng, hy vọng bắt được bọn chúng trong những vụ lừa đảo khác nữa. Bây giờ có lẽ ông này đang xoa tay mừng rỡ.

- Bức tranh Fortunard giả sẽ ra sao?

- Về mặt pháp lý, tranh thuộc bà bá tước. Nhưng do bà không thể bán đi một cách gian lận nữa, nên bà đã trao cho giáo sư Carwell để xóa khoản nợ của ông anh. Tuy nhiên bức tranh đáng giá nhiều hơn bà tưởng. Một người ưa thích tranh sao vẽ danh tiếng vừa mới đề nghị một khoản tiền khá lớn với giáo sư. Với số tiền này, giáo sư sẽ cho tu sửa lại nhà.

- Có những người ưa thích tranh khác cũng quan tâm đến hai chục tấm tranh của Cameron - Bob nói thêm - Ông James sẽ kiếm được một khoản tiền khá lớn.

- Còn Skinny Norris?

- Skinny hành động do đại dột - Thám tử trưởng giải thích - Nên không bị buộc tội. Mẹ nó đã tìm được cho nó một việc làm trong mùa hè.
  - Thôi, - Ông Alfred Hitchcock gạt đầu - do tôi rất bận việc, nên...
  - Hừm... thưa bác! - Peter kêu - Đường như còn một điều bác chưa làm rõ. Khi De Groot nhốt tụi cháu trong nhà xe, làm thế nào Hannibal biết được rằng kẻ xấu chính là Maréchal, trong khi thủ phạm lại có vẻ là De Groot?
  - Cái gì? Thì....
  - Mà Skinny thì quá khiếp sợ, nên không thể nói gì giúp tụi cháu biết - Bob nhấn mạnh - Và rất có thể nó không nói ra, nếu Hannibal không đoán...
  - Ờ... ờ... Không, tôi không biết. - Nhà đạo diễn thú nhận sau khi lật lại tập báo cáo của Bob.
  - Thì, chính một lời nhận xét của Skinny làm cho cháu nghi... - Hannibal giải thích - Mà lời nhận xét này có ghi trong báo cáo.
- Ông Hitchcock xấu hổ đành thú nhận rằng ông không tìm ra. Hannibal mỉm cười:
- Skinny nói rằng kẻ bắt cóc nó vừa cười vừa tuyên bố rằng người ta luôn bị té xuống khe vực nếu không biết là có khe vực.
  - Thế thì sao? - Ông Hitchcock bức bối nói.
  - De Groot đã té vào khe vực này vào buổi tối ông nhốt tụi cháu trong nhà ở khu rừng thưa.
  - Hiểu rồi! - Nhà đạo diễn thở dài - Tất nhiên rồi! De Groot đã không té vào đó nếu biết trước về khe vực. Nói cách khác, ông không thể nào là người đã nhốt các cậu. Tương tự thế, cũng không phải ông là gã đàn ông mặc đồ đen hôm đầu tiên... mặc dù ông có đi cà nhắc. Khi đã hiểu ra điều này, thì hiển nhiên kẻ lảng vảng đêm khuya chỉ có thể là Maréchal. Trời! Các cậu đã thắng được tôi! Vậy thì tôi sẽ viết lời giới thiệu đó!
  - Cảm ơn bác! - Bob nói.
  - Tụi cháu rất mang ơn bác! - Peter nói thêm.
  - Để an ủi bác, - Hannibal mỉm cười kết thúc - tụi cháu đã mang đến cho bác một bức tranh mà chú James đã đồng ý cho tụi cháu. Quà kỷ niệm đây.
  - Đôi khi, - Ông Hitchcock nhìn tranh và nhận xét - các cậu quí quái không kém gì bọn bắt lương trong mấy câu chuyện của các cậu. Thôi! Bây giờ các cậu về đi!

Ba Thám Tử Trẻ biến đi. Ông Alfred Hitchcock nhìn bức tranh của ông già Joshua Cameron thêm một hồi nữa. Rồi ông lắc đầu cười.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Ngôi Nhà Bị Thu Nhỏ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.